

DESPRE HARUL LUI DUMNEZEU

DESPRE HARUL LUI DUMNEZEU REVĂRSAT ÎN VIAȚA MEA

Fritz Berger

Fritz Berger 1868 – 1950

DESPRE HARUL LUI DUMNEZEU REVĂRSAT ÎN VIAȚA MEA

de Fritz Berger

PREFAȚA

„Răbdarea Domnului, o socotesc pentru mântuirea mea.

Fritz Berger

De ani de zile m-au rugat frații să-mi pun pe hârtie amintirile de viață. Eu însă m-am opus, pentru că am constatat că atunci când credincioșii citesc descrierea unei anumite vieți, foarte ușor se descurajează și își spun: „Cu mine n-a fost așa, Dumnezeu nu se poate folosi de mine”. Acest lucru se întâmplă, de cele mai multe ori, din

cauză că în aceste cărți se înfățișează numai o anumită parte a lucrurilor lor.

În cele din urmă, m-am lăsat totuși înduplecat, dar mi-am zis: „Dacă scriu, trebuie să spun și despre concepțiile mele greșite, legaliste pe care le-am avut la început despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre greșelile pe care le-am făcut și cum Dumnezeu, care este credincios, m-a curățat de ele ca și de faptele moarte”. Cu multă răbdare Dumnezeu m-a învățat lupta credinței și eu doresc ca eu aceste îndrumări pline de har ale Sale să servească pentru ca și alte suflete să învețe a lupta – lupta credinței – Domnul să dea har ca modul cum El m-a călăuzit, m-a învățat și m-a crescut, să fie și pentru alții o binecuvântare și mulți să laude prin aceasta dragostea, răbdarea și harul Său. „Ce am văzut și am experimentat, aceasta vă scriu”.

Mântuitorul ne-a poruncit nu numai să le spunem oameni lor cum trebuie să trăiască ci să-i și învățăm să țină tot ceea ce ne-a poruncit El. În slăbiciunea mea, așa am făcut, în măsura în care mi s-a dat har. Multe din cele pe care le-am scris aici, provin din orele biblice stenografiate și așa se explică unele repetări.

Doresc ca această carte să servească la proslăvirea Numelui lui Dumnezeu și cu gândul acesta să fie citită.

Binecuvântarea Domnului să fie peste toți cititori i.

Autorul

Iulie 1940

PREFAȚA LA A CINCEA EDIȚIE

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au rostit Cuvântul lui Dumnezeu, uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința”.

Această biografie a lui Fritz Berger decedat la 1 Martie 1950, a putut fi preluată de către Uniunea Fraților Evanghelici – de la văduva decedatului – L. Berger.

Ne bucurăm că această carte, care a fost o binecuvântare pentru mulți, apare într-o nouă ediție. Chiar dacă datele și cifrele referitoare la locurile de Adunare, Numărul adunărilor, etc. s-au schimbat, prin creșterea Uniunii, fapt pentru care datorăm singur harului lui Dumnezeu mulțumire, le redăm aici încă nemodificate.

Facă Domnul ca și această a cincea ediție, ca și cele precedente, să fie însoțită de binecuvântarea lui Dumnezeu și să fie multora spre mântuire și spre întărirea credinței.

Sept. 1958

Uniunea Fraților Evanghelici

HARUL PREMERGĂTOR

„Ce. pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați, printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu (1 Cor. 1, 26 – 29).

Cuvintele acestea, atât de importante, sau a-deverit și în mine. În cartea Dumnezeului nostru, înainte de întemeierea lumii, au fost descrise toate zilele noastre. Dumnezeu în atotștiința Sa, ne cunoaște pe toți și în providența Sa știe pe cine poate și pe care vrea să-l întrebuințeze spre slava Sa. Însă, prin Duhul Său, lucrează înspre toți oamenii și vrea ca toți să ajungă la cunoștința adevărului și ca toți să fim susținuți de El.

Oricât de departe m-aș duce cu gândul și mi-aș reaminti trecutul, peste tot pot să recunosc mâna părintească a lui Dumnezeu, care m-a căutat și m-a iubit cu credincioșie. Aceasta și astăzi îmi umple inima de laudă și mulțumire pentru ce a făcut bunul Dumnezeu pentru mine și în mine. Dar cât har și câtă răbdare trebuie din partea lui Dumnezeu, până ce o faptură omenească începe să-i recunoască intențiile Sale de dragoste? Îi mulțumesc din adâncul i-nimii atât pentru că mi-a deschis ochii pentru iubirea Sa minunată, cât și pentru harul și credincioșia Sa. Tot ce scriu aici trebuie să servească pentru proslăvirea Sa și să fie o mărturie despre harul Sau nemărginit, despre atenția și purtarea de grijă pentru noi.

CASA PĂRINTEASCĂ ȘI TINEREȚEA

M-am născut într-o vale izolată a Emmentalului, în Diirngraben, comuna Trachselwald, în anul 1868. O căsuță care stătea singură, înconjurată de pădure și tufișuri, departe de orice circulație mi-a fost locul de naștere. Eram oameni săraci și disprețuiți. Bogăția părinților mei consta în ceata de copii. Noi eram opt la număr. Tatăl meu, în urma unui șoc, a rămas paralizat. Cu o mână mai lucra cât putea. Ziua întreagă scotea în pădure copaci tineri din rădăcină. Dar greul casei îl ducea mama și ea trebuia să se îngrijească de toate. Adesea îi era

destul de greu să câștige atâta cât ne trebuia pentru mâncare. Ea ne-a crescut, cu toate că pe atunci nu cunoștea părtășia cu Dumnezeu. De aceea de multe ori trebuia să se împovăreze cu griji și era chinuită de mult necaz. Dumnezeu S-a îngrijit să nu ajung un copil răsfățat și alintat. La noi moda nu juca niciun rol, nici chiar în îmbrăcăminte; eram bucuroși dacă aveam cu ce să ne îmbrăcăm și să ne saturăm cu mâncare.

Există un har premergător. Pe acest har Dumnezeu mi l-a arătat înainte de a mă întoarce la El. Când am fost de cinci ani, căsuța noastră a fost mistuită de foc. Întâmplarea aceasta face parte tot din harul premergător. Prin aceasta eu am venit la nașul meu, un unchi bogat din Fluelen, în apropiere de Llitzelfliih. Acesta avea o mamă credincioasă. Ea nu ajunsese încă la viața din Dumnezeu, dar era foarte evlavioasă și viața pe care o ducea, mărturisea evlavia ei. La nașterea din nou ajunsese abia în ultimii ani ai vieții, când eu nu mai eram acolo.

Pe cei cinstiți, Dumnezeu îi conduce la înfăptuire. Ea se ruga pentru servitorii și servitoarele ei și aproape toți s-au întors la Dumnezeu, deși mai târziu, pe când bătrâna murise. Prin rugăciunile acestei mame și eu am fost „scos la viață”. N-a mai fost în viață pe atunci. Pe când trăia, dorința i-nimii ei a fost ca eu să fiu crescut creștinește. Ea m-a învățat să citesc Biblia. Pot să spun că în fiecare duminică trebuia să mă duc la biserică, sau să citesc un capitol din Biblie, sau să citesc o rugăciune. În cazul de pe urmă îmi alesesem, de cele mai multe ori, ceva ce era mai scurt. Totuși, totdeauna când citeam Biblia, vedeam că nu sunt pe calea cea bună. Dumnezeu a lucrat foarte devreme la inima mea. Deoarece, însă, nu auzeam de la oameni și în biserică altceva decât aceea că noi trebuie să murim ca păcătoși, eu am rămas așa unul care, după închipuirea sa, crede în Mântuitorul păcătoșilor. Dar am rămas rob al păcatului. Totuși nădejduiam să fiu mântuit prin har.

Față de părinți nu am fost ascultător, dar ascultam de nașii mei. Știam că nu mă pot eschiva, aici trebuie să ascult. Acasă de obicei vociferam și voiam să fac tot altceva decât ceea ce mi se poruncise. Nașul nu m-a bătut niciodată, totuși mă temeam de el și îl ascultam. Acolo eram mai mult sub disciplină decât acasă. Eu știam că ceea ce spune nașul, așa rămânea. Neadevăruri nu-i ieșeau din gură nici când promitea și nici când amenința cu ceva. De aceea acolo stăpânea disciplina. N-am să uit niciodată o întâmplare. Într-o zi am vrut să aduc

un butuc de lemn care era în partea de sus a unei livezi. Am luat un cărucior și ajuns în livadă am lăsat căruciorul în partea de jos a livezii, iar eu m-am dus sus să aduc butucul la vale. Dar acesta în loc să coboare, s-a rostogolit afară din livadă, ajungând într-un lac plin de noroi și mâl. Eu, un băiețuș de șase ani, am vrut să-l scot. Dar m-am scufundat tot mai mult în nămol și n-am putut să mai merg nici înapoi și nici înainte. Prin eforturile mele de-a ieși mă scufundam tot mai mult, astfel că noroiul îmi ajunsese aproape până la gură. În sfârșit, mi-a venit în gând să stau liniștit, ca să nu mă scufund cu totul. Faptul că n-am venit la masa de amiază și n-am apărut nici după aceea, s-a observat. Am fost căutat fără să fiu găsit, până când cineva și-a adus aminte că am plecat cu un cărucior. Atunci o slugă a plecat în fugă să mă caute. Când a ajuns la cărucior, s-a suit pe digul lacului și a zărit capul meu acoperit cu păr blond. M-a scos pe mine și butucul afară, ne-a adus împreună la cărucior și ne-a adus acasă. La nașul acesta am rămas până când a trebuit să încep școala. Atunci m-au luat părinții iarăși acasă. Vacanțele școlare însă le petreceam totdeauna la el. Acolo eram bine îngrijit. De multe ori m-a însărcinat să rezolv anumite treburi pentru el. Acasă mama era aceea care mă trimitea. Acolo trebuia să merg în numele bieteii mame, să fac cumpărături pe datorii. Adeseori când nu aveam bani, nu primeam nimic. Când mă trimitea însă nașul, puteam să aduc lucruri în valoare mare, cu toate că nu aveam bani. Puteam să mă duc cu calul și cu căruța fără ca să iau bani cu mine. Veneam în numele nașului și nu în numele mamei mele. Eram același băiat, dar nu mergeam în același nume. Acestea mi-au servit mai târziu ca pildă și ilustrație că ce deosebire este în faptul că venim la Tatăl ceresc în Numele lui Iisus, ori în numele nostru propriu.

Se întâmpla uneori să plecăm la școală fără ca să mâncăm. Mi-aduc aminte că odată, în drumul spre școală, am găsit într-o băltoacă o bucată de pâine. Noi copiii ne-am bucurat mult și am împărțit-o cinstit între noi. Pe atunci adesea doream să trăiesc așa de bine ca vecinii noștri, ei aveau destul ce să mănânce. Ce m-aș fi bucurat să fi fost în locul lor. Tot așa, când duceam poveri grele sau când trebuia să trag căruciorul după mine, mă gândeam: „Ce bine o duc băieții vecinului; ei pot să se folosească de cal și căruță și, pe lângă aceasta, se mai pot urca și în căruță!”

Pe vremea aceea iarna era multă zăpadă și noi aveam un drum lung până la școală. Se mergea în lung și lat, în sus și în jos printre

multe cărări înguste. Eu nu aveam ciorapi groși și lungi cum se purta pe vremea aceea pe la noi când era zăpadă, ci aveam numai bocanci cu talpă de lemn, așa că eram toată ziua cu ciorapii uzi la școală. Mare mi-a fost bucuria când primeam câteodată și eu ciorapi groși, să-i port „din partea fraților mei; ce mare lucru îmi părea! Da, prin multă sărăcie am trecut. De câte ori am văzut pe mama plângând, pentru că aveam nevoie de una sau de alta și nu aveam bani. Odată a plâns pentru că pâinea se scumpise cu cinci Rappen și i-a fost frică nu cumva să se scumpească și mai mult; de la 95 de Rappen la un Franc. Uneori se ducea plângând la brutar ca să ne dea pâine, porumb sau altceva! În vremea aceea le era rușine oamenilor să aștepte a fi ajutați din partea comunității. Astfel, orice dar era primit cu mare bucurie. Dacă lucram ceva la un vecin, primeam o bucată de pâine sau brânză. Plini de bucurie fugeam cu aceasta acasă și o împărțeam între noi. Cu toate că partea fiecăruia n-a fost mare, totuși bucuria la toți era mare, pentru că bunul Dumnezeu le va socoti mult la astfel de dăruitori. Astfel era situația noastră pe atunci.

La confirmare am primit versetul: „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul Dumnezeuul tău va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa”. (Deuteronom 31, 6).

Dedesubt era o strofă dintr-o cântare:

„Fără frică și neclintit un creștin să fie mereu.

Așa să-l poți vedea, țintit.

Cu privirea tot la Dumnezeu.

De moartea vrea să-l strivească.

Pace și lungă răbdare lui să nu-i lipsească.

Preotului i se va fi părut că am fost un băiat bun la învățătură și de aceea mi-a dat un verset și o strofă dintr-o cântare așa de frumoasă. Acest verset l-am atârnat pe perete și îmi vorbea mereu. Ce m-am bucurat de el când m-am întors la Dumnezeu, și astăzi îmi mai este drag. Mă înviorează și mă mângâie: „El nu te va lăsa și nu te va părăsi”. Dar deasupra stă o condiție: „Nu te teme și nu te înspăimânta”. Atunci Dumnezeu nu te va părăsi și nu te va lăsa. Uneori m-a apucat frica și m-am temut. Dacă totuși rezisti, atunci Dumnezeu zice: „El a biruit!” Fricoșii își vor avea partea lor în iazul de foc și pucioasă. Versetele din Biblie sunt pentru un om o binecuvântare ori un blestem. Noi putem vedea la Dumnezeu cum îi poartă pe acei care se încred în El, chiar

dacă mai au unele temeri. Să-și pună numai încrederea în El, apoi vor fi plini de pace.

Dacă mă gândesc înapoi la casa mea părintească, trebuie să mă mir că, chiar eu am fost primul pe care Dumnezeu l-a scos afară din păcate. E harul Său de nepătruns și bunătatea Sa. După ce m-am întors, dorința mea adâncă a fost să se întoarcă și mama mea dragă și frații mei la Dumnezeu. Tata nu mai era în viață. Acest lucru se înfăptuise mai întâi la sora mea, a doua în ordinea vârstei. Am vizitat-o de două – trei ori și am sfătuit-o, îndemnând-o să se pocăiască. După ce am plecat, ea a pus un baston după ușă cu intenția că la viitoarea vizită să-mi facă cunoștință cu el. Ea mergea regulat la biserică. Odată i-a scăpat preotului un adevăr, vorbind în predică despre Zaheu, a spus că trebuie să dăm înapoi ce am furat. Acest cuvânt a lovit-o pe sora mea, întrucât ea furase prune. Imediat a plecat ca să plătească acestea. Apoi a venit la mine. Am ingenuncheat ca să ne rugăm. Ea mi-a spus că nu poate să se roage. Eu i-am răspuns: „nu mă voi scula de aici până nu vei renunța la încăpățănare și te vei ruga și tu”. După o jumătate de oră s-a rugat și a găsit pacea în Dumnezeu. Duminica următoare a mers iarăși la biserică. Acum preotul a luat înapoi cuvântul ce a spus despre plăti rea lucrurilor furate. Dar era prea târziu, căci sora mea urmașe deja sfatul dat și a primit pace de la Dumnezeu. Ea știa că voia lui Dumnezeu este să se plătească ce a fost furat.

Când o îndemnam pe mama să se întoarcă la Dumnezeu, ea's – a împotrivi **t** și mi-a zis: „Știi, Fritz, cât am suferit eu”. I-am răspuns că, chiar de aceea trebuie să se pocăiască. Ea însă se sprijinea mereu pe faptul că prin câte grele a trecut. La înmormântări se auzea de multe ori în predică că suferințele și necazurile, pe care a trebuit să le suporte unul sau altul, sunt temeiul mântuirii și primirii de către Dumnezeu. Mama mea a fost plină și ea de o astfel de părere. Multă vreme eu n-am putut s-o conving. În sfârșit i-am spus încă ceva, deși să-i spun acest lucru mi-a fost foarte greu: „Mamă, tu ne-ai învățat să furăm și să mințim. Ești

O mamă rea”. – „Nu este adevărat”, zise ea. Atunci

I le-am enumerat: „Nu știi că m-ai trimis să fur lemne și sfeclă de pe ogor?” Atunci s-a răzgândit și și-a adus aminte. „Ne-ai învățat să mințim. Dacă venea un om căroră îi datoram noi bani, tu te ascundea i și nouă ne porunceai să spunem că nu ești acasă”. Și aici a trebuit să cedeze. În sfârșit s-a prăbușit. A mers de la un copil la altul – atunci nu

mai locuiam împreună –, s-a umilit și s-a plecat înaintea lui Dumnezeu. Când a ajuns la sora mea cea mare, care mai înainte mersese la adunare dar apoi nu s-a mai dus, aceasta a vrut s-o abată spunând că totul nu este nimic. Mama era aproape gata să cedeze. A doua soră după vârstă, care găsisse pacea și era un copil al lui Dumnezeu, a întrebat-o pe mama: „Mamă, nu vrei să primești ceea ce ți-a spus Fritz?” Curând după aceea am vizitat-o încă odată pe mama, ea îmi ieșise în întâmpinare de departe. Înainte de a fi ajuns la ea, am băgat de seamă că și ea găsisse pacea. Ne-am îmbrățișat, am lăudat pe Dumnezeu, și ea mi-a povestit ce lucru mare făcuse Domnul Iisus în sufletul ei.

ALEGEREA PROFESIEI – SERVICIUL MILITAR – CĂSĂTORIA – în ziua necazului meu, caut pe Domnul...”

Ps. 77, 2.

Dumnezeu știe cum trebuie să-i călăuzească pe ai Săi. El știa și ce era bun pentru mine. De aceea, El mi-a cârmuit inima încă din tinerețe. Cu toate că eu umblam cu toată puterea după bogăție, El m-a călăuzit pe un cu totul alt drum. Astăzi, recunosc ce bine a fost că El nu m-a lăsat să-mi împlinesc planurile.

Cu puțin înainte de a termina școala, nașul meu mi-a pus 50 de franci la bancă. S-a oferit să plătească și cheltuielile pentru învățarea unei meserii, dacă rămân un an la el; chiar să-mi dea și bani de buzunar și ar fi avut grijă de îmbrăcăminte, dacă nu alegeam în definitiv să rămân tot timpul la el. A fost, desigur, călăuzirea lui Dumnezeu că eu am înțeles greșit ultimele cuvinte. Adică, am crezut că el vrea să-i fiu servitor pentru totdeauna. Dar după cum am aflat mai târziu, i-a părut rău și a plâns că am plecat de la el; ar fi vrut să-mi dea întreaga lui gospodărie.

— El s-a interesat să afle ce vreau să învăț. Când a auzit că-mi place meseria de rotar, m-a sfătuit să nu aleg aceasta. Mai bine să învăț meseria de curelar sau brânzar; căci rotarii sunt toți săraci, spunea el. Dar eu aveam plăcerea numai de rotărie. Meseria aceasta era, într-adevăr, una dintre cele mai prost plătite în vremea aceea. Cu toată sânguinciozitatea și economisirea în casă, cât și că lucram vara și iarna din zorii zilei până noaptea târziu, era greu s-o scoți la cale. Eram atâția rotari încât dacă nu lucreai ieftin de tot, nu câpătai nimic de lucru.

Ucenicia nu era deloc ușoară. Însă, pentru că eu eram obișnuit de acasă cu o alimentație insuficientă și cu sărăcia, lipsurile nu mi s-au

părut atât de grozave. Când am terminat școala, îmi ziceam în gând: „Acum poți să faci ce-ți place, acum nu mai sunt bariere ca să te oprească”. Speram că îndată ce voi termina cu ucenicia, va începe pentru mine o viață mai bună. Voiam să ajung ceva în viață. De speranța aceasta îmi erau pline gândurile și tendințele mele. Dar Dumnezeu m-a ocrotit în toate ispitele. Abia mai târziu am observat că, dacă nu m-ar fi păzit Dumnezeu cu totul altfel ar fi decurs viața mea. De două ori a fost aproape să mă logodesc cu o fată bogată, dar Dumnezeu n-a lăsat aceasta. Abia mai târziu am văzut, și aici, că Dumnezeu a fost Acela care altfel m-a călăuzit și vrea să mă călăuzească. El vedea încă de atunci înfăptu-i rea uniuni i frați lor.

În vremea aceasta a avut loc și primul meu serviciu militar. Pentru că eram mic de statură și slăbuț, am fost amânat doi ani; și așa abia la vârsta de 22 ani am intrat în școala de recruți, pe care am făcut-o cu entuziasm. O întâmplare de atunci îmi este încă vie în memorie. Odată trebuia să fierbem ceva. Aveam un vas cu totul negru. L-am frecat și iarăși l-am frecat, dar nu s-a curățit. În sfârșit, am observat ca bulgărele de pământ, cu care eu voiam să curăț vasul, conținea bitum. Am frecat iarăși, dar bitumul s-a ferit numai la o parte, nu dispăruse cu totul. Apă caldă nu era la dispoziție. Pe atunci satana locuia încă în mine. Am mers pe margine, m-am uitat să văd dacă este cineva gata cu curățirea și apoi am folosit o ocazie potrivită și am schimbat gamela mea murdară cu una curată a altuia.

Când m-am întors la Dumnezeu, mi s-a întâmplat la fel. Am vrut să-mi curăț inima, dar ea n-a voit să se curățească. Trebuia să fie schimbată. Am venit la Mântuitorul. El mi-a luat inima cu păcate cu tot și mi-a dat o inimă nouă, curată, cum este scris: „Voi scoate din voi inima de piatră și vă voi da o inimă de carne”. (Ezechiel 36, 26). Dumnezeu face acest lucru. Eu n-aș fi putut-o face. Când am văzut că aceasta este lucrarea Lui, am încetat cu eforturile mele.

Curând după efectuarea stagiului militar – așa-zisa școală de recruți – mi-am întemeiat căminul cu o servitoare sărăcuță, care avea un serviciu în apropierea mea. Ea avea o avere de 80 de franci, eu n-aveam nimic. Nu erau multe circumstanțe. Totuși, aveam mai mult decât Bunyan, care, după cum mi-aduc aminte că am citit, împreună cu soția sa nu avea decât o lingură când s-au căsătorit. Noi aveam fiecare câte una și ceva în plus. Mobilierul nostru consta atunci dintr-un pat care costa 60 – 70 franci, o masă în „sufragerie” costând 1, 30 franci. Pe

aceasta o folosim și astăzi. Scaune nu aveam, dar erau bănci de-a lungul peretelui. De canapea nu aveam nevoie. Scheletul patului l-am făcut eu însumi. Dulapul lipsea. Garnitura de bucătărie încă n-a costat mult. Eram fericiți, atât cât poate fi fericit un om fără să fie întors la Dumnezeu. Cu toate că ne răstrângeam în orice privință, trăiam totuși în sărăcie și în lipsă. Ca muncitor câștigam *k* franci pe săptămână. Mai târziu, ca meșter angajat, primeam un franc pe zi. Pentru acesta trebuia să se lucreze de dimineață de la ora 5, fără întrerupere la amiază, până seara la orele 7. Soția ajuta vitejește și contribuia și ea prin munca ei ca zi îi era. Când am devenit independent, n-aveam bani pentru a-mi procura scule și materiale lemnoase necesare pentru lucrare. Trebuia să fac datorii. Cu toată hărnicia și destoinicia noastră, nu puteam îndepărta sărăcia și necazul din casa noastră.

Aceasta mă apăsa adesea foarte greu și mă împingea spre Dumnezeu. Fără această necurmată strâmtoare nu știu dacă m-aș fi gândit să-l caut pe Dumnezeu, căci mă credeam unul dintre cei mai evlavioși oameni. Mergeam regulat la biserică și dacă lipseam două duminici, aproape că mi se părea că m-a părăsit Dumnezeu. Dar viața mea nu se îmbunătățea deloc. Mă duceam la predică, ca să mă liniștesc că am fost la predică. Liniștirea aceasta a fost pentru mine mai importantă decât însăși ascultarea predicii. De asemenea, mă rugam mult, dar nu ca să fiu ascultat de Dumnezeu, ci pentru ca să pot ști că m-am rugat. Chiar în timpul serviciului devin, mă gândeam adesea la ce voiam să fac după masă, să joc cărți sau popice. Adesea mă cuprindea somnul, datorită oboselii din cele șase zile de lucru greu. „Aminul” de la sfârșit îmi era, de fiecare dată, o mică salvare; nu eram obișnuit să stau liniștit. Când mergeam la împărtășanie, îmi aplecam capul și luam o înfățișare tristă. Așa mă apropiam de altar și cu aceeași înfățișare tristă mergeam acasă. După amiază mă mângâiam cu gândul: „Duminica viitoare voi putea iarăși să joc cărți”. Căci în duminica în care mergeam la împărtășanie nu îndrăzneam să fac lucrul acesta. Astfel de „manevre” evlavioase făceam eu atunci și mulți fac la fel și astăzi. Eram un păcătos evlavios, un păcătos bisericos și țineam foarte mult la biserică. Puteam acoperi foarte bine lipsurile. Acestea puteau fi scuzate și cu învățătura care se auzea acolo.

Așa cum am spus, după părerea mea eram un creștin foarte evlavios. Mă apreciam pe mine însumi a fi a tot ascultător și cinstit. Numai la cinci păcate aș fi renunțat bucuros. Mi se părea că dacă aș

scăpa de acestea n-aș mai duce lipsă de nimic înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu. Ceea ce îmi da de lucru era jocul de cărți, popicele, înjurăturile, minciuna și fumatul. Eram de părere, dacă vreau să-mi câștig clienți, trebuie să merg la cârciumă. Astfel am devenit un jucător de cărți și popice pățimaș. Cârciumă mă atrăgea în mod deosebit pentru plăcerea de a juca. Adesea când ședeam acolo, se întâmplase ca unul care venea de la adunare și mergea spre casă, să intre și el și să bea o halbă, două sau chiar trei. Aceasta mă încuraja întotdeauna să mai rămân și eu acolo. Pe soția o linișteam cu scuza că a fost acolo cutare și cutare. Odată i-am lipit, la acela care mergea și la adunare o carte de joc în spate, și așa stigmatizat s-a întors acasă. Uneori jucam în atelierul meu toată noaptea până dimineată, în așa fel de nici nu merita să mă culc în pat. Dar, întotdeauna când se întâmplase așa, aveam o mare amărăciune în mine. Eu eram și un mincinos naiv. Minciuna de fapt este întotdeauna o prostie. Încă de când eram copil, am venit odată acasă dintr-o vizită făcută la mătușa mea și am povestit cum acolo mi s-a servit carne fiartă. Când mătușa a venit la noi, mama i-a mulțumit pentru aceasta. Și așa a reieșit ce prostie am pălăvrăgit și am fost demascat ca mincinos.

Cât am fost încătușat și de fumat! Cu toate că, câteodată, mi se făcea atât de rău încât nici nu puteam să mănânc, totuși nu am putut să mă o-presc. Adesea mi se părea că mi s-a perforat limba, așa mă ardea. Mulți vorbesc de o țigară bună. Eu n-am fumat niciodată una bună. De vreo câteva ori mi-am sfărâmat pipa și am aruncat-o, ca să nu mă mai chinuiesc cu ea. Dar mereu a trebuit să încep din nou cu fumatul oricât de vătămător și rău mi-ar fi fost. Dacă nu puteam să-mi cumpăr tutun, trebuia ca florile de fân să-mi ofere surogate. Numai două până la trei zile puteam răbda să nu fumez. Ce trist! Dacă cuiva i-ar fi așa de rău la citirea Bibliei, ori la rugăciune, ar încerca cu greu de două până la trei ori. Da, păcatul este pierzarea oamenilor.

Ce rău mă simțeam adesea luni și marți, ca încă și miercuri. Știam că de starea aceasta jalnică eu eram de vină. Din privirea ochilor soției puteam să citesc de asemenea: „Tu ești de vină prin treburile tale de duminică. Luni munca mi se părea foarte grea. Ziua mi se părea îngrozitor de lungă!

Lucram și mă întrebam: „Nu vine amiaza mai repede?!” Dar timpul nu voia și nu voia să înainteze mai repede. Cum a fost cu totul altfel, după ce m-am întors la Dumnezeu! Am devenit fericit și aveam

zile de care mi se părea că zboară.

De furt încă am fost ademenit. Dar nu era vorba de bani; de aceștia m-am ferit. Am avut și puține ocazii să fur bani, dar am furat alte lucruri: lemne, cireșe, prune și altele. Când nu mă vedea nimeni, nu-mi venea greu. De păcatele mele nu mă rușinam, ba m-am și lăudat cu ele față de acei de o seamă cu mine. Dar harul înaintemergător strigă pretutindeni (Prov. 1). Dacă, de exemplu, duminica eram cu pușca în pădure ca braconier, și auzeam clopotele de la biserică, atunci harul mă făcea atent: „Nu e locul tău aici” și mă trimitea acasă. Mai departe însă nu am ajuns; am rămas tot un slujitor al lui Satan, care-și mergea căile sale proprii. Duminică înainte de masă eram la biserică, după masă la masa de joc sau la terenul de popicărie. De asemenea oameni Satana are mare bucurie.

Au venit odată în satul nostru niște comedianți, cu cămile, maimuțe și un urs. Ursul era legat de nas. Dresorul învârtea un bici și striga: „Hopa, hopa, hop așa!” și dădea cu biciul deasupra pământului. Ursul a trebuit să joace. Așa face și Satana cu oamenii, câtă vreme sunt sub puterea lui. Îi ține legați și strigă: „Hopa, hopa, hopa!” și ei trebuie mereu să joace cărți, popice, să cedeze plăcerilor firești, chiar dacă ei n-ar vrea să mai facă lucrul acesta. Eu am pățit așa.

Nu voiam să mai merg la cârciumă. Dar atunci iarăși s-a poruncit: „Hopa, hopa, hopa!” Este trist, dar așa e. Și totuși, există pentru orice om intervenție și scăpare, dar eu nu am văzut-o și nu am cunoscut-o. Mă luptam cu puterea proprie împotriva puterii păcatului.

Veneam de la cârciumă acasă și când vedeam copiii cu hainele și ghetetele rupte, conștiința mă condamna. O, cum mi-au pătruns inima! Trebuia să recunosc că fără băutură și fără fumat multe din necazurile noastre ar fi fost alinate. Odată mi-am dat bine seama cât de risipitor eram cu băutura și fumatul. N-aveam pâine și bani, mai erau numai 20 de Rappen. Cu 10 Rappen mai mult puteam să cumpăr o pâine mică. Atunci am văzut clar cum mi-am risipit banii și i-am jertfit lui Satana. Mizeria în familia mea creștea mereu. Patimile mele m-au scufundat în sărăcie tot mai mare. M-am îmbolnăvit și acum mă temeam să nu ajung a fi o povară pentru comună cu familia mea. Acest lucru m-ar fi rușinat mult.

Multe bune intenții am avut și am asigurat-o pe soție: „Acum nu mai merg la cârciumă; a fost pentru ultima dată”. Intențiile mele nu m-au schimbat și nici soția nu le-a dat crezare. Nu m-am putut opri și

dacă mi-ar fi fost posibil acest lucru, atunci nu m-aș fi întors la Dumnezeu. Când auzeam jucându-se popice sau vedeam că tovarășii mei de joc intră în cârciumă, atunci mă trăgea și pe mine acolo „de toate firele de păr”. Dacă posedam ceva bani atunci nu puteam să rezist.

De multe ori, când mă întorceam de la cârciumă, am îngenuncheat sub un cireș și m-am rugat la Dumnezeu: „Ajută-mă!” Pe timpul acela citeam cu hărnicie în Biblie, dar să trăiesc așa cum învăța ea, mi se părea cu neputință – lucru de nereușit. Adesea mi-am uitat pălăria în locul unde m-am rugat și a trebuit să mă duc ziua următoare anume să mi-o iau. Odată, era în luna aprilie, i-am făgăduit lui Dumnezeu, cu mâinile ridicate, că până la anul nou nu voi mai juca cărți, nici popice. Dar la Crăciun mi-am călcat promisiunea. De atunci m-a urmărit proverbul: „Drumul spre iad este pardosit cu intenții bune”. Dar după mersul lumii acesteia și după domnul puterii văzduhului, care lucrează acuma în fiii neascultării, trebuie să-i slujești păcatului, chiar” dacă știi că nu e bine. Aceluia, însă, care în mod serios vrea s-o rupă cu orice păcat, nu numai de unele care l-au necăjit mai mult, acela i se va descoperi puterea izbăvitoare a lui Dumnezeu. Acela va putea privi înainte, sigur de biruință, și va mărturisi cu bucurie: „Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite” (1 Petri *h*, 3). Abia când omul vrea cu adevărat s-o rupă cu păcatul începe să vadă ce mare este puterea păcatului, și cum este omul natural în lumina adevărului. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului”. „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8, 36).

HARUL CARE DUCE LA POCĂINȚA

„Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul...”

(Ieremia 29, 13 – 14).

Era 11 februarie 1899, noaptea la orele 11. Eu mai eram la cârciumă „La ursul” din Diirrgraben. Un om care intrase și-a cerut o limonadă și un cârnaț. Mă gândeam în mine: „omul acesta o duce bine”, căci eu jucasem cărți și băusem vin. Un cârnaț bun mi-ar fi fost mult mai bun și plăcut la ora aceasta. O dorință puternică se trezise în mine, și, după terminarea jocului de cărți, m-am gândit în mine însumi: „Dacă e posibil ca un om pe acest pământ să fie mântuit, atunci eu

vreau să fiu acum unul din acela. De acum înainte vreau să dau crezare Bibliei, vreau să fac ce poruncește ea și să nu mai fac ce interzice ea”. Atunci a venit asupra mea o putere și o minunată fericire și eu am știut precis că eu am jucat pentru ultima oară cărți. Apoi am auzit o voce care îmi spunea să mă înscriu, prin semnătură, la „Crucea albastră”. Nu știam despre ce este vorba și pentru aceasta m-am dus încă în aceeași noapte la notar, care mi-a fost vecin, și l-am întrebat că ce este „Crucea Albastră”. El mi-a spus că este vorba de o asociație, care cere renunțarea absolută la orice băuturi spirituoase. Se va interesa unde este o asemenea asociație și va merge împreună cu mine pentru ca să se înscrie și el. Eram tovarăși de joc. Împreună, apoi ne-am și înscris.

Pe când mergeam spre casă, mi se părea că sunt acoperit cu o manta de mătase. Și la mine se împlinise cuvântul: „... va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia *hO*, 11). Soției i-am spus: „Așa vin acasă acum pentru ultima dată; am rupt pentru totdeauna cu cârciumă”. În mod firește, ea n-a vrut să mă creadă, pentru că de prea multe ori am înșelat-o. Dar de data aceasta am fost sigur de biruință. Ce mare mi s-a făcut cuvântul: „Dacă Mă căutați din toată inima, Mă voi lăsa să fiu găsit”.

— Numai era vorba să rup cu cele cinci păcate, ci să încep o altă viață. Domnul Iisus spune lămurit: „Cine nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu și cine iubește ceva mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”. Nu e de ajuns să vorbești cu oarecare evlavie și să ascuți de Dumnezeu în unele lucruri: cine s-a pocăit cu adevărat este gata să asculte din ceasul acela de Dumnezeu și de Cuvântul Său, în toate lucrurile.

De aici înainte, cuvântul lui Dumnezeu îmi făcea mare bucurie. Până atunci îmi era rușine să merg la adunare. Adesea, înainte, când mergeam acasă de la cârciumă, hotărâsem ca să mergem și la adunare. Dar când venea duminica, transmiteam la ceilalți că, „eu nu merg”. Mi se părea că a merge la adunare și a te face un pocăit, este ceva foarte trist și n-aș mai putea avea nicio bucurie. Cu câtă plăcere am constatat că „nu e așa”! Ce bucurie a venit peste mine. Niciodată nu m-aș fi gândit să găsesc aici atâta fericire. Încă de atunci am modificat strofa din cântarea „Oamenii dacă ar cunoaște cât de bine e cu Hristos, toți acum s-ar întoarce și-ar avea mare folos”.

— Nu numai „câte unul”, cum era inițial.

— Am avut mare bucurie și, în multe privințe, biruință imediată. Mă puteam lăuda că Iisus m-a scăpat de jocul de cărți, de jocul de popice, de minciună și de luare în deșert a Numelui lui Dumnezeu.

Cu braconajul terminasem cu șase ani înainte de a mă pocăi. Dumnezeu a vorbit cu mine în felurite chipuri, în așa fel încât mi-a trecut curajul. Într-o seară, pândeam un iepure la marginea pădurii. A trecut unul pe lângă mine așa de aproape, că puteam să-l prind cu mâna. N-am vrut să-l împușc, ca să-l nu sfâșii prea tare. Când era la circa 20 de metri, am tras. Din pușcă a ieșit o rază lungă de foc. Abia când m-am sculat au ieșit alicele din țeava pușcii. Aceasta mult timp m-a zguduit adânc. Altă dată, mă găseam iarăși la pândă. Mă afluam într-un colț de pădure. În fața mea era coasta unui deal, câmp deschis. La marginea pădurii a apărut ceva roșu. Mă pregăteam să trag, dar m-am gândit: „Dacă este iepure, nu se duce înapoi în pădure, ci iese afară”. N-am tras, totuși m-am pregătit din nou și iarăși am renunțat, în sfârșit, am plecat acolo să văd ce este. Era un tufiș cu frunze galbene și roșii. Acolo sta la pândă unul dintre tovarășii mei. Stătea în genunchi și prin aceasta împinsese înainte o ramură. Dacă trăgeam aș fi devenit ucigaș. În drum spre casă, în timp ce începuse să se întunece, s-a auzit o împușcătură, nu departe de mine intrase alicele în pământ. Am luat hotărârea acum să termin cu braconajul. Întâmplările acestea mi-au vorbit așa de clar încât am și încetat.

În același timp am terminat și cu furatul. Se povestește că un om se urcase într-un prun lângă o casă. Cineva l-a observat, s-a suit în podul unei șuri, și printr-o deschizătură a strigat: „Să nu furi!” Atunci hoțul s-a coborât repede din pom și s-a pocăit. I s-a părut că glasul a venit din cer.

Desigur, că Domnul a aranjat lucrurile în felul acesta și de aceea scopul a fost atins. De când am auzit de întâmplările acestuia, ori de câte ori am vrut să pun mâna pe bunul altuia, îmi aduceam aminte de cuvintele: „Să nu furi”, pe care nu le-am mai putut uita. Dumnezeu folosește diferite metode pentru a lucra la inima noastră.

A fost timpul maxim ca să mă pocăiesc. Deja, în ziua următoare, soția a intrat în lăuzie și s-a îmbolnăvit. Prin multe necazuri trebuia să trecem. Ce bucuros și plin de recunoștință eram, că acum mă afluam în cu totul alte relații cu Dumnezeu. Boala soției s-a agravat și a durat șapte luni. Situația era foarte serioasă, căci, omenește vorbind, nu ne mai puteam aștepta la o însănătoșire ori, cel puțin, nu se mai putea

prevedea altceva decât că soția va rămânea infirmă. Mai întâi a avut febră puerpe-rală, apoi boală de piept, apoi flebită și la urmă artrită. Un picior devenise cu aproape 30 de centimetri mai scurt decât celălalt. Spinarea i se încovoia. A trebuit să sufere dureri îngrozitoare, în afară de ocupația mea, trebuia acum să am grijă și de soția, căci în situația în care ne găsisem, ne-ar fi fost imposibil să folosim un ajutor străin. Și grija pentru treburile gospodărești era tot în seama mea. Copiii erau încă mici. Dar Domnul ne-a dat har pentru toate. Ne-a ajutat câte cineva ici colo, totuși răspunderea cea mai mare era asupra mea. Când venea cineva în vizită, îmi admira răbdarea; dar mie mi se părea că sunt un om fără răbdare. Cei din afară nu puteau vedea ce era în inima mea. De plâns nu m-am plâns, dar multe ispite a trebuit să înving, ca să fac toate.

Într-o zi au venit la noi doi bărbați ca să viziteze soția. Aceștia tare frumos se puteau ruga. Eu îmi ziceam adesea: „Aș da mult. să mă pot ruga ca oamenii aceștia”. S-au rugat și cu soția mea și o socoteau fericită, deși ea nu era pocăită și cu atât mai puțin născută din nou. Cu toate rugăciunile acelea frumoase, soția a rămas bolnavă. Mă duceam regulat la medic și mă gândeam ca dacă ar fi aici Petru, Iacov sau Ioan, m-aș duce la ei și soția mea s-ar însănătoși. Că Dumnezeu ar asculta și rugăciunea mea, lucrul acesta nu-mi venea atunci în minte. Mi se părea că sunt prea păcătos. În timpul acela nu crezusem în iertarea păcatelor care se oferă prin Iisus Hristos. Ca toată lumea, și eu m-am dus la medic. Cam după șapte luni el mi-a spus că mă scapă numai de bani, dar nu mai știe de niciun medicament care să ajute. Numai e nimic de făcut. Deja stomacul ar fi distrus de atâtea medicamente. Și a adăugat; „Ajută-te singur, și te va ajuta și Dumnezeu”. Atunci m-am gândit în mine însumi: „Aici nu spui adevărul, câtă vreme pot să mă ajut singur, Dumnezeu nu mă poate ajuta”. Așa am plecat acasă și nu m-am mai gândit nici la o rugăciune frumoasă nici la mine însumi. Dar m-am rugat: „Iubite Tată ceresc, nu știu ce să mai fac și nu vreau să-ți mai stau în cale. Acum ai loc s-o ajuți pe soția mea”. Și a vindecat-o! Că Dumnezeu este și medic, era pentru mine ceva nou. Nici evlavioșii care au vizitat-o pe soția, n-au povestit niciunul despre Medicul acesta ceresc și nici n-a făcut-o atență asupra mântuirii sufletului ei.

Cu toate că în vremea aceea mi se părea că sunt foarte sărac și nenorocit, nu s-a ridicat niciodată dorința de a mă reîntoarce la viața de dinainte. Dumnezeu S-a îndurat de noi și a făcut cu soția o minune.

Durerile cele mari au încetat. Puterea i-a crescut văzând cu ochii. A putut să-și îndrepte spatele și picioarele. Un picior era încă cu vreo 15 cm. mai scurt ca celălalt, dar după câteva zile era iarăși normal. După foarte scurt timp, soția a fost așa de bine restabilită, încât putea să facă lucrări grele și să sape iarăși toată ziua brazde. Celor ce o văzuse în timpul bolii, nu le venea să creadă. Veneau de departe oameni ca să vadă cu ochii lor minunea.

Aceasta mi-a dat curaj să mă încred în Dumnezeu și pentru viitor în astfel de lucruri. Până atunci mi se părea că sunt prea rău; dacă aș fi fost un om mai bun – așa credeam eu – Dumnezeu m-ar asculta. Așteptam o împlinire a rugăciunii, abia după ce voi deveni mai bun. Cât de mult m-am bucurat însă și mă bucură cuvântul: „Așa cum ești, poți veni și vei fi primit cu îndurare”. Am căpătat îndrăzneală să mă rog și pentru alții; și mulți s-au însănătoșit, chiar și doi sau trei așa ziși incurabili. Când îl întâlneam pe medicul pe care l-am pomenit îmi zicea: „Ce, iarăși vrei să-mi faci concurență?” El a căpătat respect față de mine. Eu eram așa de entuziasmat de această lucrare, încât aș fi înființat o a doua „Remi smilhe”. Dumnezeu însă m-a călăuzit altfel.

DESPRE MĂRTURISIREA PĂCATELOR ȘI DESPĂGUBIRILOR

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”.

(Prov. 28, 13)

Curând după întoarcerea mea am băgat de seamă că trebuie să-mi mărturisesc păcatele și, pe cât e posibil, să repar pagubele. Dar îmi era rușine și mă gândeam: „Ce o să zică oamenii când mă voi duce și vor afla că le-am furat lemne sau cireșe?” Unui vecin îi furasem lemne. Când m-am dus și am bătut la ușă, am început să tremur. Când am văzut că nu iese nimeni, m-am îngrozit și mai mult. Aș fi vrut să fug de acolo, dar îmi era teamă să nu mă vadă fugind. S-a deschis ușa, am intrat și am spus de ce am venit: „Eu vreau să trăiesc pentru Mântuitorul și să fiu fericit – ți-am furat lemne și am venit să ți le plătesc”. El mi-a răspuns: „Să nu le iei atât de meticulos și să nu le privești atât de grav!” – „Eu vreau să mă descarc, de ceea ce mă apasă!” El zise: Dacă ar fi așa, ar avea și el mult, și el mi-ar fi furat mult mie. Aveam și noi puțină pădure. Sunt țărani, care când au nevoie de o prăjină, de obicei nu se gândesc prea mult de unde s-o aducă. Vecinul mi-a iertat furtul meu și eu pe al lui. Cu aceasta mi-a căzut o grea

sarcină din spate.

A trebuit să mă duc și la alți țărani de la care luasem lemne. Știam că altfel, vor ieși la iveală la judecata din urmă și voi fi osândit, cu toate că eu acoperisem cu mușchi butucii în pădure, ca să nu se observe. Făceam lucrul acesta ca să capăt un cuget curat. De aceea am adus totul în rânduială. Pe lângă acestea erau și cireșele și merele pe care le furasem. Nu erau cantități de 10 și 20 de kilograme. Dar știam că cu totul trebuie să ies la lumină. Mă vedeam în ziua judecății sus în pom și proprietarul stând dedesubt – și mă vedeam judecat și osândit. De aceea am mers peste tot am mărturisit și am plătit. Cine a făcut altuia pagube, trebuie să meargă și să repare pagubele. În felul acesta se arată credința prin fapte. Aceasta o vede lumea. La mine așa a început și cred că tot așa începe și la mulți alții.

De la un țăran furasem de trei ori. Întâi am mărturisit primul furt apoi pe al doilea, dar pe al treilea nu îndrăzneam să-l mărturisesc. Era vorba de o bucată de talpă de ghete în valoare de circa 70 de Rappen. Mi se părea că nu este cine știe ce; era puțin lucru. Dar bucata aceasta de talpă îmi venea mereu în minte. Mă gândeam că ce o să zică omul când mă voi duce la el a treia oară? O să zică: „De câte ori o să mai vii – ce mi-ai mai furat?” Dar a trebuit să merg. Trebuie să vină totul la lumină.

Furasem odată din piață un cuțitaș în valoare de 20 de Rappen. Când m-am pocăit mi-a venit și aceasta în minte. L-am căutat pe vânzător, dar nu l-am găsit. Am dat 80 de Rappen pentru misiune împătrit, așa cum este scris. După mulți ani am întâlnit pe cuțitar în tren. Am coborât amândoi la Langnau. Acolo mă cunoșteau câțiva oameni. Am a-lergat după el pe stradă. El nu auzea bine. De aceea a trebuit să strig tare: „Ți-am furat un cuțit”. El a început să plângă. I-am plătit 80 de Rappen și eu m-am simțit mai ușurat.

Mereu îmi veneau în minte și cireșele pe care le furasem. Un predicator a spus, dacă te rogi asupra unor lucruri și apoi le uiți nu trebuie să le mai despăgubești; numai acele lucruri trebuie mărturisite care te apasă mereu. Când cireșele îmi veneau în minte, eu mă rugam. Apoi am uitat de ele. Dar când vorbea cineva de furt de cireșe, iarăși îmi aduceam aminte și de ale mele. Așa ceva te urmărește ca un câine care fuge după tine și latră mereu: „nu e drept; nu e drept”. Peste astfel de lucruri nu poți să le „traversezi prin credință”. În timpul acesta mi s-a îmbolnăvit un copil. Aproape nu mai putea să respire și se făcuse

albastru cu totul. Am vrut să merg la medic și totuși știam că: Iisus este medicul. M-am decis să rămân la Iisus. Am deschis Biblia și am dat peste locul din Ezechiel 33, 15 – 16: „Dacă dai înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viață, și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit și nu va muri”. „Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita, a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!”

Credeam că mi-am pus totul în ordine, dar după un timp am deschis iarăși Biblia și am dat peste locul din Proverbe 28, 13 unde este scris: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”. Pentru a treia oară am deschis: „Ce ai furat să plătești și să adaugi a cincea parte”. În sfârșit, mi-au căzut ca niște solzi de pe ochi și am înțeles că nu este scris: să mărturisești când te apasă, ci când ai furat. Îmi venea gândul atunci: ce o să zică oamenii? Tu ai povestit în adunare că ți-ai pus lucrurile în rânduială; vor zice că ești un mincinos. M-am gândit însă: „Zică oamenii de mine ce voiesc, eu mă duc acum la țăranul acela”. El era tocmai ocupat cu treieriișul în arie. Toți erau împreună cu el. Eu nu i-am șoptit la ureche: „Vino puțin la o parte că am să-ți spun ceva”, ci i-am spus tare, cum era, ce m-a învățat predicatorul și ce am citit azi în Biblie. Acum am venit să plătesc cireșele.

În aceeași zi a trebuit să merg încă în șapte locuri și în al optulea loc a trebuit să scriu. După aceea însă s-a putut tot vorbi de cireșe, eu rămâneam liniștit. O altă urmare a fost însănătoșirea băiatului, și în dimineața următoare s-a dus iarăși la școală. Am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a deschis ochii. Citisem aceste locuri din Scriptură de multe ori înainte, fără ca să cuget prea mult asupra lor. Mulți dau greș aici. Mai degrabă să duc în iad decât să mărturisească. Cine vrea să fie mântuit, nu stă mult pe gânduri. Eu n-am așteptat nici până a doua zi, când am văzut că așa este scris.

Mulți cred că pot primi curățire fără mărturisirea păcatelor. Aceasta nu înseamnă că orice păcat trebuie mărturisit față de oameni. Dar e de mare folos să le mărturisești pe acelea pe care nu le poți spune bucuros. Un astfel de om poate atunci să mărturisească din inimă cum l-a eliberat Iisus. Adevărata mărturisire de păcate este: să te lepezi temeinic de ele și să nu le mai slujești de aici înainte. Dacă nu poate cineva ieși din păcate, e bine ca să se roage cineva cu el, așa cum este scris: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5, 16). Unii spun: „ce am avut de

mărturisit, i-am mărturisit lui Dumnezeu". E bine, dar adesea trebuie încă ceva mai mult. Trebuie să stăm odată drept și să cedăm viața veche. În Matei 3 citim despre Ioan Botezătorul: „Locuitorii din Ierusalim, din toată Iudea și din toate împrejurimile Iordanului, au început să iasă la el; și mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan". Pe cei evlavioși îi încă îndeamnă în chip deosebit: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră!", „Orice pom care nu face roade bune, va fi tăiat și aruncat în foc".

După ce am pus așa totul în rânduială, a venit peste mine o mare bucurie. Mulți se gândesc că a venit peste ei pacea despre care vorbește Scriptura, când le este mai ușor și au bucurie. Eu am trăit câteva bucurii de la întoarcerea până la nașterea din nou. S-a petrecut cu mine ceea ce ci-vtăm în Cuvântul lui Dumnezeu: „Orânduilele Domnului sunt fără prihană și veselesc inima" (Ps. 19, 8). Au fost clipe când am plâns de bucurie. Totuși, atunci eram fără pacea lui Dumnezeu. Nu vedeam nicio graniță între moarte și viață și mergeam sânguitor la biserică și la adunare. După părerea mea era bine peste tot și pretutindeni am fost „binecuvântat". Desigur, se poate vorbi de binecuvântare și bucurie; se poate simula evlavie în multe feluri. Însă, cine are un „miros fin", simte numaidecât „mirosul vechi" la astfel de oameni, după Ieremia 48, 11. La fel aș fi fost și eu găsit, dacă aș fi stat de vorbă cu un creștin care ar fi avut darul deosebirii duhurilor.

ISPITE ȘI ÎNCERCĂRI

„Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine; nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc" (Psal 40, 5).

Din ziua întoarcerii mele, am trecut prin multe încercări și ispite, dar am putut să văd mereu credințioșia lui Dumnezeu în chip minunat, după cuvântul: „Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși și vei sta înaintea Mea..."

(Ier. 15, 19).

Când am vizitat prima adunare a Crucii Albastre, pentru ca să mă înscriu, ei cântau cântarea „Frumoasă-i viața trăită pentru Domnul; deplin și bucuros să i se predea omul". Aceasta m-a cuprins așa de mult, că mi se părea că nu mai sunt pe pământ. Legământul meu cu privire la abțință, a fost pentru mulți un caz de poticnire în regiunea noastră. Oamenii erau așa de obișnuiți să bea vin și țuică,

parcă acestea ar fi absolut necesare pentru viață. Ceaiul nu era cunoscut. Cafea s-a băut foarte puțină. Pretutindeni mi se oferea vin sau țuică și se spunea: „numai un pahar!” Răspunsul meu era: „Eu vreau să trăiesc pentru Mântuitorul meu și să fiu fericit. Dumnezeu mi-a poruncit să nu mai beau nicio băutură spirituoasă”. Dacă totuși voia cineva să mă silească să beau, eu lu-am paharul și-i vărsăm conținutul, fie că mă aflu într-o cameră sau la un loc de muncă. Tot așa a fost și cu fumatul. Înainte nu se grăbeau oamenii atât de mult să-mi ofere țigări ca și acum când încetasem să mai fumez. Chiar și predicatorii a vrut să-mi dea țigări. I-am spus: „Nu mai fumez, am scăpat de patima aceasta”. El răspundea: „numai un chiștoc, atât doar, nu face nimic rău”. Atunci o luam, o sfărâmam și o călcam cu picioarele. Astfel au încetat să mă mai îmbie.

În cârciumă n-am mai mers – cu o excepție. Am auzit în adunarea Crucii Albastre, că un credincios poate să meargă, dar să bea numai limonada și să arate astfel că se poate trăi și fără băuturi spirituoase. Așadar, m-am dus și eu odată. Lângă mine, însă, se juca cărți și eu am fost ispitit de gândul că „aș putea și eu să-i ajut; cred că eu știu mai bine ca ei”. Atunci am observat primejdia și mi-a venit în minte cuvântul: „Ferice de cel ce nu se așază pe scaunul celor batjocoritori”. În adunarea următoare am povestit întâmplarea aceasta și am adăugat: „Ați învățat greșit, nu e bine să mergi în cârciumă”. Atunci au început să mă urască.

Știam, de asemenea, că trebuie să-i mustru pe cei care înjură. Adesea tremuram când auzeam pe cineva înjurând. Știam că dacă nu fac așa, „va cere Dumnezeu sângele din mâna mea”. (Ezech. 3, 17 – 19). Dacă n-am mustrat pe unul care înjura, în noaptea care urma adesea nu puteam să dorm decât foarte puțin. Ziua următoare, când era posibil, mustram pe cel care înjurase, dacă-l cunoșteam. Mă gândeam că cel ce aude pe cineva pronunțând un blestem și nu-l înștiințează, își urăște viața și este vinovat de fărâdelege, după Proverbe 29, **t** și Levit. 5, 1. Dumnezeu ne-a pus ca paznici. Dacă cel ce blestemă nu primește musturarea, va suporta consecințele. Noi am scăpat de răspundere.

După întoarcere, am știut de asemenea, că trebuie să fac rugăciune și citirea Bibliei acasă cu toți ai mei. Pe atunci încă nu citisem în Biblie că dimineața, la amiază și seara capul familiei trebuie să citească Biblia în casă și trebuie să-i sfătuiască pe copii cu insistență, să vorbească cu ei despre ce scrie acolo, la culcare, la sculare și când

sunt în călătorie, dar m-a călăuzit Duhul lui Dumnezeu. Citeam uneori din cartea „Călăuza spre cer” și mă minunam ce carte frumoasă de rugăciune este aceasta. Rugăciunea „Tatăl nostru” am spus-o adesea înainte de a mă întoarce și așa am ținut-o și după aceea.

Acum meditaseam asupra celor citite în cartea de rugăciune și ce nu făcusem. Într-o dimineață am citit acolo: „Mă gândeam când mă duceam la culcare să-mi intregesc apa până în suflet”. Acest lucru îl mai citisem și înainte adesea, dar acum mi-a zis: „La aceasta nu m-am gândit ieri seara când m-am culcat, și am fost fericit. Deci nu e adevărat”. Am aruncat cartea de rugăciuni și a căzut sub sobă. Ai mei mă priveau uimiți! Atunci am luat Biblia, am citit în ea și m-am rugat. Acum a trebuit să mă rog din inimă. Dar nu eram învățat. Mi se părea că e imposibil. Eu m-am rugat totuși și am bâlbâit ceva; ce, nu mai știu. M-au trecut sudorile în fața alor mei.

În ziua următoare a venit birtașul, căruia mai înainte eu îi eram client. Era omul de care, în privința aceasta, eu mă temeam cel mai mult. A intrat chiar în camera în care mâncam, ceea ce altă dată nu făcea, și s-a așezat lângă sobă. Masa era pe sfârșite și birtașul nu voia să plece. M-am gândit: „Dacă mănânc mai încet poate că pleacă înainte de a termina”. Dar n-a plecat. Tatăl ceresc l-a ținut cu putere lângă sobă. M-a apucat frica. „Cum să citesc și să mă rog când e birtașul de față, eu care sunt un prost?” Mi-a venit în gând că aș putea să spun „Tatăl nostru” – aceasta nu era ceva de osândit și nu i se dădea ascultare și apoi când va pleca, am să pot citi Biblia oricât de mult. Atunci însă mi-a venit gândul: „Dacă cineva se rușinează de Mine și de cuvintele Mele și Fiul Omului. Se va rușina de el înaintea Tatălui Ceresc”. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă apuc de treabă. Am ridicat Biblia de pe bancă – era foarte grea –, am îngăimat câteva versete – stropii de sudoare mi-au căzut pe Biblie – și m-am rugat, desigur, scurt. Birtașul a plecat și „bătălia” a fost câștigată. Îmi era ușor și eram bucuros că i-am mărturisit pe Mântuitorul. Seara a venit și ginerele său la rugăciune; atunci lupta nu m-a mai costat atât de mult. Voiau să știe cum se face lucrul acesta.

Nu știu cum ar fi mers lucrurile mai departe și poate că nici n-aș fi rămas pe cale, dacă atunci nu eram hotărât să trec prin împrejurările acestea. Sunt momente când se spune: „Păsărico, mănâncă sau mori!” Avem un Dumnezeu slăvit. Pe cel care i s-a predat Lui cu adevărat, El îl trece prin toate, înainte de a mă întoarce, mă înțelegeam cu prietenii,

În drumul de la cârciumă spre casă, să mergem duminica următoare la adunare. Dar eu mă temeam grozav să trec pe dinaintea cășăriei, unde, de obicei, stăteau câțiva oameni în fața casei, astfel, deja cu o zi sau două înainte, le trimiteam vorbă colegilor că eu nu merg. După întoarcere, când treceam prin fața cășăriei, mergeam la oamenii aceia și le spuneam că eu m-am întors la Dumnezeu și sunt fericit și că ar trebui să vină și ei la adunare. Ei se înroșeau la față și aduceau, pretexte. Aceștia erau oamenii de care eu mă temusem așa de mult mai înainte. În duminica următoare au dispărut când au văzut că vin. Cel care încă se teme e bine să ia un mijloc de întărire, de exemplu, cuvântul împărătesei Estera: „Dacă va fi să mor, voi muri”. Eu însă până astăzi n-am murit.

Încă de atunci aveam multe de povestit, cum Dumnezeu este un Dumnezeu bun și ce bine e cu El și aceasta fără să exagerez. Prilejuri pentru a istorisi se găseau mereu, în zilele de lucru puteam sta de vorbă cu țăranii, precum și duminica în adunare sau în vizitele pe care le făceam. Atacam și păcatul și nu cruțam pe nimeni. Nu țineam seamă că erau oameni de valoare în fața lumii sau nu. Tocmai pe cei mai mari și mai cu vază îi atacam mai mult și le puneam în față răspunderea. Unii din evla-vioși s-au înspăimântat și s-au pocăit. Cu toate că eram pocăit, la început, adeseori eram încă nervos. Nu așa încât să lovesc cu ciomagul, dar aveam mânie ascunsă în inimă. O simțeam bine și mai știam încă un lucru; dacă mânia merge cu mine, atunci mă duc în iad, căci mânioșii nu vor moștenii împărăția lui Dumnezeu. Lucrul acesta mă neliniștea. Odată a venit pe la noi un frate. Noi eram tocmai la masă și mâncam cu multă poftă cartofi cu legume, chiar dacă nu aveam carne. Fratele a deschis ușa, a ridicat bastonul în sus, ca și cum ar fi voit să lovească și a întrebat: „Mai sunt încă aici duhuri necurate?” Eu m-am gândit: „Da, dacă tu ești gata să gonești duhurile cu bastonul, atunci și eu pot acest lucru. Fratele venea dintr-o altă casă, unde pusese aceeași întrebare. Acolo locuia o femeie evlavioasă, care s-a supărat foarte tare că evanghelistul credea că în casă ar mai fi duhuri necurate. Dar eu aveam de a face cu demonul mâniei și i-am răspuns fratelui: „Da, demonul mâniei este aici!” El îmi zise: „Îl voi alunga chiar acum”. Și adăugă: „Ești eliberat, mulțumește că ai scăpat de mânie”. Eu m-am gândit: „Nu e adevărat, nu sunt scăpat. Dar după aceea m-am gândit bine: „Eu multă vreme m-am apărat în felul meu și n-am reușit; acum am să fac cum zice fratele”. Și am început să mulțumesc pentru

eliberare. Totdeauna când eram agitat, începream să mulțumesc. Ce-i drept îmi venea în minte: „Nu ești eliberat acum și minți!” Atunci mă uitam înăuntrul meu, nu la lucrarea lui Hristos, dar eu ascultam de sfatul fratelui. Cam după o lună de zile am putut să spun: Am o soție scumpă și copiii îmi sunt dragi; nu mai sunt ca înainte. Și vecinii, ce-mi sunt de dragi! Atunci mi-am adus aminte că în dimineața aceea nu m-am mâniat.

În alte zile eram regulat destul de mânios; dimineața, când mă sculam și citeam Biblia în odaie și mă rugam, iar în casă nu se mișca nimeni, imediat îmi venea gândul: „Ceilalți nu vor să se scoale”. Aceasta mă supăra; băteam în ușa camerei și în ușa casei, intram în atelier și așteptam să se scoale. Dar în casă rămânea totul liniștit și iarăși îmi venea în gând: „Nu vor să se scoale”. Voiam să alung aceste gânduri, dar ele rămâneau acolo. Când din pricina aceasta nu mă puteam ruga, luam securea și loveam cu ea în capra de tăiat lemne, ca și cum aș fi lucrat mult și speram că acum se vor scula. Dar în casă era liniște deplină. Dumnezeu aranjase așa, ca totul să rămână în perfectă 1 îniste.

În dimineața aceea însă, mi-a venit deodată gândul: „Astăzi, te-ai putut ruga în liniște, fără să mai fi ațâțat la mânie prin gânduri supărătoare”. Și în zilele următoare, am observat că am scăpat de mânie. Am scăpat de eliberarea de mânie, dar am mai trecut încă prin lupte.

Odată cu eliberarea de păcatele grosolane, am început să-mi par mie însumi foarte cumsecade și cinstit, mai cinstit decât ceilalți oameni, așa încât cu toată sinceritatea credeam că nu există om mai bun decât mine. Și așa m-am tot urcat – naturalpe un drum prăpăstios și măracinos! După aceea am coborât, și încă mai jos decât înainte. Când citeam Biblia și Duhul lui Dumnezeu îmi lumina inima, vedeam ce multe erau, în lăuntrul meu, lucrurile care nu corespundeau cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, în cele din urmă, n-am văzut altceva decât păcat și iar păcat. Când citeam: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” mă găseam vinovat. Am observat că sunt plin de griji, ca un păgân, și mă încred în ce se vede.

Dacă aveam ceva în cutia mesei sau în dulapul de la bucătărie, eram liniștit. Dacă nu era nimic, mă întrebam: „Ce vom mânca astăzi? Ce vom bea?” Cuvântul lui Dumnezeu îmi spunea ca acesta e un lucru păgânesc, că e păcat. Eu mă uitam împrejur să văd de unde aș putea

primi ajutor, dar în sus nu mă uitam. Vedeam cât sunt de pământesc și de zgârcit, când voiam să trăiesc potrivit Cuvântului lui Dumnezeu: „Dacă cineva îți ia ce este al tău, nu-i cere să-ți dea înapoi! Celui ce-ți cere dă-i și nu-ți întoarce fața de la cel ce vrea să se împrumute de la tine”. Și când oamenii spuneau tot felul de lucruri despre mine, mințind, aceasta mă durea, în loc să sar în sus de bucurie. Când voiam să iert oamenilor și să nu mă mai gândesc la lucrurile acestea, cum cere Scriptura, nu puteam. Când îmi cercetam gândurile și vedeam cât de îngrozitoare erau adesea, trebuia să-mi zic: „Astfel de gânduri nu avea Mântuitorul”. Îmi venea în minte mulțimea de cuvinte nefolositoare pe care le vorbisem și de care trebuia să dau socoteală. Spuneam adesea „Tatăl nostru” și acum trebuia să recunosc că tatăl meu era Satana. Odată, când am venit acasă, băiatul meu, de **k** ani, juca cărți, pe care el și le tăiasse. „Ce i-am învățat eu pe copiii mei?” Mi-am adus aminte de mizeria mea de dinainte și mi-am pus întrebarea: „Voi putea birui eu, când va veni Iisus?” și a trebuit să recunosc imediat: „Nu voi putea; sunt necurat”. Știam din Cuvântul lui Dumnezeu, că numai aceia vor putea merge cu Iisus la venirea Sa, care vor fi găsiți fără pată și fără cusur. Eu m-am predat mai bine bunului Dumnezeu, dar nu era de ajuns. Și când voiam să mă consolez că am pus totul în ordine, am observat numaidecât că nu eram gata. Chiar dacă puteam fi liniștit în fața oamenilor, în lăuntrul meu nu era așa.

Toate acestea m-au dus în mare strâmțorare. Mi-am încordat puterile și am intrat în Cuvântul lui Dumnezeu, atât cât am înțeles. Credeam că am viață dumnezeiască și că ceea ce am realizat eu era viață. S-a împlinit cu mine cuvântul prorocului Isaia: „Te obosești lucrând în mulțimea căilor tale și nu zici: ajunge; ci pentru că mai găsești putere în mâna ta, nu obosești”. Cine este aici acasă nu obosește și nu caută altă viață. Eu nu aveam nici pace, nici biruință. Nu că aș fi jucat iarăși cărți sau popice – de acestea scăpasem – dar într-un sens mai înalt, totul mă osândeă. Binele pe care-l voiam, nu-l făceam, ci răul pe care nu-l voiam, pe acesta îl făceam. Atunci strigătul meu a fost: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” M-am dus de multe ori la predicatori și m-am plâns de starea și de necazul meu, că nu am biruință asupra păcatului. Uneori am căpătat răspunsul: „Toți suntem păcătoși; nimeni nu e neprihănit”. Oamenii știau că eu voiam să fiu aici pentru Dumnezeu, de aceea căutau să mă mângâie cu aceasta. Cântecele bietului păcătos a fost cântat atunci

pretutindeni, în biserici și în adunări. Uneori mi se spunea: Doar nu vrei să fii mai ceva decât Pavel, care a strigat: „Binele pe care-l vreau, nu-l fac, dar răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac!” Dar aceasta nu mi-a fost de niciun ajutor. Pavel nu mai era în situația aceasta când a scris aceste cuvinte, se vede lucrul acesta lămurit din Romani 8, dar ei voiau să mă mângâie cu aceasta. Sunt mulți oameni evlavioși, care au în cap obiceiurile strămoșești, și se poartă potrivit acestora, și nu privesc de loc în legea slobozeniei; aceștia vorbesc și caută să le bage în cap oamenilor, că pe lumea aceasta trebuie să rămână niște păcătoși. Ei își susțin cu tărie părerea lor, din care cauză nu pot să vadă sfințenia Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceste răspunsuri ale predicatorilor nu m-au mulțumit. Știam bine că nu puteam sta înaintea lui Dumnezeu. Lucrul acesta mi-l spunea conștiința. Am citit în Biblie cuvântul: „Cum să mai păcătuim, căci nu suntem sub Lege, ci sub har? Departe de noi lucrul acesta” (Rom. 6, 15). Și mai mult mă preocupau spusele Mântuitorului: „Acea pe care Fiul îi face slobozi, sunt cu adevărat slobozi”. Am văzut că există o slobozenie pe care eu n-o am și pe care trebuie s-o am, dar care se poate dobândi. Însetam după această slobozenie, voiam să cred că sunt slobod și nu vedeam nimic din slobozenie. Era o luptă îngrozitoare în mine. Ce puteri erau împotriva mea! Ce rău îmi era uneori: „Mai bine nu m-aș fi născut! mai bine n-ar fi mai trăit tata!” Peste toate aceste gânduri m-am plecat înaintea lui Dumnezeu și mă îndemnam; Dumnezeu are dreptate și e bine că tata a trăit și că m-am născut eu. Într-o luptă ca aceasta n-aș fi putut rezista înainte de pocăință, dar la pocăință am primit putere. Așa au mers lucrurile timp de trei ani. Atunci Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum scrie la Romani 7, m-a scos din mizerie și din creștinismul lumesc. A venit timpul când am ridicat capul, oarecum, deasupra negurii și am putut să strig: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos. S-a făcut! Eliberat, slobod!”

HARUL CARE MÂNTUI ESTE

„Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”.

(Efes. 2, 8 – 9).

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

(2 Cor. 5, 17).

Odată, am auzit pe cineva zicând că el nu păcătuiește. Bine îmi aduc și acum aminte, cum m-a mâniat și m-am înfuriat pe el. Și cu toate că nici astăzi nu aprob felul acesta de vorbire, totuși, cuvântul acesta, în chip minunat, mi-a dat „lovitura de moarte”. Mi-a luat evlavia exterioară și a contribuit să revin la starea normală. Atunci am plecat acasă supărat. M-am gândit „Omul acesta n-o să mai vorbească în adunarea noastră; oameni plini de îndreptățire de sine avem destui”. Aveam râvnă și consideram că aveam râvnă dumnezeiască. Dar Dumnezeu mi-a arătat ceva în noaptea aceea. Am văzut, într-o viziune plutind înaintea mea vasele omenesti de sânge. Sângele în ele era închegat. Am întrebat: „Doamne, ce vrei să-mi spui?” Mi se părea că sângele lui I sus Hristos n-a curs și pentru mine. Tabloul acesta cu sângele închegat în vine, a stat patru săptămâni înaintea ochilor mei. N-am vorbit cu nimeni despre lucrul acesta, nici măcar cu soția.

Într-o dimineață am citit Romani 5, 1, ceea ce mai citisem și înainte, uneori: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos”.

Aceasta nu mi-a spus încă prea mult. Am citit tot mai departe și am văzut cum a venit păcatul în lume și prin păcat, moartea. Prin ispititor a venit pofta, prin poftă s-a născut păcatul și prin păcat a venit moartea. Și acum, moartea a trecut la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit. De aceea trebuie să existe o înviere din morți, cum se spune la Coloseni 3: „Ați înviat cu Hristos”. Am citit și am intrat în Romani 6. Se lumina din ce în ce mai mult. În cele din urmă s-a făcut lumină deplină în jurul meu.

Am văzut atunci că așa cum a venit păcatul, și prin el a venit moartea, după cum ființa primului Adam a trecut la toți oamenii, fără ca ei să fi făcut ceva – tot la fel, îndreptățirea a pătruns la toți oamenii – fără ca ei să fi făcut ceva. Apoi m-am gândit: pe cea dintâi n-am luat-o eu; mi-a venit fără să contribui eu cu nimic, așa este situația și cu a doua. Când am venit la versetul: „Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Iisus Hristos, Domnul nostru”, mi-a răsărit însăși lumina – când eu mă socotesc astfel. Imediat mi s-a spus cu voce limpede: „păcatele îți sunt iertate!”, și un curent cald a trecut prin mine, din inimă până în picioare și până în vârful degetelor și am văzut că sunt „mântuit, mântuit” prin har, prin har (Efes. 2, 8 – 9). Am primit mărturia în inimă, că acum sunt un copil al lui

Dumnezeu, cum este scris în Romani 8, 16 și Efeseni 1, 13 – 1. Totodată am văzut că „Dumnezeu dă Duhul celor ce ascultă de El”, cum vede în Fapt. Ap. 5, 32; deci, nu celor care răstălmăcesc Biblia după mintea lor și predică vederea inimii lor, ci celor care cred ce spune Scriptura. De asemenea am văzut limpede: Toți oamenii ar fi spălați și făcuți albi ca zăpada, dacă s-ar pocăi și ar crede.

Din ceasul acela – era 12 februarie 1902 – am știut bine: „Acum sunt proprietatea lui Hristos”. De bucurie opt nopți n-am dormit. Seara mă rugam după obiceiul strămoșesc – deși știam că păcatele îmi sunt iertate – după obiceiul cunoscut: „Iartă-mi ce am greșit astăzi!” Atunci a răsunat tare în mine: „Îți este deja iertat”. M-am căit că mă rugasem pentru iertarea păcatelor, fiindcă prin aceasta îmi tăgăduiam mântuirea. Am început acum să mulțumesc că Iisus mi-a plătit datoria. Știam că jertfa are valoare veșnică. Aveam iertarea așa cum se spune în Psalmul 3*, 22: „Niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit”. De acum înainte eram în „posesie”. Dacă păcătui am încă, ceea ce se întâmpla, mă plecam imediat înaintea lui Dumnezeu, știam încă că și Dumnezeu nu-mi pune nimic la socoteală. Mulțumeam numaidecât din inimă, că și pe aceasta a plătit-o. După Evrei 2, 2 – 3, orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire. Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?

În dimineața aceea, în care am primit siguranța că păcatele îmi sunt iertate, am văzut Harul. Dar cât de mare este Harul lui Dumnezeu nu știam și nici astăzi nu știu. Totuși am putut afla mult despre Harul nespus de mare al lui Dumnezeu!

CU MÂNTUIREA FURATĂ ȘI REVENIREA LA EA

„Spun lucrul acesta ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. Luați seama că nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor... (Col. 2, 4 – 8).

„Căci, lucru cu neputință Legii (întrucât carnea o făcea fără putere), Dumnezeu a făcut aceasta”.

(Rom. 8, 3).

La nașterea din nou, Dumnezeu mi-a arătat limpede că sunt mântuit prin Iisus și ce a făcut El pentru noi. Totuși, curând după aceea, prin necurmata învățătură a minții, am ajuns iarăși sub Lege. Creșterea lăuntrică a încetat și am devenit cu totul nefericit. În adunări se spunea mereu că suntem încă zgârciți și fără dragoste. Un predicator spunea că oamenii din fire sunt. zgârciți și povestea cum

unul s-a întors și a dat tot ce a avut ca să-i ajute pe alții. Și apoi a pus de mai multe ori întrebarea: „Nu suntem încă noi toți zgârciți? Fiți sinceri! Cu mâna pe inimă!” Atunci mereu îmi venea în minte: „Tu ești încă zgârcit; nu poate fi altfel”. După astfel de adunări mă duceam acasă și mi se părea că am fost binecuvântat și m-am gândit: „Dumnezeu mi-a descoperit că încă sunt zgârcit”. Totuși eu eram născut din nou și scăpat de zgârcenie.

— Predicatorul, cu cuvinte rezonabile, m-a făcut să spun că încă sunt zgârcit. Deci, el mi-a furat ce aveam. El nu m-a învățat: „Tu ești mort față de păcat, socotește-te mort!” Mi-am golit adesea punguța cu bani și conținutul l-am dat predicatorului și după astfel de predici am fost în ochii mei tot un zgârcit.

Alți predicatori te tratează spunând: „Nu suntem noi toți lipsiți de dragoste? Nu trebuie să spunem cu toții că am iubit prea puțin?” Ce ușoară este o astfel de predică: ești fără dragoste. Dar dacă cineva nu are dragoste, nu-L are pe Hristos; El este iubirea și iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. De aceea e așa de important să nu pierdem ce ne-a fost dat. Astfel de „hoți” sunt mai mulți decât se crede.

Prin aceasta mi s-a furat siguranța mântuirii, pentru că eu nu eram obișnuit cu limbajul rațiunii, învățătura morală eu o luam drept Evanghelie. Morala e bună, dar cine caută în ea viața dumnezeiască, se pierde. Din toate părțile se spunea: „Greșim în fiecare zi; trebuie să păcătuim în fiecare zi”. Lucrul acesta e foarte rațional, dar cine rămâne la lucrul acesta și nu rămâne în picioare, cum l-a învățat ungerea, acela pierde siguranța mântuirii. De asemenea se spune: „Câtă vreme cineva cade în păcat, înseamnă că omul vechi încă trăiește; da, omul vechi și omul nou sunt unul lângă altul în aceeași piele”. Atunci mi se părea adesea că astfel de predicatori ar avea dreptate, cu toate că ungerea mă învățase altfel. Ea ne învață că omul vechi a fost răstignit și acum există unul nou. „Cele vechi s-au dus, iată că acum toate sunt noi”. Rațiunea, dimpotrivă, mă învață că unele din cele vechi au dispărut și unele s-au înnoit; ce a rămas din cele vechi trebuie, de asemenea, să se înnoiască.

— Mai departe, rațiunea mă învață că orice om are și o parte bună. Partea rea trebuie îmbunătățită, ca să devină și ea bună. Biblia, totuși, spune: „Iar dacă ar zice Edomul: Suntem nimiciți, dar vom ridica iarăși dărâmăturile! așa vorbește Domnul oștirilor: Să zidească ei, căci

Eu vor surpa și se vor numi: Țara răutății și poporul pe care S-a mâniat Domnul pentru totdeauna” (Mal. 1, 4). Când eram sub învățătura rațiunii, nu înțelegeam cuvintele acestea ale Scripturii, astăzi le înțeleg într-o oarecare măsură.

Predicile pe care le ascultam atunci, mă determinau să duc o viață și să am fapte așa cum ar trebui să fie. Eu vedeam bine, că nu mai eram în fericire ca la nașterea din nou. Prin lucru și vizite mă sileam ziua și noaptea, ca să aduc oameni la Mântuitorul. Mă gândeam că pentru a redobândi ce am pierdut, trebuie să mă rog mai mult, să citesc mai mult Biblia, să-i îndemn pe oameni mai mult, să fac milostenie mai multă, deși în vremea aceea nu dam din prisos. Astfel mă chinuiam. Am auzit atunci pe un frate povestind că un necredincios i-a zis: „Dacă voi ați crede cu adevărat că este o osândă veșnică și dacă ne-ați iubi, ați cădea la pământ înaintea oamenilor și în genunchi i-ați ruga să se întoarcă la Dumnezeu”. M-am gândit: „El are dreptate, îmi lipsește lucrul acesta. Știu că ceea ce predicăm e adevărat, dar în genunchi încă nu i-am implorat pe oameni”. Cu lucrul acesta m-am chinuit multă vreme. Ce mult m-am bucurat când am citit cuvintele: „Învățați de la Mine!” Deci Iisus nu. Se ruga de oameni în genunchi. El stătea desigur mult în genunchi înaintea Tatălui, dar nu înaintea oamenilor, nici înaintea necredincioșilor, nici înaintea fariseilor. Mă gândeam: dacă aș trăi ca Mântuitorul, aș fi un creștin adevărat; dacă aș putea să fiu mereu ca El. Dacă aș izbuti să iubesc și să am răbdare, aș fi asemenea Lui. Mă sileam să realizez totul prin puterea proprie: dragostea, răbdarea, milostivirea, puterea; dar totul era păcătos și murdar, cum este scris: „Toate dreptățile noastre – nu nedreptățile, ci dreptățile noastre – sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64, 5). Ce-i drept, vorbeam încă de har, dar aveam harul ca anumiți țărani din Emmental, care și ei vorbeau de har. Acolo, dacă un om are cai, printre care unul bătrân care nu mai poate merge repede, dar încă trage bine și vine un negustor, care vrea să cumpere calul cel bătrân, se spune: „Nu-l dau; i se cuvine încă pâinea de har”. Dar animalul este înhămat în toate zilele, dacă e posibil alături de unul tânăr, ca acesta să n-o ia la goană. Dacă s-a terminat lucrul seara și mai e ceva de transportat, se spune: „Calul cel tânăr trebuie cruțat, ia pe cel bătrân!” Astfel, „calul de har” trebuie să tragă la ham în toate zilele. În cele din urmă, când nu mai merită să fie hrănit și începe să gâfâie, țaranul îl vinde măcelarului său și își imprimă numele pe copită. Copita aceasta trebuie să i se dă înapoi ca

dovadă că a murit calul și nu va mai fi înhămat. Țăranul crede că i-a dat pâinea. harului, deși calul a trebuit să ia totul prin muncă.

Zece ani am fost un astfel de „cal al harului”. Atunci am început să nu mai pot respira și aproape că nu mă mai puteam ridica de jos, când cădeam.

Am văzut odată un om, care într-o mână ținea o bucată de brânză și în cealaltă un baston. I-a întins brânza unui câine, dar în același timp a ridicat bastonul, ca și cum ar fi voit să-l lovească. Câinele ar fi luat brânza bucuros, dar vedea bastonul și nu îndrăznea să se apropie. Mi s-a părut atunci că chiar așa mi-L închipuiam pe Dumnezeu meu. Pentru că nu m-am purtat bine, nu e mulțumit de mine, de aceea n-am voie să iau harul Său.

În timpul acela, când, prin discursuri ale inteligenței, mi se furase siguranța mântuirii și voiam să-mi câștig harul prin faptele mele – cu toată seriozitatea –, lui Satan i-a fost foarte ușor să mă împingă în faptele Legii, mai ales pentru că atunci eram cu totul neexperimentat în ce privește cuvântul despre neprihănire. De aceea n-aveam nicio biruință. Pe atunci, mă chinuia mereu gândul: „Acum nu mai e niciun har pentru mine; am făcut păcatul împotriva Duhului Sfânt, am păcătuit cu voia, deci nu mai am iertare”. Gândul acesta mă urmărea. Într-o zi am auzit pe cineva zicând: „Cine a făcut păcatul acesta, nu mai are nicio frică”. Eu simțeam că am frică; prin urmare n-am făcut păcatul acesta. Imediat mi-a venit gândul: Tu nu ai acum nicio frică, ai făcut deci păcatul. Iarăși mi s-a făcut frică fiindcă n-aveam nicio frică.

Apoi totuși am crezut iarăși.

În timpul acestor eforturi spre a fi plăcut lui Dumnezeu, am devenit tot mai nefericit. Au trecut ani până ce Dumnezeu a putut să mă conducă înainte. În adunări, mă laudam cu ceea ce trăisem și vorbeam de slavă – alții vorbeau de suferințe – Frații au simțit însă acest lucru, și în cele din urmă au spus pe față: „Unii vorbesc numai de slava trecută și încălzesc ce e vechi”. Am observat că se referă la mine și m-am apărut răspunzând: „Terciul încălzit e mai bun, în el e de două ori grăsime”. Acesta totuși mi-a dat de gândit, și în cele din urmă am fost convins că frații aveau dreptate și că nu stau bine. Toate eforturile pentru a recăpăta fericirea de dinainte au rămas zadarnice; s-a făcut tot mai întuneric. Motivul era că eu căutam fericirea în mine însumi și în lucrul pentru Domnul.

În acest timp a fost inaugurat de fratele I. Vetter în Remismuhle

cortul elvețian de evanghelizare. Am mers acolo. Bunul Dumnezeu s-a folosit acolo de un om înțelept, ca să mă ridice cum trebuie. Misionarul Fritz Widmer din Biel a vorbit despre Romani 8 și în special despre versetul: „Ceea ce era cu neputință Legii (întrucât carnea o făcea neputincioasă), a făcut Dumnezeu”. El zicea: „Toate intențiile, toate hotărârile noastre sunt Lege”. Dacă spunem: Acum trebuie să mă port altfel, aceasta e Lege! Acum vreau să mă rog mai mult ca să fiu așa, aceasta e Lege! Acum vreau să fiu mai darnic, aceasta e Lege! Toate lucrurile bune pe care le știam, el le-a enumerat, și după fiecare a zis: „Aceasta e Lege!” După aceea zicea de fiecare dată: „Ce era cu neputință Legii, a făcut Dumnezeu. Se subliniază!” N-am avut niciun creion la mine, dar mi-am subliniat-o în inimă. Aceasta a spus-o el marți, miercuri, joi – toată săptămâna a ținut aceeași predică. Era un om învățat, vorbea șapte limbi; ar fi putut să spună altceva, dar toată săptămâna a vorbit despre același lucru: „Aceasta e Lege; și ceea ce era cu neputință Legii, a făcut Dumnezeu. Subliniați-o” Joi m-am simțit ceva mai bine și mă gândeam că acum voi putea merge acasă. – Îmi dispăruse norii.

— Vineri a spus același lucru. Am primit iarăși aceeași lumină pe care o căpătasem la nașterea din nou. Da, aveam chiar o mai mare claritate. Puteam iarăși să mă odihnesc în ceea ce a făcut I sus și să mă bucur de biruința Lui și de jertfa Lui veșnic valabilă. Am văzut lămurit că prin faptele Legii am plecat din lumină, deși mie mi se păruse că e bine așa. Pot spune că am fost născut din nou a doua oară, cum le scrie Pavel Galatenilor: „Copilașii mei, pentru care simt iarăși durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi” (Gal. h, 29). Ce mulți sunt și astăzi înșelați și au fost înșelați de învățăturile raționale ale minții omului vechi! Aceștia intră în moarte duhovnicească și trebuie să ducă lipsă, să sufere de foame și să li se pară că sunt bine așa, pentru că au primit iertarea păcatelor. De atunci am o mare durere pentru credincioși. Îmi dau seama cât de mulți se lasă jefuiți de propria rațiune, în loc să se facă robi ascultători de Hristos.

După ce am intrat iarăși în lumină, atunci în Remismihle, am plecat acasă cu bucurie și mă gândeam: J’Acum voi fi atent să nu intru iarăși sub Lege”. În aceasta era tot „eul” pe primul plan. N-am luat seama și am început iarăși să fiu tulburat. Eram din ce în ce mai trist, totuși nu așa de întunecat ca înainte, până ce am văzut că iarăși mă o-cup cu faptele. Nu observam că era la mijloc iarăși o intenție. Am

folosit o imagine: Aveam în Emmmental, mai înainte, hamuri de cai foarte grele; apoi au apărut hamuri ușoare de tot, acestora li se spunea clopoței. A mers câteva zile foarte ușor, apoi clopoței au căzut și am simțit că iarăși nu e bine cu mine. Nu știam cum să mă ajut, dar iubitul Tată ceresc a știut să intervină. Multă vreme a trecut după acestea.

În vremea aceea venea adesea în regiunea noastră un evanghelist; eram prieten bun cu el. Îl ascultam mult și cu mare bucurie. După multă vreme am observat că ori de câte ori eram în adunarea sa și mi se părea că a spus adevărul cel mai curat, după aceea nu mai mergea bine. Pe de o parte predica slobozenia, pe de altă parte, te timetea pe neobservate, la faptele Legii. Odată, într-o clipă amiază, l-am auzit vestind Cuvântul lui Dumnezeu în Ko-nolfingen. Duminică, după aceea, am călătorit în Berner Jura. Predica lui m-a înviorat. Am ales, pentru adunarea mea, același text. În timpul adunării, o soră se uita la mine destul de posomorâtă. Știam că femeia aceasta se afla în lumină. M-am gândit: „Ceea ce spun e adevărat” și, ca urmare, după amiază, am mers mai departe cu același text și mă gândeam s-o conving pe sora și s-o aduc la părerea că am vorbit adevărul. După aceea însă mi s-a lămurit că de câte ori am ascultat pe acest iubit frate, prin care s-au întors mulți oameni, am intrat „sub căruță”. Am observat că în adunarea sa, se intră sub jugul Legii. Atunci am mulțumit lui Dumnezeu și surorii. Avem un Dumnezeu bun; El termină lucrarea pe care a început-o, dacă noi flămânzim și însetăm după neprihănirea Lui. El a avut răbdare cu mine până astăzi și nu m-a mai tulburat în nimic.

Astăzi, n-aș vrea să nu fi trecut prin vremea aceea, când, deși eram copilul lui Dumnezeu, lucram prin puterea proprie. Trebuie să ne facem mai întâi de rușine. Cine nu merge hotărât spre țință și vrea să fie un împlinitor al Cuvântului, nu sărăcește în sine însuși. Însă cine vrea să fie un împlinitor al Cuvântului, ajunge să spună: „Binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac”. Atunci este limpede că moartea este în el și totodată învață să trăiască din har. Eu nu pot să merg la război cu evlavia mea, eu nu pot să arăt ceva din mine, nici să mă sprijin pe ceva din mine. Numai pe har putem și trebuie să ne sprijinim. Trebuie să conțez pe har, să luăm, din plinătatea Sa, har peste har. Luăm har, și după ce l-am luat ne bucurăm și luăm iarăși har. Cei ce stau în credință, iau har necurmat. Ceilalți sunt acasă în ei înșiși, se opresc la așa-zisele fapte bune ale lor și la credința lor. Eu nu l-aș mai putea face lucrul acesta. Nu mai pot trăi altfel, decât prin har. Nu mai puteam clădi decât

pe ceea ce a făcut Iisus. În viața de credință, lucrurile se petrec ca și cu noile invenții: tot mai ușor. Mai înainte, când aveam de străbătut distanțe mari și eram obosit, dacă vedeam un biciclist trecând, atunci mă simțeam și mai obosit și mă gândeam: „Dacă aș avea și eu o bicicletă, ce bine ar fi!” Atunci iubitul Tată ceresc mi-a dăruit și mie una. E frumos când poți să mergi cu bicicleta și să străbați i distanțe lungi cu puțină oboseală. Dar dacă bate vântul împotriva, ai să mergi transpirând, și dacă \ e de urcat o pantă, trebuie să împingi la roată. \ Atunci vine unul cu o motocicletă. Imediat se ridi\ că în om dorința: „Dacă aș avea și eu un motor!” Și o capătă și pe aceea. Față de bicicletă e o deosebire mare și binefăcătoare, dar se întâmplă că plouă. Acum motocicleta are mai puțină valoare și se trezește în om dorința după un automobil. Și această dorință îi este împlinită – ” capătă un automobil. La început, desigur, trebuie să facă pe șoferul, dar, în sfârșit, îl găsește și pe acela și poate să stea în partea de dinapoi și poate să călătorească cu mașina fără să stea la volan. Așa este și în cele duhovnicești. Scăpăm de activitatea proprie și de străduințele proprii și intrăm în sfârșit în odihnă. Ce poate fi mai frumos? Există o bogăție de har de nepătruns. Dragostea lui Dumnezeu nu are limite. Dar adesea i-am impus limite pentru mine și pentru alții. Ce bine ar fi dacă am crede și am sta liniștiți! Tată] Ceresc îi crește pe ai Săi. După un timp, i se pare unuia că este ca și cum ar fi pus într-o oală, și oala este pusă pe foc, apoi luată de pe foc și după aceea încă odată pusă, și așa mai departe. La început ți se pare că Satan este cel ce face lucrul acesta. În cele din urmă observăm că este călăuzirea lui Dumnezeu în toate. În astfel de experiențe i-am zis iubitului Tată, cam așa: „Pune-mă în oală și acopere bine oala!” El a-copere, și chiar dacă oala scoate aburi și sfârâie și şuieră, nu face nimic; El știe când e de ajuns. În Maleahi 3, 3 se spune: „El va ședea și va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul”. El nu hotărăște să fim încercați peste puteri. Nu trecem întreaga viață prin încercări de aceleași fel. În felul acesta învățăm să cunoaștem puterea lui Dumnezeu și vedem cum suntem trecuți, de o fericită putere, prin toate greutățile, așa că trebuie să se spună: „Ce importantă este viața!” Este o pregătire lucrată de Dumnezeu și care aduce bucurie. Astfel devii un om fericit, mântuit și păzit. Unul ca acesta, cu cât a fost mai mult încercat, cu atât mai bine recunoaște harul și dragostea lui Dumnezeu și le laudă. „Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se

odihnește peste voi”.

CĂLĂUZIREA LUI DUMNEZEU PÂNĂ LA ÎNTEMEIEREA UNIUNI I FRAȚILOR

„Eu îți voi arăta calea pe care trebuie să mergi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta”. (Ps. 32, 8).

Curând după întoarcere, am depus adesea măiturie în adunarea Crucii Albastre, despre mântuirea și despre fericirea pe care le avem în Iisus. Totuși, nu i-am adus pe ascultători decât până acolo încât să se înscrie la Crucea Albastră și să trăiască mai ordonat. Dar la nașterea din nou n-au ajuns, n-au găsit iertarea păcatelor, nici n-au căpătat siguranța mântuirii, pe care atunci nici eu nu le aveam. Acolo eram toți acasă: „Sperăm că ajungem odată prin Iisus, la iertare, dacă murim ca bieți păcătoși”.

Totuși, n-aveam nicio siguranță că va fi așa. Într-adevăr, în această situație sau în această poziție, nu există siguranță.

Îndată după nașterea din nou, Dumnezeu a început să-mi binecuvânteze lucrul. Am putut să le mărturisesc oamenilor ceea ce se spune în Faptele Apostolilor 13, 38 – 39: „Să știți dar, fraților, că în Iisus vi se vestește iertarea păcatelor și oricine crede, este iertat de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise”. În adunare am vorbit despre fericire, pace și bucurte. Bătrânii noștri vorbeau despre tulburări și suferințe și contraziceau mereu. Mulți dintre cei e-vlavioși au băgat de seamă că nu au fericire și sufletele lor au găsit unul după altul pacea cu Dumnezeu. Am fost conducătorul adunării Crucii Albastre din Durrgraben. Atunci năzuința mea și țelul lucrării mele era, ca să-i îndrumez pe oameni nu spre plăcerea de sine, ori spre îndreptățirea de sine, ci spre mântuirea în Hristos. Am fost chemat să mărturisesc despre mântuire și în alte adunări, dar adesea am întâmpinat mari împotriviri. Am vestit Evanghelia celor din alianță, cât și bețivilor și n-am vorbit numai de patima beției și despre a nu bea, ci le-am dovedit ascultătorilor că trebuie să aibă iertarea păcatelor și viață din Dumnezeu și că după aceea vor fi oameni fericiți și nenorocirea beției va dispărea din viața lor.

Odată, am vrut să luăm o hotărâre în adunare, dacă frații consimt, să introducem ora de rugăciune tot la opt sau patrusprezece zile. Propunerea aceasta a fost respinsă. În drum spre casă, gândindu-mă la lucrul acesta, m-a apucat frica. M-am gândit: „Ce fel de președinte ești tu, dacă ai lăsat să se pună la vot, dacă frații vor să se

roage, când lucrul acesta e poruncit de Dumnezeu!" Am convocat adunarea membrilor și m-am umilit înaintea tuturor. Am recunoscut că nu e drept ce am făcut, pentru că voia lui Dumnezeu este totuși să ne rugăm și să ne rugăm și împreună. De acum nimeni dintre cei nenăscuți din nou să nu-și mai ridice glasul în privința lucrurilor dumnezeiești, căci noi nu vrem să umblăm după sfatul celor fără Dumnezeu. Mă temeam că unii dintre membri vor pleca din adunare; dar n-a fost așa. Din ceasul acela, adunarea a început să crească, și după câțiva ani a ajuns la 180 de membri. Printre aceștia erau mulți bețivi, care nu numai că au scăpat de beție, ci erau bețivi mântuiți și lăudau mântuirea și harul lui Dumnezeu! Mulți erau din aceia ai căror copii trebuiau îngrijiți de alții, ei au putut să și-i ia înapoi, și a fost mare bucurie în multe familii pentru ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei prin Iisus.

Era în locul acela și o adunare de tineret în care eu și încă un frate lăudam pe Iisus și lucrările Sale, dar condamnam și păcatul. Conducătorul, care avea grijă de adunare, gândea că noi îi izgonim pe oameni din adunare, cu toate că în scurtă vreme adunarea a crescut cu vreo douăzeci de membri. El ne-a dat să înțelegem că, din partea sa, noi nu suntem doriți în adunare. Apoi am fost invitat să țin adunare la cel mai renumit țăran din adunarea noastră. Însoțit de un frate, am ținut adunarea așa cum s-a cerut, în casa țăranului. Alianța tineretului a ținut, în aceeași duminică, adunarea sa obișnuită, în casa de adunare. De atunci adunarea tineretului a scăzut la un mic număr de membri, fără ca noi să fi contribuit cu ceva. Unii au venit la noi, în casa țăranului, și alții n-au mai mers nici în adunarea tineretului, nici în altă parte la Cuvântul lui Dumnezeu.

În vremea aceea eram invitat, de conducătorul unei adunări, să lucrez pentru ei. Însă, pentru că el nu mă auzise niciodată vorbind sau rugându-mă, și totuși voia să mă angajeze, am fost cuprins de teamă, bănuind un gând ascuns din partea lui. N-am avut nicio bucurie lăuntrică pentru a-mi da asentimentul; mi s-a părut că nu este după voia lui Dumnezeu.

În același timp, am fost solicitat de o altă comunitate pentru a conlucra; am avut impresia însă ca cei care mă chemau să gândeau mai mult la oamenii care se vor întoarce prin lucrarea mea, prin care s-ar mări numărul membrilor; conducătorii m-au criticat mult pe mine și felul cum vesteam eu Evanghelia. N-am putut să răspund nici acestei

chemări.

În toate acestea mie mi se părea că am chemarea să lucrez în cadrul Crucii Albastre. Curând după aceea au venit la mine doi oameni, un bătrân al adunării și un evanghelist, să mă întrebe cu privire la o angajare ca agent al Crucii Albastre din cantonul Berna. Atunci am putut să promit cu o încredințare lăuntrică, dar cu indicația că eu nu voi veni altfel decât cu cuvântul crucii. La alegere, cu toate îndoielile și împotrivirile, am obținut majoritatea de voturi. Din 96 de voturi, 92 au fost în favoarea mea. Din 50 de amatori pentru acest post mi s-a dat prioritate mie, cu toate că n-am fost înscris pentru el. Președintele a declarat după aceea: „Dumnezeu l-a ales”. Un murmur a trecut prin sală. Aceasta a fost în anul 1907.

Am lucrat cu multă bucurie în Crucea Albastră. Voiam însă, cum am amintit, să nu fac nu numai ca oamenii să scape de beție, ci să se și întoarcă la Dumnezeu, și Dumnezeu a dat har pentru aceasta. S-au întors bețivi și alți oameni, cât și din cei înscriși la Crucea Albastră și care nu erau mântuiți.

A venit acum problema salariului. Mai întâi eu am arătat că nu vreau niciun salariu. Președintele a răspuns: „Vom vedea!” Mi se spusese de un predicator care zicea că aceia care primesc plata pentru munca lor, toți sunt mercenari. Potrivit părerii acestuia astfel lucrasem eu până atunci; mai târziu am aflat că sus-numitul predicator era un om foarte bogat. Deoarece în adunările sale accentua mereu, mereu funcția sa și problema salariului, oamenii îi puneau mereu bani în buzunare și eu însumi în repetate rânduri mi-am golit punguța și i-am dat lui conținutul, gândind că e foarte sărac. Cântărind bine lucrurile, am văzut că mai multă credință trebuie, dacă primesc un salariu mic și mă mulțumesc cu el și las ca și oamenii să știe lucrul acesta, am pretins un salariu anual de 1200 de franci. Se cerea să închei o asigurare a vieții, ceea ce totuși nu era cu puțință decât pe baza unui certificat medical. Împotriva accidentelor mă asiguraseram; acolo nu-mi trebuia certificat. Asigurarea vieții n-am vrut s-o fac, am spus că sunt asigurat. Fiind întrebat că de ce nu vreau, i-am trimis la făgăduința din Psalmul 37, 25. Au voit să știe ce scrie acolo. Nu le-am spus. Acolo este scris: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici de urmașii lui cerșându-și pâinea”. Eram acolo preoți și evangheliști, dar niciunul n-avea Biblia la el. Pe a mea n-am vrut să le-o dau. Au adus una de la vecini.

A trebuit totuși să merg la Biel, unde ceilalți au fost examinați în scopul primirii în asigurare. Eu am refuzat să merg la medic și am așteptat în camera de studiu a preotului L. Când ceilalți angajați s-au înapoiat de la examinarea medicală, agentul a vrut să mă constrângă să fac și eu examinarea aceasta. L-am întrebat dacă e născut din Dumnezeu. „Nu”. – „Atunci este scris”, am răspuns eu, „Ferice de cel ce nu se duce la sfatul celor răi! Deci am terminat”. Atunci el n-a mai zis nimic.

Cu salarizarea însă, Comitetul, și mai ales secretarul, nu mă lăsau în pace, fiindcă ceilalți agenți primeau salariu cu mult mai mare. După multe împotriviri din partea mea, am admis în sfârșit să mi se plătească 1700 franci pe an. Ei, însă, nu erau deloc liniștiți. Diferența de salariu dintre al meu și al celorlalți li se părea încă prea mare. Atunci, a declarat celălalt agent, că el trebuie să aibă zile libere. Astfel, el nu rezista. Am fost întrebat, de asemenea, și eu, dar am refuzat. După aceea Comitetul a hotărât să le dea celorlalți a-genți opt zile libere pe lună și mie paisprezece zile. După un scurt timp au întors lucrurile astfel: Berger, jumătate post, cu jumătate salariu, deci 1700 pe an. După aceea, în cealaltă jumătate a timpului disponibil, am ținut săptămâni de evanghelizare, într-un an nu mai puțin de douăzeci și șapte. Am luat încă puține din alte zile.

— S-au înscris mulți oameni pentru abstenență, și, de asemenea, un frumos număr s-a întors la Dumnezeu. De aceea, conducerea Comitetului s-a supărat și a zis că nu se mai pot ține evanghelizări, altfel se face din adunarea Crucii Albastre o adunare de pocăiți și atunci se pierde respectul față de lume. Astfel am fost iarăși angajat pe deplin, dar n-aveam dreptul să evanghelizez decât trei zile consecutive în același loc. Atunci, cei care doreau săptămâni întregi de evanghelizare, au adunat semnături și au cerut ca eu să am iarăși voie să le țin. Mi s-a cerut să nu mai vorbesc nimic împotriva fumatului, a desfrâului și nici despre pocăință și despre nașterea din nou.

Ulterior, am fost chemat în fața Comitetului. Preotul H. și președintele cantonului erau de față. H. m-a întrebat: „Ce părere ai despre nașterea din nou?” – „Aceași părere pe care ai spus-o tu la conferință”, am răspuns eu! Atunci a început să vorbească despre fumat și zise: „Un frate fuma; apoi a încetat și a început să se mândrească. Mai târziu a început iarăși să fumeze și iar a scăpat de mândrie”. Atunci eu am răspuns: „Deci mijlocul de a scăpa de mândrie

e fumatul, nu cuvântul crucii!" Eu am împins cu brațul spre un fotoliu o antichitate viermănoasă, încât s-a rupt. Cu aceasta, convorbirea noastră a luat sfârșit.

N-am putut să primesc condițiile lor, fiindcă eu, la timpul cuvenit, când m-am angajat, am lămurit categoric: „Eu nu vin altfel, decât cu cuvântul crucii”. Întreg comitetul era unit împotriva mea, cu pretenția că această condiție trebuie înlăturată. Le-am spus pe față că sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. Atunci au sărit în sus, încât unora li s-au răsturnat scaunele. După aceea, au întocmit un nou contract de angajare, în care, între altele, se spunea: Executarea necondiționată a tuturor indicațiilor și poruncilor comitetului. Contractul acesta n-am vrut să-l semnez, fiindcă eu mă țineam de cuvântul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” Mi s-a spus că mă scot singur afară dacă nu semnez. Tot n-am voit, de aceea i-am spus Domnului: „Semnez contractul, dar nu-l voi respecta în nicio împrejurare, căci Tu știi că eu vreau să ascult numai de Tine. Tu trebuie să-mi deschizi drumul”. La următoarea adunare a delegaților, am fost scos din funcție.

— Am primit mărturia că m-am dovedit în totul creștin, dar n-am ascultat de ei!

În urma acestor întâmplări, douăzeci și două de adunări ale Crucii Albastre s-au unit și au voit să iasă din Uniune și să mă angajeze pe mine. Dar cu aceasta n-am fost de acord și nici cu un altul. Atunci adunările m-au angajat totuși ca să țin adunări în cercul lor. Astfel am lucrat mai departe la salvarea bețivilor. Crucea Albastră n-a voit să-mi mai dea fișe de obligație a abstenenței. De aceea, am organizat în Durrgraben o adunare autonomă. La **k** iulie 1909 s-a hotărât să ieșim din Uniunea Crucii Albastre. Am trimis la comitetul central al Crucii Albastre din Berna următoarea hotărâre: „Adunarea Crucii Albastre din Durrgraben, în adunarea membrilor săi din **h** iulie 1909 a hotărât următoarele: începând cu astăzi, **h** iulie, adunarea noastră iese din Uniunea Crucii Albastre a cantonului Berna. Adunarea ieșită întemeiază o nouă adunare sub denumirea: Adunarea din Durrgraben a Crucii Albastre Libere din cantonul Berna. Motivul principal care, după îndelungată chibzuire înaintea Atotștiutorului Dumnezeu, ne-a determinat să ieșim și să întemeiem o nouă adunare, este faptul cunoscut de toți membrii Crucii Albastre din cantonul Berna, că fratele nostru Berger, pe care, ca agent al Crucii Albastre, Domnul l-a folosit

pentru binecuvântarea multor oameni, n-a mai fost ales în ultima adunare a delegaților din ianuarie 1909.

Oamenii care fuseseră binecuvântați prin fratele Berger și mulți prieteni ai Crucii Albastre, cărora le sta pe inimă mântuirea bețivilor, au regretat mult că fratele acesta a fost îndepărtat din slujba de agent în lucrarea Crucii Albastre, fără vreun motiv Biblic. După ce am ieșit, ne-am comandat fișe – obligațiuni pentru abținere proprie și ne-am numit „Adunarea Crucii Albastre libere”. Crucea Albastră nu ne-a dat niciun răspuns la anunțarea noului nostru nume. După câțiva ani, am clădit o casă de adunare și a trebuit să alcătuim statutul și să-l legalizăm. Acum, comitetul Crucii Albastre s-a plâns că numele e prea asemănător cu al lor. Dar ei la început nu ne-au spus, gândind că lucrul acesta nu va dura. Din motivul acesta, ne-am hotărât pentru numele: „Uniunea evanghelică a fraților”. Aceasta a fost la 9 octombrie 191*».

Cuvânt după ce am fost concediat din postul de Agent al Crucii Albastre, am fost dat afară și de la E.G. (Biserica evanghelică). Fără să mă fi întrebat cineva ceva, am fost pur și simplu dat afară. Când s-a întâmplat aceasta, credinciosul preot Hugendubel a zis înaintea celor evlavioși și înaintea lumii: „Acum nu mai aveți pe nimeni care să-i ducă pe oameni la nașterea din nou”. Acesta era cuvântul unui om, care stătea în fruntea tuturor.

Când mă uit înapoi, îmi dau seama că la început, când m-am întors eu, în adunare era mare bucurie cu privire la ceea ce a făcut Iisus. Oamenii vorbeau și laudau aceasta. Dar, din nefericire, n-au rămas pe poziția aceasta. Frații simpli au mărturisit pe Iisus și au vestit Evanghelia. Prin aceasta s-au întors mulți la Mântuitorul. Oamenii îi cereau mereu pe oamenii aceștia pentru ținerea săptămânilor de evanghelizare. S-au scris scrisori cu multe semnături, că ei doresc pe anumiți frați. După cât se pare, responsabilii acelor adunări s-au supărat, întrucât, după părerea lor, ei erau neglijați. N-au ținut seamă de dorința fraților și au trimis pe cine au vrut ei. Frații simpli n-au mai avut voie să vorbească. Și astfel, cei de la conducere au stins Duhul. Când vorbeau, povesteau întâmplări din viața lor. Apoi la anumite cuvinte din Biblie a apărut un înspăimântător „însă”. Însă pe noi experiența ne-a învățat altfel.

— Ei nu ziceau, în Biblie este scris așa, ci din contră: „Experiența ne-a învățat că omul vechi trăiește încă; experiența ne-a învățat că nu putem avea inimi curate”. Cine avea lumină, trebuia să recunoască în

mod clar, că experiența i-a învățat că nu avem mântuire. Au vorbit, desigur, de fericirea de altă dată, dar au adăugat, apoi, că era numai foc de paie. Eu am adăugat: „Dumnezeu are destule paie”.

După nașterea din nou, am fost constrâns să vestesc Evanghelia. Eram invitat peste tot să țin adunări. Nu voiam să intru în slujbă numai din voința mea, ci mă gândeam că trebuie să fiu chemat de bătrânii adunării. Apoi m-a împins Dumnezeu la aceasta. A trecut un an și aveam încă îndemnul să vorbesc. Frații mă contraziceau și mă puneau deoparte, îmi ziceam adesea: Du-te într-acolo, acolo poți să vorbești fără să fii contrazis. Știam însă că, dacă Domnul vrea să mă folosească, niciun om nu-mi poate sta în cale. El știe să mă scoată, cum m-a mai scos. Adeseori a trebuit să aștept. Am ținut o evanghelizare în care circa treizeci de persoane s-au întors și au găsit pace. Mi s-a părut că dacă voi merge mai departe se va face o mare trezire. Dar s-a întâmplat, ca întotdeauna: când se întorc oameni, pornește și diavolul cu echipa de stingere și caută să înăbușe și să împiedice lucrarea pe care a început-o Dumnezeu. Există dezbinări.

Dezbinările acestea sunt dureroase, dar există în multe adunări. Un timp este viață în adunare. Oamenii sunt fericiți, se aduce laudă și mărturisesc despre mântuire. Mai târziu lucrurile se superficializează, mai ales când se ia poziție împotriva învățaturii despre sfințenie, decăderea merge repede. Adunarea poate să existe, dar sfeșnicul i-a fost luat. Atunci Dumnezeu trezește un om, prin care El aduce viață. Adesea se nasc noi adunări, fiindcă cele existente, de obicei, nu-l pot folosi pe un astfel de om. Mai înainte se părea că nu e bine să fie așa de multe adunări. Acum sunt de altă părere; o, cât m-aș bucura dacă ar fi toate una. În istoria bisericii se vede bine cum au luat ființă adunările, și, prin aceasta, a fost primită viața din Dumnezeu. Lucrul acesta ne-a fost scris pentru avertizare, ca să nu se întâmple la fel cu adunările noastre. Principalul nu este să avem o adunare cu mulți membri, ci dacă mergem pe urmele Mielului și dacă gândul nostru se îndreaptă spre cele de sus, unde este Iisus Hristos. Se poate naște o înflăcărare, dar valoare are numai ce rămâne sub presiune. Adesea am observat: S-a dus bucuria și fericirea. E important ca în vremuri de lipsă, în vremuri de uscăciune și de secetă, să nu ne jelim, să nu ne plângem, nici să vorbim, cum au făcut cei din vechime: „Dacă vom fi încercați prin lipsuri mari și strâmtorări, nu vom scăpa”. Să rămânem oameni credincioși și plini de a aduce laudă și să ne bucurăm mereu în

Domnul. Perseverarea în vremea de strâmtoare este mai de preț decât entuziasmul. „Bucuria Domnului e tăria voastră”.

CĂLĂUZIREA LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA PERSONALĂ

„Să nu datorați nimănui nimic!” (Rom. 13, 8). „Dați și vi se va da!” (Luca 6, 38).

Și în cele pământești am primit în anii aceia harul lui Dumnezeu deosebit de bogat. Când m-am întors, eram foarte sărac. Am citit că nu trebuie să mă îngrijorez, ci toate grijile să le arunc asupra lui Dumnezeu. Veneau peste mine griji, că voi munci degeaba, sau nu voi mai avea de lucru. Unii dintre clienții mei chiar ziceau că nu-mi mai dau de lucru, că nu mai vor să aibă de a face cu un „rătăcit”. Dar m-am gândit: „Mai bine vreau să rabd foame, decât să nu ascult de Dumnezeu”. Dar n-a fost nevoie să rabd foame, căci Dumnezeu a avut grijă de mine așa cum a făgăduit. Aveam atunci cam 270 de franci datorie. Aceasta era mult pentru mine, mai cu seamă în vremea de atunci, când eu în timpul de lucru, de la ora cinci dimineața până seara la șapte și jumătate, câștigam numai 1, 50 fr. și cu această sumă trebuia s-o scot la capăt cu familia mea numeroasă. Știam că nu e onorabil pentru un copil al lui Dumnezeu să facă datorii. Trebuia deci să-mi plătesc datoriile. Creditorii mei toți îmi cereau banii. Îmi trimiteau scrisori, și unii îmi cereau plata în interval de patru săptămâni, altfel mă vor urmări. Eu mergeam cu scrisorile înaintea bunului Dumnezeu și mergeam și la oameni și le explicam că e imposibil să plătesc acum; nu știu când voi putea, dar când voi putea, voi plăti. Binevoitori, ei m-au îngăduit. Erau vremuri când nu aveam pâine, dar nu ne lipseau celelalte a-limente ca, laptele, legumele, cartofii. Brutarul venea și el în adunarea în care eu mărturiseam cum îmi poartă de grijă Iisus. N-am putut să merg la el în prăvălie și să iau pâine pe datorie. Mă gândeam că el ar putea să-mi spună: Te-ai lăudat că Dumnezeu îți poartă de grijă. M-am hotărât să încep cu a da, fiindcă așa e scris: „Dați și vi se va da!” Trebuie să dăm, dacă vrem să câpătăm ceva. Așa începem să credem Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți oameni merg la adunare ca să-i ajute frații să-și plătească datoriile; fac aceasta, ca să dea impresia că ar vrea să se întoarcă. Nu trebuie să ajutăm a se încuraja astfel de nedreptăți.

— Am vizitat oameni săraci și bețivi. Dacă am avut, le-am dat un franc. Atunci am putut să citesc cu ei Biblia și să mă rog; pe vremea aceea, un franc prețuia mai mult ca astăzi. S-a aflat lucrul acesta și a

dat naștere la nemulțumiri și s-a spus că eu dau toți banii altora și am încă datorii.

— Dar nu eram dădător cu nimic unuia care era în lipsă. La o conferință a alianței s-a fixat tema: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții!” Aceasta era împotriva mea. Tema se referea numai la chestiunile bănești și concluzia era că cel care nu și-a plătit mai întâi toate datoriile, nu are voie să dea vreunui om ceva. Chiar între cei de față, însă, erau mulți oameni care aveau datorii. Când am fost solicitat să-mi dau părerea asupra temei, am spus: „Ați pus condiția că înainte de a avea voie să dea ceva unui bolnav, unui sărac, unuia care are nevoie de ajutor, cel-care dă trebuie să-și fi plătit toate datoriile. În Biblie este totuși scris: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” Să admitem că lângă mine e o familie săracă, așa încât nu are ce să mănânce; eu am totuși cinci franci. După afirmația voastră, din cei cinci franci ai mei, n-am voie să-i cumpăr vecinului meu nicio bucată de pâine, dacă nu mi-am plătit, mai întâi, datoriile. Și dacă trebuie să-l iubesc pe vecin ca pe mine însumi, n-am voie să cumpăr nici pentru mine nimic. Atunci ar trebui, și am folosit în momentul acela expresia, „să mă prăpădesc”. Aceasta nu mi s-a uitat. Conferința aceasta a fost totuși bună pentru mine. La patrusprezece zile după aceea m-a vizitat încă un predicator – un fel de adjutant – care voia să aibă trecere înaintea bătrânilor și a încercat din nou să mă convingă și a repetat că trebuie să plătesc întâi datoriile, înainte de a da ceva. Eu m-am gândit și am procedat simplu după cuvântul: „Iubește pe aproapele, ca pe tine însuși”.

După aceea am strigat către Domnul și i-am spus: „Iubite Tată Ceresc! Tu ești Tatăl meu și ești așa de bogat și eu sunt băiatul tău și am datorii”.

— Apoi m-am gândit încă: „Nu te rușinezi Tu, că ai un astfel de băiat care e cufundat în datorii?” Totuși, lucrul acesta n-am putut să-l spun tare. În opt până la patrusprezece zile după aceea, am primit un portofel. Când l-am deschis, am văzut în el 100 de franci. M-am așezat în genunchi, am plâns, am mulțumit și m-am gândit că acum pot să-i restituie pocăitului acela, cei 100 de franci pe care-i datorez. M-am mai uitat încă odată în portofel. Am mai văzut încă mai multe bancnote și o monedă de 20 de franci; tocmai atâta ca să plătesc toate datoriile. Dacă ar fi trebuit să plătesc încă chiria pentru un pat, nu mi-ar fi ajuns; dar mi-a fost dăruit.

— Atunci am văzut că „tot ce trebuie să am, îmi dă Tatăl meu ceresc” și am dobândit încredere în El. La început m-am încrezut puțin, apoi am devenit tot mai îndrăzneț față de El. Acum mă încred mai mult în El; dar știu totuși: că sunt încă la început.

Cu cât ne purtăm mai copilărește, cu atât mai mult. Se bucură de noi, iubitul Tată. Odată i-am spus că aș dori o bicicletă, dar aproape să nu îndrăznesc să-i spun. A poseda o bicicletă mi se părea în vremea aceea că ar fi un lux. Cu puțin înainte făceam o călătorie de probă cu bicicleta fratelui meu, dar din cauza inimii mele slabe, a trebuit să renunț. Atunci pentru ce am mai cerut eu o bicicletă?... Dar, într-o dimineață, am găsit în bucătărie o bicicletă frumoasă, nouă. Pe atunci nu încuiam casa; era ca o colibă pustie și nimeni nu s-ar fi gândit că e în ea ceva de luat. A fost introdusă în casă noaptea, adresată cu indicația pe numele meu, altfel n-aș fi avut îndrăzneala s-o iau. Acum doream să pot călători cu ea fără să cad – ceea ce le-ar fi plăcut oamenilor. S-a produs și minunea aceasta. Am putut să stau pe bicicletă, să merg cu ea și inima a suportat-o. Mulțumeam și-L lăudam pe Dumnezeu când puteam să vin noaptea acasă și când drumurile lungi de la adunări nu mai trebuia să le fac pe jos.

Multora li se pare că dacă ar fi mai buni, ar putea Dumnezeu să le dea daruri. Eu n-am venit înaintea Lui ca om bun, ci mai degrabă ca un om de nimic, dar El e bun și față de astfel de oameni. El este un Tată minunat. Mi-a dat lucruri pe care eu n-aș fi îndrăznit să i le cer. Domnul m-a învățat să nu cer nimic altora: nici lumii, nici credincioșilor. Așa m-a învățat îndată după întoarcere. Cu toate că eram, poate că, cel mai sărac din adunare, nu m-am lăsat ajutat. În două împrejurări am fost sprijinit într-adevăr. Elevii săraci primeau lapte și pâine fără plată de la Anul Nou până la examen. Printre aceștia erau și copiii mei. În februarie, când m-am întors, a venit la mine un om, reprezentant al comunei, ca să-mi spună că ar fi prea puțini bani și m-ar ruga, dacă aș putea, să plătesc eu jumătate din laptele pentru școlari. Costul era cam șapte franci și eu nu îi aveam. M-am gândit că motivul acestei cereri trebuie să fie pocăința mea; dar eu sunt cel mai sărac. Lângă mine locuia unul, care avea două vaci, deci nu era așa de sărac ca mine și de la el nu cerea nimeni nimic. Împotriva acestor gânduri m-am apărat în inima mea, cu toată puterea. M-am hotărât ca de aici înainte, copiii mei să mănânce acasă. La aceasta s-au împotrivit oamenii, copiii au trebuit totuși să vină acasă, în loc să rămână după

amiază la școală și să facă ce nu se cuvine. Aveam cartofi și aveam și niște capre, astfel că era ce trebuie de mâncare și de băutură. Mai târziu am văzut că lucrul acesta era de la Dumnezeu; El nu voia ca eu, copilul Său, să fiu ajutat de necredincioși și de lume. De aceea a lucrat El în așa fel cu mine. Am recunoscut intențiile Sale educative. Cuvântul Său ne îndeamnă: „Să lucrați cu mâinile voastre să vă purtați cuviincioși față de cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni!” (1 Țes. *h*, 11 – 12). Celelalte ajutoare le-am plătit. Nu le stă bine copiilor Celui prea înalt să cerșească de la lume. Pe atunci voiam să-i învinovățesc pe oameni, dar bunătatea lui Dumnezeu era la lucru. Cum am spus, Dumnezeu nu m-a lăsat să cerșesc de la frați. Odată s-a ținut la Berna un curs biblic. Am luat și eu parte și am dorit să fiu găzduit la preotul Bovet. Știam că el ajută pe mulți oameni săraci. Dorința mi s-a împlinit. Preotul Bovet m-a întrebat cu privire la situația mea materială și eu i-am răspuns: „Bine”. După aceea m-am gândit că trebuia să-i fi spus despre datoriile mele. În zilele următoare m-a întrebat din nou și eu am dat același răspuns. M-a învățat Dumnezeu să nu cerșesc. Voia să-mi plătească El datoriile. Dar la cursul acesta a trebuit să mă gândesc adesea: Eram așezat în locurile cerești. Trebuia să mă întreb: „De unde ești tu?” Și trebuia să mă gândesc serios până să-mi dau seama.

Adesea când voiam să merg la o conferință în Berna, nu aveam bani de drum. Atunci cerșeam iubitelui Tată ceresc și El îmi dădea. Odată era iarăși conferință; m-am rugat dar n-am primit nimic. M-am gândit că de la Durrgraben până la gară la Ramsei n-am nevoie de bani, și am plecat în credința că banii pentru tren îi voi primi pe drum. Oamenii mă întrebau: „Unde mergi?” La început am spus tare: „La Berna!” Celui de al doilea i-am spus ceva mai încet: „La Berna, dacă vrea Dumnezeu!” Niciodată nu m-au întrebat oamenii așa de des ca atunci. Apoi m-am gândit: „Dacă nu primesc bani și va trebui să mă întorc, ce o să gândească ei?” Am fost ispitit să iau alt drum și să mă întorc acasă. Atunci s-ar putea spune că n-am credință. Am luat-o înainte spre gară. Când era să intru în sala de așteptare, a ieșit cineva și mi-a dat un bilet dus-întors la Berna! Mare mi-a fost bucuria și recunoștința!

S-a întâmplat și să fie conferință la Berna și eu să nu mă duc, gândindu-mă că-mi trebuie bani pentru drum și nu voi câștiga între timp nimic. Am rămas acasă și voiam să-mi văd de lucru. Domnul m-a

îmbolnăvit ca să nu pot câștiga nimic. De două ori mi s-a întâmplat așa.

CÂTEVA ÎNTÂMPLĂRI

Cum am amintit deja, curând după întoarcere și mai ales după nașterea din nou, am început să depun mărturie în adunări, când se ivea prilejul. Simțeam nevoie să-mi descarc inima, cu privire la ceea ce făcuse Dumnezeu pentru mine. Erau atunci diferiți frați cu experiență în ochii lor, care ar fi vorbit mai bucuroși ei. Odată, într-o duminică după amiază, n-a venit niciun predicator; după adunare trebuia stabilit cine va ține seara adunarea. Fiindcă acela care, de obicei, lua cuvântul, acum nu putea să vină, i-a zis-altuia să țină el adunarea de seară. Acela a răspuns că nu poate singur. Atunci celălalt i-a replicat: Este și Berger aici. Eu am auzit de această înțelegere; însă, pentru că la amiază nu putusem lua cuvântul, eram nemulțumit. „Eu mă duc la Liitzel f liin”, a fost răspunsul meu. Atunci primul a zis că trebuie să ajut, fiindcă ei, la timpul convenit, au scris așa din Berna. Am întrebat: „Când au scris?” – „A trecut mai mult de un an de atunci”. – „Mie nu mi-ați spus nimic”. După convorbirea aceasta eram cu totul hotărât ca seara să mă duc la adunare în Lutzelfliih. Toată povestea am adus-o la soția acasă, spunând: „Diseară eu nu mă duc la adunarea din Holz, mă duc la Liitzelfiti”. Soția mi-a replicat: „Asta e de la Satan?” A trebuit încet să recunosc. „Ba da” – „Mă duc la adunarea din Holz”. În inima mea mă gândeam însă: „Dar nu vreau să vorbesc!” Am plecat, dar pe la jumătatea drumului, am avut lupta aceasta: „Nu voi vorbi”. În sfârșit, am început să mă rușinez înaintea lui Dumnezeu și am zis: „Doamne, cum vrei Tu”. Când iarăși voiam să iau totul asupra mea și-mi venea să zic: „Nu voi vorbi”, ziceam mereu: „Cum vrea Dumnezeu, nu cum vreau eu”. Am vorbit, în sfârșit, în adunare și am avut bucuria de a vedea întorcându-se una dintre cele mai nefericite fapte: o femeie care într-una batjocorea pe Dumnezeu și-L blestema. N-a găsit imediat pacea. În necazul ei, femeia aceasta a mers în ziua următoare la un frate bătrân din adunare. El i-a dat brânză foarte sărată să mănânce și să bea vin, ca să-și mai uite durerea și i-a spus câteva cuvinte de mângâiere, dar durerea ei s-a făcut și mai mare. Apoi a venit la mine. Eu am ajutat-o cum trebuie, după Cuvântul lui Dumnezeu – atunci aveam încă puțină experiență în a ajuta suflete și pe oameni în genere, în mod hotărât –, m-am rugat cu ea și am trebuit s-o las să plece. Încă nu avea pace. După vreo oră, a venit înapoi cu ochii strălucitori și a spus cu mare bucurie: „Când eram pe pod, am murit; am intrat în

Mântuitorul și El este în mine”. îl lăuda pe Dumnezeu și-L slăvea. Eu m-am speriat și am gândit că și-a pierdut mințile. Apoi, când am văzut că așa se spune în Cuvântul lui Dumnezeu, m-am liniștit. Această femeie a fost o martoră pentru Dumnezeu și o unealtă în mâna lui Dumnezeu, de care El S-a servit pentru a-i întoarce pe mulți dintre semenii ei și pentru ca mulți semievlavioși să capete viața din Dumnezeu. A trebuit să treacă prin multe greutăți și să sufere; a fost bătută rău de bărbatul ei și fratele lui. Aproape că nu mai avea dinți în gură, atât a fost de maltratată, dar toate acestea n-au făcut decât să se adâncească dragostea lui Dumnezeu în ea. Prin aceasta, nu i s-a astupat gura. Ea nu și-a iubit viața.

Odată am ținut o evanghelizare, la un țăran, a cărui curte era mai retrasă. Într-o seară a venit și preotul la adunare. Deoarece odăile, bucătăria și coridorul erau ocupate, a trebuit să-și caute loc tocmai în fundul coridorului. Astfel, eu nu l-am văzut pe el, nici el pe mine. Poziția aceasta îi convenea. El mi-a scris după aceea că vestirea Cuvântului pe care am făcut-o s-ar fi potrivit pentru Evul Mediu; știința de astăzi ne învață lucruri mai bune. Mi-a scris de asemenea că a simțit în jurul său dogoarea iadului. Mi-a trimis o carte s-o studiez, cu sfatul de a o începe s-o citesc de la pagina 53 înainte și apoi voi înțelege și începutul, l-am ascultat sfatul și am găsit la pagina 53 multe învățături morale și altceva nimic. Mă interesa ce este la început. Acolo, cu frică și cu cutremur, am simțit puterile iadului, care ieșeau din această carte. Am pus-o pe foc, fără să mai stau pe gânduri. I-am scris preotului că i-am ars cartea și i-am arătat că el nu-i duce pe oameni la Hristos, ci în iad. Ca preot, el răspunde de orice suflet din biserică care se pierde, pentru că el n-a predicat adevărul. Dumnezeu îl va trage la răspundere pentru aceasta și va cere sângele din mâinile lui. Aceasta i-a dat de gândit preotului și m-a lăsat să vin în biserica sa, care era foarte puțin vizitată, și să țin adunările Crucii Albastre. Pentru că eram convins, și mai sunt și astăzi, că nu numai alcoolul, ci păcatul în genere este pierzarea lumii, am vorbit și împotriva călcării Cuvântului lui Dumnezeu. S-a iscat o furtună puternică. Mulți au venit să audă Cuvântul, foarte mulți, dar și dintre aceia care făceau tulburare și care voiau să mă schilodească: soția preotului ședea la ușă, ca aceia să nu îndrăznească a intra în biserică. Preotul se găsea în cea mai mare încurcătură. Toate pretextele pe care le-a adus, i le-am respins cu Cuvântul lui Dumnezeu. I-am interzis să mă contrazică în timpul

vorbirii, altfel plec imediat din biserică. A trebuit să procedez așa, pentru că-l cunoșteam. Soția sa era și ea foarte mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Într-o oră biblică, pe care am ținut-o în casa parohială, surorile s-au rugat și soția preotului n-a putut să se roage. Aceasta i-a dat foarte mult de gândit. Starea ei lipsită de pace i-a fost pusă în față, era aproape să-și deschidă inima pentru Domnul, când preotul venind acasă, a început să critice rugăciunile copiilor lui Dumnezeu. Zicea, între altele, că ei spun mereu numai Mântuitor. El nu putea să sufere cuvântul acesta. Soția a cedat și Duhul lui Dumnezeu a încetat să mai lucreze în ea. O, ce trezire va da în veșnicie! Domnul să ne păzească să nu stingem Duhul, nici să-L întristăm.

Ura a ajuns la culme. Vineri seara, preotul a oprit lucrarea și a făcut încheierea. Am plecat la gară, fiind înconjurat de batjocoritori, care mă căutau și tare ar fi dorit să pună mâinile pe mine. Mă gândeam că dacă vom ajunge la cotitura străzii, unde arde un felinar, mă vor recunoaște. Dar am putut să mă urc în tren, fără să-mi facă cineva vreun rău, i-am auzit numai vorbind de ceea ce plănuiseră; dar Domnul le-a ținut ochii închiși, astfel că nu m-au recunoscut. Deci, cât de adevărat este cuvântul: „Niciun fir de păr din capul nostru nu poate cădea fără voia Lui”.

În zilele acelea, biserica a fost plină și oamenii se mirau; așa ceva nu mai trăise niciodată biserica lor. După aceea, a fost aproape goală, ca înainte. Preotul gândea că și el predică aproape la fel și totuși oamenii nu vin. Eu i-am spus însă că nu predică la fel. M-am rugat lui Dumnezeu ca preotul să poată vedea cum un om primește pacea lui Dumnezeu în prezența sa. Domnul Iisus mi-a ascultat rugăciunea. În timpul orei biblice, un om, care sta între mine și preot, a găsit fericire, s-a sculat și a început să mărturisească despre ceea ce Domnul a lucrat în el în clipa aceea. Dar bietul preot, din nefericire, a rămas același. Da, și astăzi este așa: „Cu ochi văzând, nu văd, cu urechile auzind, nu aud, ca nu cumva să se întoarcă și să-i vindece”. Rugăciunea mea sinceră este și astăzi, ca El să ne deschidă urechile și să ne dea ochi, ca să recunoaștem minunile în Cuvântul Său, pentru ca nu cumva ținerea adunărilor și mersul în adunare să ne fie spre judecată.

Altă dată am ținut o săptămână de evanghelizare în E. Preotul m-a chemat și mi-a istorisit despre un bețiv tare legat, din adunarea sa, care se găsește într-o stare disperată și se pare că va muri curând. Era un om rău, foarte rău. Copiii săi nu puteau să locuiască cu el. Avea

sticla cu rachiul în cameră, și acum căzuse în delir alcoolic. Când l-a vizitat, l-a alungat în repetate rânduri și l-a amenințat cu moartea. Când i s-a părut că moare, l-a chemat totuși pe preot, și acesta m-a luat și pe mine cu el. i-am spus că în cazul acesta nu e bine să merg, căci, dacă va vedea că vin și eu, va fi mai mânios. Dar preotul a stăruit să merg și eu. Când am intrat în odaia, unde bietul om zăcea în pat, preotul a strigat tare și așa de sus în jos: „Este orânduie omului să moară o singură dată și apoi...” mai departe n-a mai putut merge, căci omul a răcnit așa de tare, că-ți pricinuia durere în urechi: „judecata”. Preotul l-a întrebat dacă e păcătos și dacă și-a mărturisit păcatele, iar el a răspuns afirmativ. L-a întrebat mai departe dacă crede în Iisus. El a răspuns iarăși: „Da”, striga însă cu mare groază și din pat se ridica un abur cald. Acum preotul nu știa ce să mai facă și m-a rugat pe mine să-i vorbesc acum bolnavului. M-am dus la patul lui și i-am zis: „Tu ai spus că ești păcătos și că crezi în Iisus, dar nu e adevărat. Tu nu crezi că ești păcătos și nu crezi nici în Iisus, altfel n-ai mai fi într-un astfel de chin. Mărturisește-ți păcatele!” L-am ridicat în patul său, căci vedeam că vrea să vorbească. Brațele îmi ardeau de căldura care se revărsa din el. Omul a început să strige îngrozitor: „Iată colo, cele trei femei! Nu mai e timp, nu mai e timp!” L-am întrebat: „Ce e cu cele trei femei?” Atunci a strigat: „Cartușele, se slobod, se slobod!” Femeia care-l îngrijea, a venit și mi-a zis să tac și să nu-l mai agit, căci are delir alcoolic. „Taci, acum eu poruncesc aici, am fost chemat!” Am întrebat pe bietul om: „Spune, ce e cu cartușele?” El a început să recunoască una după cealaltă. Apoi a ieșit din pat și a îngenunchat jos în mijlocul odăii. Preotul sta lângă noi; eu am îngenunchat lângă bolnav și m-am rugat cu el. Diavolul l-a părăsit. Bolnavul a spus că l-a văzut coborând în iad. Dumnezeu i-a iertat păcatele chiar în clipa aceea. A găsit pacea, și de atunci e un fericit copil al lui Dumnezeu. A început să-L laude, și de atunci s-a făcut sănătos pe deplin.

O, cât de recunoscător era acest bătrân! Când veneam la E. ca să țin adunări, el era acolo și mă aștepta. Cam după un an a putut să intre în slavă, deplin conștient că „Domnul i-a luat toată vinovăția”. O pace adâncă era în inima lui. O, dacă ar putea primi această pace încă mulți fii ai omului, legați, care tânjesc încă în robia lui Satan! „Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Preotul însă, în drum spre casă, se plângea și se jeluia,

întrebându-se ce să fie, că el nu-i poate ajuta pe oameni. A făcut uneori și treizeci de vizite pe zi și nimeni n-a găsit pace. I-am spus că-i lipsește Duhul Sfânt, de aceea nu poate ajuta pe nimeni să intre în viață. Cu morală și învățături etice nu poți duce pe nimeni în cer, le stai numai în cale ca să nu poată intra. În loc să se pocăiască și să primească pe Iisus ca Mântuitor personal, el se jeluia mai departe, Ioan Botezătorul de asemenea îi chema pe farisei și pe învățătorii Legii: „Vedeți să faceți roade vrednice de pocăință!” Aceasta se cere tuturor celor care nu sunt siguri de mântuirea în Hristos și care nu pot călăuzi pe alții spre Hristos, ci au numai o evlavie în exterior, o formă de evlavie, și caută să fie recunoscuți și cinstiți de oameni. „Cum puteți crede voi, care vă dați slavă unii altora și nu căutați slava care vine de la Dumnezeu?” zice Mântuitorul nostru.

HARUL EDUCATIV AL LUI DUMNEZEU Școala mea de vestitor al Evangheliei

„Străinii vor sta și vă vor paște turmele și fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri”.

(Isaia 61, 5).

Cuvântul acesta a lui Isaia e o făgăduință pentru iudei; dar în viața duhovnicească vrea să spună că vom fi încercați prin oameni, prin străini, nu prin copiii lui Dumnezeu, ci prin oamenii lumii. Pe aceștia ni-i trimite bunul Dumnezeu pentru educație, ca plugarii vierii și „profesori”. Cu ei ară El ogorul inimii noastre. Când m-am întors, mă gândeam: „Dacă-aș putea acum să fiu singur ca Ni-klaus din Flue, aș putea să trăiesc pentru Dumnezeu”. Dar eu nu aveam credința aceea, ca să pot merge în pădure. Mă gândeam: „Mie nu-mi va da nimeni să mănânc și nici Dumnezeu, nu-mi va da nimic”. Cred că nu mi-ar fi dat nimic. Eu nu eram Niklaus din Fliie. El nu m-a trimis nici într-o școală de predicatori. A trebuit să merg la lucru între țăranii care erau fără Dumnezeu. Acolo am fost bine educat. Nu puteam să fac după capul meu. Sunt oameni, al căror cap e mai tare ca piatra. Trebuie să ascultăm de bătrâni și de maiștri. Cine nu poate aceasta, nici de Dumnezeu nu poate asculta. Bunul Dumnezeu a început să mă binecuvânteze. El a făcut ca, ici și colo, să mi se fure câte ceva. Ce multe lucruri am pierdut în primii patru ani! Mă gândeam adesea: „Dacă nu zic nimic, o să-mi ia tot ce am”. Voiam să mă apăr, dar am văzut scris că pentru ceea ce consimțim să pierdem pentru Iisus, primim înapoi însutit. De aceea am învățat să renunț și să nu mă supăr dacă m-a

înșelat cineva. Nu întotdeauna am făcut lucrul acesta cu bucurie și totuși am avut binecuvântare. Când Dumnezeu a ajuns cu noi la ceea ce vrea El, încercările încetează. Curând după ce m-am întors, a venit la mine un client, un cârciumar, ca să se socotească cu mine. El avea și măcelărie, pe lângă cârciumă. De la el luam marfă și îi socoteam pentru lucru ce i-l făceam. Cam întotdeauna rămânea ceva în plus. Așa a fost și de data aceasta, el a rămas ceva dator. Pentru restul acesta, eu am lăsat să iau untură. Știam că nu trebuie să-i cer chitanță; nici când nu eram întors la Dumnezeu nu i-am cerut. N-am cerut nimic de la el, ca să nu poată spune: lată cum sunt pocăiții; ei n-au încredere în nimeni. Știam bine ce gândește el asupra acestor lucruri. Și uneori, cu dreptate, mulți au fost pricină de poticnire. De aceea știam că dacă vreau să-l câștig, trebuie să lucrez cu înțelepciune. Totuși, pentru buna rânduială, cred că e foarte bine să se ceară chitanță. După un an soția s-a socotit din nou cu el. Am primit cu mult mai puțin decât mă așteptam, fiindcă sumele achitate mai înainte de mine, el le-a mai pus încă odată la socoteală. Am avut multe ispite din pricina aceasta. Aveam mare nevoie de bani, cum se întâmplă când te mărginești la câștigul din muncă, care, de altfel, era foarte mic. Dar știam că dacă nu-și aduce el aminte, eu nu pot să-i spun; altfel, se supără tare și crede că vreau să-l înșel. De aceea, n-aveam decât să stau liniștit. Mă gândeam că Dumnezeu poate să-i atingă inima; El știe câtă nevoie am de bani. Dumnezeu a văzut ispita mea. Măcelarul a rămas cu socoteala pe care și-o făcuse, dar Dumnezeu mi-a trimis din altă parte, tocmai suma cu care mă păgubise clientul meu. Am fost atât de întărit prin aceasta, încât am fost bucuros că am rămas liniștit. Pentru mine și astăzi este așa de important să fiu atent, căci ni se spune: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară”. (Col. A, 5). Măcelarul acesta s-a mirat adesea de mine.

Odată „evangeliza” în odaia sa de oaspeți, cam în felul lui Iona. Mă vorbeau de rău în cârciumă. El ședea lângă sobă și zicea către oaspeții săi: „Trebuie să existe o putere mai mare. Într-un fel era Berger și într-alt fel e acum, cu totul altfel; Trebuie să existe o putere mai mare”. Au continuat să vorbească despre mine; gazda a spus același lucru încă odată și încă odată. Atunci unul a aruncat cărțile de joc, a venit noaptea la mine și s-a întors prin predica cârciumarului. Pe patul de moarte s-a întors și cârciumarul. A zis numai atât: „Trebuie să existe o putere mare de tot; într-un fel era Berger mai înainte și acum e

altfel". Prin aceasta a recunoscut că există un Dumnezeu atotputernic care lucrează. Cum a zis curva Rahav: „Știm că Dumnezeu e cu voi” și a crezut. Tot așa și cârciumarul a crezut în puterea lui Dumnezeu și a mărturisit-o înaintea oamenilor necredincioși.

Altă dată a venit la mine un om cunoscut, care era înecat în datorii, și m-a rugat să-i împrumut 100 de franci, ca să nu ajungă la faliment. Mi-a făgăduit că va începe o nouă viață, de aceea nu l-am putut refuza. Bani nu aveam. Atunci, cum să-l ajut pe omul acesta? Atunci mi-a venit în minte: „Tu ai un porc gras; ai putea să-l vinzi și să-i dai banii omului aceluia”. Dar și eu aveam mare nevoie de banii aceștia; Aveam o datorie pe care voiam s-o plătesc, dacă porcul va fi atâta de mare. Mi-am biruit toate aceste gânduri și am dus porcul la un măcelar, care era cunoscut că înșală. Când am sosit, el a remarcat disprețuitor: „Ce greutate are porcul tău, cam un chintal?” Porcul cântărea, după părerea mea, mai mult decât dublu. M-am gândit că a pus ceva la cale. L-a tăiat, l-a pus la cântar și a zis: „Da, greutatea este de 103 pfunzi”. Mi-a venit să mă duc la cântar să mă uit dacă e așa. Nu m-am dus. Dacă mă duceam, ar fi zis că n-am încredere în el, sau ar fi zis: „Nu pfunzi, ci kilograme”. Deci, nu m-am dus să văd. Așa m-a călăuzit Dumnezeu. Mă gândeam că ce vrea să-mi spună Dumnezeu prin aceasta. El era la lucru în mine. În drum spre casă mă gândeam că nu-l pot ajuta pe omul acesta, căci am prea puțini bani. Am intrat în cameră și m-am rugat. Banii se plăteau seara sau în cursul după amiezii. Am trimis pe cineva să-i aducă, și așteptam cu încordare ce-mi va aduce. A fost o lichidare cu totul neobișnuită. Măcelarul a zis că a fost un porc bun. În loc de 52 de Rappen, cât era atunci prețul, mi-a plătit 75 de Rappen pentru un pfund (1/2 kg), și mi-a dat încă 30 de franci, bani deasupra. Prin aceasta au fost plătite 103 kg. Măcelarul s-a gândit, poate, că nu sunt așa de prost, și de aceea a procedat așa. A devenit respectuos de aci înainte, mi-a făcut mult bine. Când a trebuit să plec, nu voia să mă lase să plec din comună: zicea că, dacă nu-mi ajunge casă, îmi clădește el una nouă. Vedea că sunt de folos comunii. Acolo erau mulți bețivi, pe ai căror copii trebuia să-i îngrijească comuna. Mulți dintre ei s-au întors, și-au luat copiii acasă, și au început să lucreze, în fiecare toamnă mi-a umplut pivnița cu mere. Aveam două gratii pline. Zicea că-mi dă oriunde iarbă pentru două capre, dar fân nu-mi da. Apoi, mi-a dat, totuși, și încă mai mult decât îmi trebuia și deasupra încă un loc pentru cartofi. Ceilalți chiriași se plângeau mereu

că nu le acordă dreptul cuvenit. Dar mie mi-a dat cu mult mai mult decât mi se cuvenea. Omului amintit mai înainte, care era în lipsă, i-am putut da întreaga sumă de care avea nevoie, totuși a dat faliment. Acum a venit grija că s-ar putea să pierd banii și aveam din nou ispite. M-am plâns Tatălui meu ceresc: „Tată, Tu știi câtă nevoie am de bani și de ce am vrut să-l ajut pe omul acesta”. Nici aici n-am rămas de rușine, căci mi-a restituit toți banii, cu toate că intrase în faliment. Am fost bucuros că am lucrat după voia lui Dumnezeu, ca să-i fiu omului acestuia un îndemn spre bine. Nu sunt însă de părere că trebuie să i se dea oricui, fără deosebire. Se spune că trebuie să iubești pe aproapele ca pe tine însuși; Trebuie să te întrebi, în mod sincer, dacă mi-ar fi de folos, dacă aş primi ajutor într-o astfel de împrejurare. Cei care solicită altora bani, rareori pot să judece drept. Oricum, este scris: „E mai ferice să dai, decât să primești”. Am luat cu chirie o casă cu toate dependențele – totuși, fără a doua locuință. Dependențelor le aparțineau și un grajd și un șopron. Intendentul meu mă ura; era un om evlavios, președinte de sfat bisericesc. Era mânios pe mine pentru că i-am spus că trebuie să se pocăiască și membrii consistoriului bisericesc, iar bătrânii să nu mai fie băutori de vin. Pentru motivul acesta, bucuros m-ar fi dat afară din locuință; totuși, nu îndrăzneam să mă dea afară, pentru că două fiice ale sale veneau la mine în adunare și erau copile ale lui Dumnezeu credincioase. De aceea a adus în a doua locuință pe un chiriaș, care peste tot avea procese și era în conflict cu vecinii. Se gândea că lângă acela nici Berger nu va sta multă vreme. Știa că eu nu intru în proces cu nimeni. Aveam să pătesc tot felul de necazuri, dar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu și pentru călăuzirea aceasta.

Aveam convenție ca eu să folosesc grajdul în întregime, și să pot ține găini; chiriașul celălalt însă nu. Acum el a îngăduit și celui alt chiriaș să țină găini și să folosească grajdul. Eu știam că nu merge să ținem amândoi găini și le-am luat pe ale mele de acolo; despre o curte de păsări nu se știa nimic atunci. Când a venit vremea cositului voiam să cosesc într-o dimineață ogorul închiriat de la proprietarul casei, dar vecinul era deja la coasă. L-am întrebat: „Ce, am un coasă?”

— „Cum și tu l-ai închiriat?” a fost întrebarea lui. „Da, de câțiva ani!” El și-a pus mânios coasa pe umăr, zicând: „Termină tu, o să-i arăt eu lui!”

— „Nu, cosește tu mai departe, am să-i arăt și eu lui!” a fost

răspunsul meu. M-am dus cu coasa acasă, dar cu inima apăsată; căci cum aş fi putut să-mi țin caprele? Nu puteam să cumpăr fân pentru o iarnă atât de lungă. Știam, pe temeiul Cuvântului lui Dumnezeu, că trebuie să fiu liniștit, dar în mine era frământare. Acasă m-am plâns soției. Am vorbit împreună, dar am înțeles că trebuie să tăcem. Am suportat răpirea bunurilor noastre, nu cu bucurie, ci cu murmur, dar cel puțin am lăsat să se facă lucrul acesta; și totuși i-am plătit omului chiria; el a primit-o cu bucurie. Dumnezeu m-a păzit să nu fac reclamație, dar nici nu m-a părăsit. După câțva timp a venit un țăran și mi-a spus că el nu poate adăposti tot fânul său în podul casei; mai are încă o bucată de cosit, dacă doresc? „Da, bucuroș dar n-am bani să-l plătesc”. – „Nu trebuie să plătești”. A fost o mare mângâiere pentru mine. Când am vrut să aduc fânul, mi l-a adus el acasă. Era de două ori mai mult decât aş fi luat de pe ogorul închiriat de mine și pe acela ar fi trebuit să mi – 1 aduc eu acasă. Vecinul însă, și mai ales soția lui, totuși nu erau dispuși să ne vorbească de bine. Se părea că, cu cât am cedat mai mult, cu atât se purtau mai obraznici. Când soția voia să spele, o întreba mai întâi dacă și când vrea să spele vecina, căci amândouă trebuia să folosească același loc. Ea răspundea cam așa: „În primele patrușprezece zile: nu”. Dar abia își ducea soția mea rufe la cișmea ca să le moaie, iată că venea și ea cu ale ei și striga și se certa așa de tare, că trebuia să audă toți vecinii ce adunătură răutăcioasă suntem. Întotdeauna când voia să spele ea, noi ne așezam de-a curmezișul; cu toate că am fi știut că vrea să spele. Spre mirarea mea, soția a putut să rabde foarte mult de la oamenii aceștia. Fără replică, lua rufe de la cișmea și le pune deoparte. Așa s-a întâmplat de mai multe ori. Acum vecina n-a spălat. Atunci i-am zis soției: „Dacă ea nu vrea, spală tu acum, că tot urât se va purta”. Soția vecinului a ocărit-o adesea în mod îngrozitor și tare, fără să știm pentru ce. Când se purta în mod deosebit de urât, mergeam ulterior la bărbatul ei, ori îl chemam să-i spun ceva. El venea înfuriat și se gândea că va putea să se certe cu mine. Eu îi puneam un franc sau doi în mână, după cum aveam, și-l rugam să nu se supere. El lua banii, dar de cele mai multe ori cu lacrimi în ochi. Din partea mea, câtă vreme eram neîntors, eu nu i-aș fi luat, ci mai degrabă i i-aș fi aruncat în cap. Și în grădină ne făceau adesea pagube. Odată i-au smuls soției tot ce avea acolo. Soția a trecut bine prin toate. A plantat din nou și Dumnezeu a dat binecuvântare. Am recoltat, în vara aceea, mai mult decât într-alt an. Doi copii, pe care-i adoptaseră

vecinii, erau trimiși de aceștia chiar în bucătărie la noi, să fure; și mereu ne luau câte ceva, când o farfurie, când o cană ori un cuțit etc. Odată soția a zis, în sfârșit: „Acum nu pot să mai rabd; dacă nu zicem nimic, îi educă ca să fure”. „Nu”, i-am răspuns eu, „să nu faci nimic, altfel te vor amenința ei pe tine; tu nu poți să dovedești, n-ai martori. Dacă cedezi în numele lui Iisus, capeți de o sută de ori mai mult; mai dă-le ceva bani”. Ea m-a ascultat, și de atunci nu ne-au mai luat nimic.

Oamenii aceștia făceau tot ce puteau ca să ne chinuiască; ne defăimau cum puteau. Uneori nu mai aveam aproape nicio ieșire și ne gândeam: în felul acesta nu se mai poate; cum să mai predic eu în adunare, dacă lumea aude și credem că suntem noi așa oameni i.

Nu mi-am adus aminte atunci de „săltarea de bucurie” de la Luca 6, 23; dar am răbdat și m-am rugat pentru ei, așa cum ne învață Biblia. Cu oamenii aceștia aproape că nu se putea trăi. Dar pentru noi era o școală foarte bună, o vreme de binecuvântare; atunci mi-am făcut eu școala de evanghelist. Oamenii erau plugari buni și mi-au fost de folos acest „Domn Profesor” și această „Doamnă Profesoară”. După trei ani s-au întors și ei la Dumnezeu. Fratele Griinig a ținut o evanghelizare și a înfățișat pe „vicleanul Iacob” și a arătat exemple cum se întâmplă în viață. Apoi a strigat: „Iacobe, ești tu cumva aici?” A povestit mai departe și a strigat iarăși: „Iacobe, ești tu cumva aici?” Când s-a terminat adunarea, a venit vecinul, care chiar purta numele de Iacob, și a zis: „Iacob este aici”. S-a întors temeinic și a găsit pace, și soția lui de asemenea. Ce mult ne-am bucurat când oamenii aceștia, care se purtaseră așa de rău față de noi, erau îngenuncheați împreună cu noi, și ce fericiți eram că i-am suportat cu răbdare. Cât este de necesar, deci, ca toți copiii lui Dumnezeu să umble în adevăr și în frică de Dumnezeu, pentru ca lumea să afle ce Dumnezeu și Tată bun avem. Adesea suntem puși la probă. Un țăran care căuta în toate felurile să mă irite, mi-a cerut să-i fac o căruță și mi-a spus cât de lungi să fie scările. I-am spus: „Sunt prea scurte!” – „Iată, popa pocăiților, care le știe pe toate mai bine, dacă tu ești acum preot, trebuie să asculți”, mi-a ripostat el. „Ascult, desigur, dar va fi spre paguba ta; scările vor fi cu mult prea scurte”. El a repetat încă odată că crede că nu pot asculta. Am ascultat. Înainte de a mă pocăi i-aș fi întors spatele. Când a fost gata căruța, femeia sa m-a întrebat: „Ce-ai făcut? Înainte, când nu erai țicnit, ai făcut totul bine; de când ești pocăit, toate le faci pe dos”. Am spus că așa mi-a poruncit omul.

— A venit și omul, și a zis: „Tu trebuia să știi; eu nu sunt specialist”. – „Da, ți-am spus și tu așa mi-ai arătat”. – „Eu nu sunt specialist – ți-am dat plată și mâncare și mi-ai stricat și materialul”. I-am propus să-i fac alte scări acasă, care să nu-l coste nimic. „Nu vreau nimic de la un popă”. S-a dus cu căruța în sat și a spus la toți: „Iată căruța, care mi-a făcut-o preotul pocăiților!” Mi-a venit gândul să-l dau în judecată ca defăimător. Dar m-am gândit că nu fac nicio treabă cu aceasta. Dar dacă-i slujești lui Dumnezeu, nu mai poți face după capul tău, ci să faci cum vrea El. Acela a susținut, de asemenea, înaintea unor oameni, că eu i-aș fi făcut o roată nouă, care deja s-a rupt și trebuie să i-o fac din nou. Când m-am dus la el, era o roată veche de tot, poate să fi fost de o sută de ani. Așa se purta – și totuși mă chema mereu pentru că știa că sunt cel mai ieftin meșter, și când mă chema, eu mă duceam. Ca copil al lui Dumnezeu, nu aveam ce reclama.

Odată am întâlnit un om cu o capră. Capra avea părul zbârlit, semn că nu mai avea mult de trăit. Voia să mi-o aducă mie, fiindcă soția mea îmi spusese că vrea să facă un schimb. „Da”, am răspuns eu, „dar nu cu o astfel de capră” și am plecat mai departe. A plecat și el și a dus capra în staul la mine. Când am ajuns acasă, am mers în staul, gândind că e moartă capra. Am trimis soția să-i spună omului să vină să-și junghie capra, dacă vrea să mai aibă vreun folos de pe urma ei. Soția i-a vorbit urât, și a venit să se certe cu mine cu blesteme strigate în gura mare. Eu l-am apucat de guler și de spate și voiam să-l arunc afară în stradă. Dar, după ce am făcut trei, patru pași, Duhul lui Dumnezeu m-a muștrat și mi-a zis: „Stai!” L-am lăsat, și cu blândețe l-am întrebat cum vrea el să facem. A luat capra mea, care era grasă, dar nu mai da lapte, a mers în cârciuma cea mai apropiată și a povestit ce capră ieftină are el și ce om prost sunt eu. După ce a plecat el, mi-am zis: „Cu acesta nu-ți mai faci de lucru”. Dar este scris: „Iar-tă-ne nouă greșelile noastre, cum și noi iertăm greșiților noștri”. Atunci m-am gândit că mâine când vine, să fac așa ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Soția m-a întrebat: „Ți-ajunge pentru astăzi?” Eu i-am răspuns: „La fel m-a întrebat Satana. Când va veni iarăși nu-l voi refuza”. În dimineața următoare, capra era sănătoasă și dădea lapte. Niciodată până atunci n-am avut o capră așa de bună.

Același om, care mi-a adus capra, voia să aibă o căruță. Ca să nu mai ajung la ceartă cu el, i-am oferit-o cu jumătate din preț. El mi-a scris că e prea scumpă. I-am lăsat căruța fără să mi-o plătească. Omul

acesta, care umbla cu trăsura cu un cal frumos, în scurtă vreme a ajuns sărac, iar pe mine m-a binecuvântat Dumnezeu. „Cine vă va putea face rău, dacă voi urmați binele?” Mulți nu îndrăznesc să umble după Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-a venit și mie în gând, că am să ajung în stradă dacă fac așa, dar am văzut că este scris: „Dacă cineva vrea să-ți ia haina, lasă-i și cămașa”. Pentru ceea ce lăsăm pentru Iisus, ni se dă înapoi însutit. Asta mi-a dat curaj să mă lipsesc de multe lucruri. Predicatorii mă mustrau și spuneau: „Nu poți să o ții tot așa”. Dar dacă nu ne încredem în El, și ne încredem în lucrurile pământești, nu putem crede ce spune El despre lucrurile cerești.

Odată, o vită a vecinului a sărit în grădina noastră, care era deschisă într-o parte, iar în celelalte trei părți avea gard. Voia să iasă afară, dar în toate părțile era gard; astfel a sărit prin grădină. Oamenii se gândeau: Trebuie să se întâmple ceva acum. Eu nu eram acasă. Soția mea era amabilă față de ei și a zis: „Nu face nimic, nu vă a-mărăți!” Vita a călcat mereu pe lângă răsaduri și plante, dar n-a stricat nimic. Așa m-a crescut pe mine Tatăl ceresc, chiar și cu ajutorul acestor „Străini”, a arat ogorul meu. Am învățat să stau liniștit și să mă lipsesc de drepturile mele și am putut să cunosc bunătatea, credințioșia și harul lui Dumnezeu, din belșug. Aceasta mi-a fost școala mea de evanghelist.

CHEMAT DE DUMNEZEU SĂ PREDIC

„Striga în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile, și casei lui Iacob, păcatele ei!”

(Isaia 58, 1).

Când am început să mărturisesc în adunări, am atacat și păcatele publice, ca beția, jocul de cărți, popicele, dansul, fumatul și altele. Atunci predicatorii m-au contrazis mereu, afirmând că acesta și acela nu sunt păcate. Eram în primejdie să cedez. Atunci Dumnezeu mi-a dat o vedenie.

— Am privit în iad. Erau acolo tot felul de oameni, unii jucau cărți, alții beau rachiu, alții fumau, alții dansau. Era înfiorător să vezi cum ardea focul iadului de jur-împrejurul lor și sub ei. La mesele unde jucau cărți, focul mergea în jurul lor, în jurul mâinilor și în jurul cărților, și totuși ei nu erau mistuiți. Pe fețele lor se citea frica și groaza. La fel era la cei care fumau. Focul le ieșea prin toate deschizăturile, prin gură și nas, prin ochi și urechi; chinul era mare. La fel era la bețivi: nu se vedea că erau beți, dar focul le ardea pe limbă și le ieșea din gâtlee afară; ce mult sufereau de sete și nu puteau să și-o

potolească. La cei care dansau, focul ardea în jurul picioarelor și pe piepturile goale se vedea focul arzând. Se vedea căzând focul, mai ales peste dansatoare, care purtau rochii foarte scurte. Prin această vedenie mi-am făcut o idee despre ce înseamnă să ajungi în locul de chin, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. L-am lăudat pe Dumnezeu meu și cât voi trăi vreau să numesc păcatul păcat, să nu-l înfrumusețez, nici să-i găsesc scuze și să fac tot ce pot ca oamenii să nu trebuiască să ajungă în locul de chin. Mi-a venit în minte cuvântul de la Isaia 58, 1. Aceasta m-a întărit și Domnul a recunoscut mărturia mea și mulți au început o nouă viață, prin harul cel mare al lui Dumnezeu. Să dea Dumnezeu ca noi să rămânem mereu de veghe, să umblăm sub disciplina Duhului lui Dumnezeu, să nu fim niște câini muți, care nu pot să mustre.

Când vorbeam în adunare, eram mereu contrazis de bătrâni. Lumea, mai ales tinerii, nu știau ce trebuie să creadă. Niște surori ziceau că ar trebui să încep a ține ore de studii biblice ale mele, și să țin adunări în mod independent.

Eu n-am vrut și mă gândeam că trebuie să am aprobarea bătrânilor adunării, altfel aș umbla de capul meu. Dumnezeu a făcut atunci ca unul din copiii mei să se îmbolnăvească. Capul i se făcea din ce în ce mai mare, iar trupul din ce în ce mai mic. Dacă voiam să-l punem pe pardoseală, ca să meargă, el își trăgea piciorușele înapoi și nu călca cu ele pe jos. Aceasta a durat aproape un an. Mă întrebam mereu: „Ce am făcut sau ce n-am făcut de s-a îmbolnăvit copilul?” Soția și cu mine am citit în Cartea Împăraților și am zis: „Noi am păcătuit, dar nu putem să spunem ce anume am greșit”. Când m-am plecat înaintea lui Dumnezeu, a putut să-mi arate ce eram eu. Eu eram duhovnicește ce era copilul meu trupest; când El voia să mă trimită, eu nu voiam să merg. Atunci m-am hotărât să țin ore biblice. După aceea, copilul a început să meargă, și cam în opt zile corpul i-a fost iarăși normal. Am început să țin adunări și știam în modul cel mai sigur, că nu lucram în mod independent, ci după porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a susținut. Oamenii au început să se întoarcă, în fiecare adunare două sau trei persoane, chiar și în orele de rugăciune.

CEA DINTÂI EVANGHELIZARE A MEA

În Emmental am ținut cea dintâi evanghelizare. A durat patrușprezece zile. Mă gândeam adesea în primele zile: „Tu spui mereu aceleași lucruri; tu n-ai voie să te mai arăți aici!” Aș fi vrut să plec de

acolo, dar nu știam unde. Ca să plec în A-merica, nu aveam bani. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să aștept și să evanghelizez mai departe. Am trăit ceea ce este scris: „Dumnezeu a puternic în cei slabi”. De puține ori am trăit astfel de săptămâni binecuvântate cum a fost una din aceasta. Am vorbit întotdeauna de clipa în care omul capătă siguranța că e copilul lui Dumnezeu. Era acolo un conducător de adunare, care, omeneste vorbind, era foarte agreabil, dar el nu avusese o astfel de clipă în viața lui. Încă mai dinainte fusese izbit de lucrul acesta, într-o adunare pe care o țineam eu.

Încă i-am dat și un tractat, de evanghelistul J. Vetter; în acesta scria că omul trebuie să aibă momentul acesta. Și-a dat seama: eu nu l-am avut. Într-o clipă amiază, înainte de o oră biblică, eu și cu câțiva frați ne-am rugat în genunchi. S-a deschis ușa, el a intrat înăuntru, având o cu totul altă înfățișare. M-am sculat, l-am îmbrățișat și am plâns împreună, de bucurie. A istorisit că a muls o vacă și, în acest timp, a avut o vedenie. A văzut ce era în inima lui. Era acolo o cană care, în partea de sus, era spartă și în care se găsea-o materie galbenă. Atunci a văzut cum Iisus i-a luat păcatele. Vasul cu conținutul său a dispărut. Pe atunci se învăța mereu, că în orice om născut din nou tot mai rămâne un substrat păcătos. Dar fratele a văzut că n-a mai rămas nimic. În adunarea următoare am vorbit despre versetul: „Fugiți, fugiți din țara de la miazănoapte!” (Zah. 2, 6). Mulți au venit și au zis: „Aș vrea și eu să am ce are Ram-seier Iacob”. Cam treizeci de persoane au reușit să intre în viață; în primul rând cei evlavioși, apoi câțiva din lume. Erau oameni evlavioși care s-au lepădat cu totul de lume și au slujit lui Dumnezeu cât mai bine posibil. Când au venit la mine, în o-ra de consultație, i-am văzut, parcă erau înfășurați într-o ceață galbenă-deschis. Le-am arătat mântuirea și în curând au găsit pacea. Asupra celor din lume era un nor de furtună negru și gros.

Când, după aceea, astfel de oameni și-au recunoscut păcatele, am văzut în duhul meu că s-a apropiat de ei un norișor mic, alb. Când mi-am dat seamă că: „Iisus e biruitor”, norișorul a venit și le-a atins fruntea. Au găsit pacea și norul cel negru a dispărut. Atunci m-am gândit: „Acum știu ce e de făcut în viitor”. Dar în alte locuri n-am mai văzut nici norul cel negru, nici norișorul alb. Iubitul Tată nu călăuzește mereu la fel.

Dar nici acolo n-am fost scutit de prigonitori. Satan era furios din pricina sufletelor ce i s-au smuls. Odată, într-o noapte întunecoasă,

s-a tras cu pușca în mine, dar n-am fost-atins. Dumnezeu a ținut mâna Sa asupra mea – am fost recunoscut de El. Știam că sunt chemat de Dumnezeu să predic, nu de oameni. El m-a luat mai departe în școala Lui.

VREMURI DE TREZIRE ȘI DE PRIGONIRE

„Dacă m-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit Cuvântu’ Meu și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15, 20).

Mai înainte, când eram chemat de frații dintr-o localitate să țin adunări, aveam, de obicei, multe ispite. Am început să nu mă mai duc în nicio adunare, dacă nu eram cerut de frați, despre care se putea crede că, cu adevărat și în mod sincer, doreau după Cuvântul lui Dumnezeu să mă duc. Trebuia să am și siguranța lăuntrică de la Dumnezeu, că e voia Lui să merg acolo.

Așa era și în regiunea F. Aici țineam deja adunări ca agent al Crucii Albastre. Acolo a deschis Domnul inima unui frate și a unei surori și au început să se străduiască pentru Domnul. Fratele R. m-a invitat să țin adunări. Vreme de doi ani am ținut diferite adunări, dar întoarceri la Dumnezeu n-au fost. În cele din urmă, am ținut încă o evanghelizare, cu gândul că, dacă nu se hotăresc oameni pentru Dumnezeu, să nu mai vin. S-a organizat una... într-o seară, am vorbit așa de serios și de cu râvnă pentru lucrarea Domnului și pentru adevăr, că trei femei s-au hotărât pentru Dumnezeu. Frații s-au înviorat și Domnul adăuga mereu la adunare pe cei care credeau. La început am ținut adunările în case particulare. Mai târziu a construit un frate o sală în mansarda casei sale și ne-a pus-o la dispoziție, în sală încăpeau circa trei sute de persoane și era plină încă de la inaugurare. Ne-am bucurat împreună de Cuvântul lui Dumnezeu. La amiază, un frate s-a rugat așa: „Doamne, dă-ne Duhul primilor martori”. Eu am spus că dacă rugăciunea aceasta va fi ascultată, atunci vor fi și prigoniri, și au și venit. După inaugurarea sălii, am ținut încă o evanghelizare, care avea să dureze o săptămână. Chiar din prima seară a fost foarte bine vizitată. Luni seara a apărut și un preot cu un număr de credincioși de ai săi, ca să protesteze. După cuvântarea mea, cu ton poruncitor, a cerut și el cuvântul. Ca „preot din localitate”, cu se intitula, avea dreptul să vorbească. Se părea că nu știe că noi, în Elveția, avem libertate de conștiință și de credință. Eu știam că e preot liberal și de aceea l-am oprit să vorbească. El a vorbit totuși, iar când și-a terminat vorbirea sa contradictorie, am zis numai: „Eu cred în

Sângele lui Iisus” și adunarea a zis într-un glas: „Și noi am văzut puterea Lui”. Cu câteva observații dezaprobatore și disprețuitoare a părăsit sala. Eu am încheiat adunarea de seară.

Așa zișii evlavioși din toate părțile s-au năpustit împotriva mea și a adunării, și au vorbit fel de fel, cum se întâmplă, de obicei, întotdeauna. Așa s-a făcut că numărul vizitatorilor a început să crească seară după seară; unii voiau să asculte și să verifice, iar alții căutau să pună capăt lucrării. În timpul vorbirii, am fost mereu întrerupt de observații disprețuitoare. Dar și Duhul lui Dumnezeu era prezent. În ciuda împotrivirilor erau oameni care se hotărau pentru Dumnezeu. De exemplu, unul a zis disprețuitor: „Arată-mi-L acum pe Mântuitorul tău minunat!” în duminica următoare disprețuitorul acesta a fost omorât prin electrocutare. Joi seara, localul era arhiplin, încât locatarii casei se temeau să nu se prăbușească pardoseala sălii, care, după cum știam, era la mansardă, în timp ce citeam despre creațiune, a venit o putere peste mine. Vreo trei sute de oameni au venit, în timp ce se ținea adunarea, și căutau să baricadeze calea și ieșirea; căci, pe dinafară, nu era decât o ușă și o scară, ca ieșire din sală. Câțiva urcau, amenințând și făcând zarvă în sală, ca s-o golească. Frații considerau că nu e bine să părăsim sala, însă eu am fost de părere să părăsesc casa. Femeile au baricadat ieșirea. Puteam încă să mă strecor afară; am spus unor frați să meargă înainte, iar celorlalți le-am spus să mă urmeze. Când am ajuns jos la scară și voiam să pun piciorul în spațiul liber, primii doi frați, puternici și riguroși, m-au luat în brațe. Eu i-am rugat să mă lase să mă duc acum când tocmai mă socoteam scăpat de pericolul de a fi recunoscut de vrăjmași. Ei m-au purtat totuși prin mijlocul mulțimii de vrăjmași și n-am fost recunoscut de niciunul dintre ei. Domnul le-a acoperit ochii. Poate vreo oră m-au așteptat în fața casei și m-au căutat. În sfârșit, unul, căruia seara de dinainte ei îi dăduseră să bea și-l purtaseră prin sat ca să facă pe „Mântuitorul”, i-a făcut atenți dintr-un tufiș că eu plecasem cu o oră înainte. Domnul m-a păzit de grozave maltratări. Deplin sănătos și teafăr am sosit la camera unde eram găzduit. Vineri am fost serios bolnav, așa că n-am putut să părăsesc patul. Am aranjat să vină un frate ca să continue lucrarea. Furia dușmanilor a ajuns la culme; ei căutau să pună capăt lucrării acesteia o dată pentru totdeauna și au pus totul la contribuție, așa că întregul sat și împrejurimea era în agitație. Cu toată iarna rece ca gheața, oamenii au stat multă vreme afară. Toate drumurile care

duceau la casa unde era sala, erau ocupate de oameni, mai ales de bărbați. Imediat ce a început adunarea de seară, s-a ridicat un număr de bărbați, au spart lămpile și au lovit cu ciomegile în toate părțile, așa că unii frați au fost loviți. Conducătorul adunării însă, a fost scos a-fară tot de aceeași frați care mă păziseră mai înainte pe mine. Nici el n-a avut de suferit nimic. Dar s-a înfricoșat nespus de mult.

Scurt timp după ora opt, am fost deplin sănătos și am vrut să merg iarăși la adunare. În acest timp venise soția celui care mă găzduise și a zis că e rău dacă plec și că nu e bine să părăsesc casa. Tremurând, ea a povestit despre marea tulburare. Locatarii casei unde era adunarea, între care era și un grefier de la judecătorie, au chemat poliția; dar ea n-a voit să vină și a lăsat curs liber lucrurilor. Acoperișul casei, adică pardoseala sălii, amenința să se prăbușească, fiind bătătorit de prea mulți oameni și supraîncărcat. Câțiva frați și chiar și funcționarul acela au hotărât să anunțe la Berna comportarea poliției locale, dar eu nu le-am îngăduit-o. M-a călăuzit Cuvântul: „Eu voi lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți”. În fiecare seară vedeam o căruță stând în fața casei. Mai târziu mi s-a spus că stătea pregătită pentru mine, pentru că la un moment dat să fiu dus într-un loc îndepărtat și acolo să fiu maltratată. Dumnezeu, însă, a ținut mâna Sa îndurătoare asupra mea și asupra noastră; căci încă nu venise ceasul. Eu aș fi fost totuși gata să-mi dau viața cu bucurie pentru Domnul. Am putut să cunosc așa de bine și iubirea sinceră a fraților, încât aproape a trebuit să mă rușinez. Le-am spus că ei ar fi vrut să-și dea viața pentru păstor, în loc să și-o dea păstorul pentru oi. Cum am spus, aș fi făcut și eu bucuros lucrul acesta, totuși îi sunt recunoscător din inimă Domnului pentru minunata Lui păzire. Vineri, e-vanghelizarea a luat sfârșit. Sâmbătă, pe la amiază, am plecat acasă. Domnul însă a dus mai departe lucrarea începută. Lui i se cuvine laudă și mulțumire pentru aceasta!

Un timp îndelungat, cam o jumătate de an, nu m-am mai dus pe acolo. În timpul acesta, am vrut să mai merg de două ori până acolo. Odată am venit de la Diirgraben, de acasă până la Konolfingen și altă dată până la Millenen-Aeschi. De fiecare dată, Duhul lui Dumnezeu m-a oprit să merg mai departe. După un anumit timp, Dumnezeu mi-a zis să merg, căci El vrea să facă semne și minuni. Am auzit mai târziu că cineva avea sarcina să înștiințeze telefonic, când eu voi fi în drum spre F. Așa trebuie să fi fost, căci când am intrat în gară, așteptau acolo niște oameni, care priveau stingheriți înaintea lor, în jos. În aceeași clipă, a

căzut o grindă de fier din cele înmagazinate acolo. După cum mi s-a spus, trei din acești oameni au fost 1 iviți de grindă și unul a fost chiar omorât. Acum a început Dumnezeu să facă semne și minuni. Acum puteam să merg liniștit; nimeni nu mi-a făcut niciun rău. M-am întors la locul meu obișnuit de găzduire. Tatăl ceresc mi-a pregătit un bilet pentru poștalion și am urcat sus în sat. Când m-a văzut poștașul, a alergat din poștalion spre o casă. De acolo am văzut un om mergând grăbit spre sat. M-am gândit că acesta va face cunoscut telefonic, la locul hotărât, sosirea mea. Mi-am zis mie însumi: „Până ce sunt a-nunțați respectivii și până să-și pregătească o căruță ca să-mi iese în întâmpinare, eu mai fac o bucată de drum cu poștalionul. Căruța s-a pus în mișcare. După câțva timp, unul dintre cai n-a mai voit să tragă. Eu am voit să cobor. Poștașul s-a opus pe motiv că niciodată calul n-a mai făcut așa și desigur va trage iarăși. După o bucată de drum de circa 20 de metri, calul iarăși s-a oprit. Atunci eu am coborât și l-am întrebat pe poștaș de drumul spre R. El m-a informat cu exactitate. Eu i-am dat un bacșiș și am plecat în grabă. Bănuiam ca s-ar putea să mă urmărească cineva și am mers pe ocolite, iar după vreo două ore am ajuns la țintă. După cum am aflat după aceea, a telefonat într-adevăr cineva că eu sunt pe drum. Omul care a telefonat chiar în ceasul acela a făcut septicemie la mâna cu care ținuse receptorul și, ca urmare, după câteva zile a murit, în M. am citit într-o duminică dimineața că Domnul a rânduit ca noi să stăpânim peste animalele pământului. Atunci mi-a răsărit o lumină și am căpătat siguranța că nu trebuie să fug și să nu-mi fie frică nici de lei, nici de urși. Seara un comerciant a asmuțit asupra mea câinele său, un câine rău, care, slobozit din lanț și fără botniță, pe care, altfel, trebuia s-o poarte totdeauna, s-a repezit asupra mea. Nu mai eram așa de sigur ca de dimineață; dar cuvântul citit mi-a căzut bine și am rămas în credință. Când câinele, în fu. na lui înverșunată, era la un metru de mine, m-am gândit: „Eu sunt stăpân pe tine!” Atunci s-a prăbușit la pământ pe spate, dar iarăși s-a ridicat – Eu am repetat sentința și câinele a căzut iarăși la pământ. Apoi a luat-o la fugă. Comerciantul a susținut după aceea că i-am vrăjit câinele. Dar era puterea lui Dumnezeu. Prin întâmplarea aceasta am înțeles de ce leii n-au putut să-i facă nimic lui David și cum a biruit David leul și ursul. Și acestea au fost tot de la Dumnezeu.

În G. am fost rugat de o soră tânără să țin la ei o săptămână de evanghelizare. Ea găsisse pacea și dorea acum ca de fericirea aceasta să

aibă parte și alții cât mai degrabă. Părinții i-au dat permisiunea pentru ținerea adunărilor de evanghelizare. Astfel, eu am luat invitația ca de la Domnul. În prima seară am fost îndrumat să vorbesc despre un loc unde se făcuse o pruncucidere. De aceasta, mama familiei s-a supărat foarte tare și credea că eu am ținut asupra ei. Pe când ea se apăra, mă gândeam că trebuie să fie un motiv, și i-am zis: „Nu vrei să-ți mărturisești păcatele?” Aceasta nu i-a plăcut. A început să mă ocărască, și, spre mirarea mea, și fiica era de partea ei. Mi-am dat seama pe ce teren periculos mă găseam, căci am simțit și ura fiilor, care locuiau acolo și știam cât de arțăgoși sunt și ei. Am rămas liniștit înaintea Dumnezeului meu, nu m-am lăsat clătinat și seara am vorbit iarăși cu toată seriozitatea. Fiica și-a schimbat părerea față de mine și era iarăși la lucru bucuroasă. Seara, cei doi fii, înarmați cu ciomege, stăteau ascunși în casa scării, cu intenția de a mă lovi. După adunare, unul din acești doi fii, a venit tremurând din tot trupul, s-a predat Domnului și a mărturisit ce intenționase. În ziua următoare, mama a găsit și ea pacea. Într-adevăr nu era ea ucigătoarea copilului; trebuie să fi fost altcineva, însă mie mi-a arătat Dumnezeu lămurit, că nu trebuie să tac. S-a făcut o așa mișcare în împrejurimi, că oamenii veneau cu ore înainte de a se începe adunarea și începeam chiar de la ora șapte în loc de opt cum era obiceiul, fiindcă toată casa era plină. Duminică, o mulțime de ascultători stăteau chiar a-fară, în fața casei, în zăpadă. După ora biblică, de obicei mai rămânea un număr de frați și era așa cum se spune în Faptele Apostolilor: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciune”. Se spuneau versete biblice, se vorbea despre ele, se bucurau din toată inima și de rugau. Era o trezire pentru slava lui Dumnezeu și a Evangheliei.

Odată am plecat din W. la A. Când mă depărtasem un pic de casă în W., am văzut un jandarm, la o oarecare depărtare, șezând la un om. Mai departe nu i-am mai dat atenția și mi-am văzut de drum, cufundat în gânduri. Deodată m-am uitat împrejur și, spre marea mea mirare, polițistul era foarte aproape, înapoia mea. N-am putut să înțeleg cum, într-o clipă s-a apropiat atât de mult de mine. Mi-am încetinit pașii și voiam să-l las să treacă înainte, dar acum el mergea și mai încet. M-am oprit ici și colo; el făcea la fel. Nu puteam să înțeleg ce înseamnă acest lucru. Am căutat să mă asigur că e așa cum am văzut, dar nu putea fi nicio îndoială. Am mers așa mai departe, fără să-i mai dau atenție. În apropierea satului, la o cotitură, lângă un gard de scânduri, s-a repezit

deodată la mine un om cu mâna ridicată și cu un băț în mână. Mai atacase și alți predicatori înainte, cu gândul că aș fi eu. În momentul când voia să se arunce asupra mea, polițistul era și el acolo, ceea ce a făcut ca el să se retragă imediat. Acum am știut de ce mă urmărise jandarmul. Dumnezeu mi-l trimisese. Mai departe n-a mai venit după mine. Am putut să experimentez cuvântul Domnului: „Niciun păr din capul vostru nu va cădea fără voia Mea”.

Într-o seară, după ce eu, după adunare, mă rugasem încă cu un frate, au apărut niște oameni cu fețele acoperite. S-a observat numaidecât pe cine urmăriseră. Un frate mi-a arătat o cameră de la etajul de sus; dar eu am zis: „Aceștia vin și acolo, n-aș putea să mă ascund în șopronul cu fân?” La insistența mea mi-a arătat drumul, pentru că aveam o lanternă de buzunar, am socotit că sunt pregătit. M-am strecurat între fân și perete și am tras și puțin fân deasupra mea. Vorbisem în seara aceea despre Ioan 3 și L-am lăudat pe Tatăl ceresc cât am putut de mult și acum mă gândeam: „Tu ai putut să lauzi și acum iată cum îți merge!” Mi s-a făcut negru înaintea ochilor. Atunci mi-am adus aminte de Daniel și m-am gândit: Cum a putut să fie păzit în groapa cu lei Daniel, de Dumnezeu, pot și eu să fiu păzit de El. M-am liniștit pe deplin. Aceia au cercetat întreaga casă, și eu auzeam, sub mine, cum fratele îi făcea atenți pe urmăritori să aibă grijă, să nu cadă pe trepte. În ceasul acela eu aproape le-aș fi dorit răul. M-am bucurat că fratele s-a purtat cu ei așa de amabil. El a lucrat potrivit cuvântului: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc!” Ei au împins ușa podului, au venit pe stogul de fân și au început să înțepe cu furcile în fân. Au înțepat până la picioarele mele și au sărit tocmai lungimea mea și apoi au mers mai departe, dincolo de capul meu. I-am auzit cum se depărtau. În momentul acesta aș fi vrut să mă ascund mai adânc în fân, dar m-am gândit că dacă unul stă de pază și mă observă, aș fi fost trădat. Abia mi-a trecut gândul acesta prin minte, când unul a strigat lângă mine: „Vom da foc casei și atunci trebuie să ardă”. Au mai venit încă odată și au făcut același lucru cu același rezultat.

O altă întâmplare: Țineam o evanghelizare în Sch. Era luni seara și vorbeam despre cuvântul de la 2 Cor. 5: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata, după binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup”.

Era și preotul de față și când s-a vorbit despre acest pasaj a

aprobat, l-a plăcut. Era de acord. Când însă am ajuns la versetul 17: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi!”, atunci n-a mai aprobat, ci s-a supărat, mai ales când eu am aplicat versetul la timpul de față, cum se explică și Scriptura destul de lămurit. Când am terminat, el a luat cuvântul, a sprijinit ce-am spus la început, că toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. În ceea ce privește versetul 17, a lămurit el: se vede bine că nimeni nu e așa. Nu se găsește niciun om la care cele vechi să se fi dus și să fi devenit totul nou. Eu aveam răspunderea pentru adunare și nu puteam ca să las ca această răstălmăcire să aibă valabilitate. Ar fi o trădare față de Dumnezeu și o neascultare față de Cuvântul Său, dacă aș lua aceasta în considerație.

— Era în vremea când mereu căutau să măucidă.

— Mă gândeam că dacă-l contrazic, se reped asupra mea. Erau mulți oameni acolo. Ura față de mine părea a fi mare, dar eu nu puteam să primesc părerea sa nebiblică, tăcând. Am pronunțat rugăciunea de încheiere, am amintit încă odată versetele citite și am mulțumit lui Dumnezeu că El nu minte și că e așa cum spune Cuvântul Său. După adunare, i-am invitat pe oameni: „Noi vrem să ne adunăm mai departe și să credem cum ne învață Biblia. Cum ați auzit, preotul a spus că nimeni nu poate fi nici făptură nouă, nici neprihănit. Dar noi vrem să ne bucurăm de Cuvântul lui Dumnezeu”. Cu aceste cuvinte am dat drumul adunării. Eu stăm într-o parte a ușii și preotul în cealaltă. Spre uimirea mea, oamenii de care mă temeam, au venit și mi-au întins mâna. Preotului i-au întins mâna numai vreo trei sau patru. Ei ziceau: „Astăzi am văzut că preotul nu Crede Cuvântul lui Dumnezeu”. După aceea a fost o trezire. S-a întors unul după altul. Aceasta trebuie să-l fi supărat mult pe preot. Din ceasul acela m-a urât, așa cum poate fi urât un om. Dar toate spumegările împotriva mea și a Cuvântului lui Dumnezeu n-au folosit la nimic. „Căci încercările noastre ușoare și de o clipă, lucrează pentru noi o greutate veșnică de slavă, căci noi nu ne uităm la cele văzute, ci la cele nevăzute”. – Ar mai fi unele lucruri de povestit, dar le las în seama Domnului, în ziua Lui se va lămuri totul. Înainte de toate să nu fim găsiți ca unii care se luptă cu Dumnezeu. Dumnezeu să aibă milă și de dușmanii E-vangheliei.

În D. și în împrejurimi, am ținut un număr de adunări. S-au întors mulți. Un impuls bucuros a trecut prin adunări.

— Laudă și adorare lui Dumnezeu pentru harul pe care ni l-a dat

în Iisus Hristos. Dar s-au ridicat și vrăjmașii. Dacă intram într-o anumită localitate să țin adunări, se strângea un număr de tineri. Încarmați cu tot felul de vase de tinichea, capace de cratiță, căldări etc, băteau toba și făceau zgomot în tot satul. Mergeau după mine. Eu mergeam înaintea lor ca un comandant. Oamenii deschideau ușile și ferestrele și se bucurau. Grupul acesta gălăgios venea după mine până nu mai era nicio casă, apoi se întorcea. Data următoare Satana mi-a șoptit: „ia-o mai pe ocolite!” Eu am răspuns: „Nu, strada e și pentru mine”. Și a doua oară a fost exact aceeași muzică. Când s-a repetat pentru a treia oară, m-am întors după un timp, și voiam să le spun că așa ceva e un lucru culpabil și insultător. Dar mi-a venit în minte gândul: „Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit Cuvântul Meu și pe al vostru îl vor păzi”. Atunci am tăcut, m-am bucurat de cuvântul acesta și am continuat marșul cu îndrăzneală. Ei n-au mai venit după aceea; a fost ultima dată. Dintre cei care au făcut larmă și dintre spectatori s-au întors câțiva. Am putut afla că un număr, oarecare dintre ei au reținut cuvântul. Printre alții s-a întors soția unui comerciant de unelte de fierărie. Acesta mi-a adus într-o zi o lampă cu stativ, frumoasă, i-am spus că eu n-am cerut-o. El mi-a explicat că vrea să mi-o dăruiască din recunoștință, pentru că soția sa s-a întors la Dumnezeu. Era o femeie rea și acum e foarte simpatică. După aceea eu i-am replicat: „Dac-ai fi și tu tot așa!” N-a trecut mult timp și s-a întors și el. Și în localitatea aceasta am avut de întâmpinat unele lucruri. Poți să te ferești de o-cară, dar împărăția lui Dumnezeu e clădită prin suferințe. Din suferință iese mai mult ca dintr-o predică studiată. Adesea era să fiu lovit și-mi era frică nu de lovituri, ci de mine însumi. Mă temeam anume, ca nu cumva, când mă vor ataca, să nu mă amestec și eu în bătaie și să-i sfâșii; de aceasta îmi era frică. Un frate nu voia să mă mai lase să merg singur. Am luat un însoțitor, dar l-am sfătuit să nu se atingă de vreun dușman. De data aceasta n-au venit. Altă dată însă au venit. Lucrătorul meu era cu mine. A fost apucat; atunci el s-a sucit într-o smucitură bruscă și agresorii au căzut la pământ în dreapta și în stânga. El a fugit repede de acolo. I s-a întâmplat de ce mă temeam eu; acum se temea și el de el însuși.

— Au pus mâinile și pe mine, dar am putut să fiu liniștit, ca un mieluşel; n-a trebuit să mă apăr. M-am mirat cum m-a ținut Dumnezeu; altfel, ar fi fost rău de ei. Nici necaz, nici mânie nu s-a ridicat în mine împotriva celor ce mă loveau, dimpotrivă. Am observat că era în mine

dragostea lui Dumnezeu, care nu pune la socoteală răul. De câte ori am fost lovit, au adâncit iubirea lui Dumnezeu, care era în mine. E bine când stăm înaintea lui Dumnezeu. El este, la timpul potrivit, puterea și tăria noastră, astfel că ne putem ruga ca Ștefan: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” Atunci nu trebuie să sari încoace și încolo, nici să ameninți: „Te va bate Dumnezeu!”

Când, pentru prima dată, niște oameni în F. voiau să mă apuce, un frate mi-a luat apărarea și i-a amenințat. A trebuit să-i strig: „Taci, taci!” După 2 Tim. **k**, 2 avem sarcina să mustram și să amenințăm, dar nu când ne prigonesc oamenii. Când în K. oamenii ne-au spart geamurile și obloanele de la ferestre, ne-au dărâmat gardurile – de două ori au tras chiar cu pușca în casă – și, ceea ce a fost mai îngrozitor, când au ingenuncheat, împrejurul casei, rugându-se blestemând împotriva lui Dumnezeu și scuipând, m-am gândit adesea: „Dumnezeu le va răsplăti! când Ți va amuți, aflând că există un Dumnezeu viu”. Am ajuns așa de departe, încât m-am rușinat că am putut să gândesc așa. Dumnezeu spune: „Răzbunarea e a Mea, Eu voi răsplăti!” Mântuitorul, când a fost pironit pe cruce, S-a rugat: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac”. N-a vrut să-i amuțească în mod forțat. Adesea mi se părea că trebuie să fie odată trași la răspundere. Ce bine a fost că a trebuit să țin adunări. Acolo mi-am adus aminte de cuvântul: „Ferice de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră e mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi”. Atunci m-am lămurit că trebuie să stau liniștit. Nu să te răzbuni, ci să ierți și să binecuvântezi, aceasta e ceva din maturitatea deplină a lui Hristos. Multe a trebuit să lase Dumnezeu să vină peste mine, până ce am ajuns așa de departe, încât să mă pot ruga și eu: „Tată, iartă-i!” Când am ajuns să stau pe tărâmul dumnezeiesc, prigonirile în K. s-au micșorat considerabil. Cine s-a încrezut în Domnul, n-a clădit pe nisip. După cum mi s-a făcut cunoscut, câțiva au vrut să mă omoare prin împușcare. – în U., unul iarăși voia să mă omoare. În drumul spre adunare, eu am mers pe strada de sus; mă gândeam că pe acolo sunt mai sigur. În apropierea unei case am văzut un om ieșind cu o pușcă în mână și ingenunchind în dosul unui tufiș, care era în marginea drumului de sus, pe unde trebuia să trec eu. Înapoi nu mă puteam întoarce; a început să-mi bată inima mai tare, dar nu s-a întâmplat nimic. În dimineața următoare am mers

pe strada de jos. Atunci omul a tras cu pușca, dar glonțul a trecut șuierând în dosul meu. La gândul că s-ar putea să vină încă unul, la început am vrut să mă las jos, în dosul digului. Dar am rămas pe drum și n-a mai fost nimic. Bunul Dumnezeu poate să abată și gloanțele.

După aceea am fost atacat într-alt chip. S-au împrăștiat minciuni îngrozitoare. Mă gândeam să-i trag la răspundere pe cei care făceau lucrul acesta. După un timp oarecare mi-am venit în fire și lucrul acesta era bine să-l fi făcut de la început: „Dumnezeu se va lupta pentru mine și eu să stau liniștit”. Vă voi arăta pe „învățătorul”, dar nu cum aveam de gând la început, ci: „iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă; faceți-le bine celor ce vă urăsc; rugați-vă pentru cei ce vă batjocoresc și vă prigonesc”. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Mă gândeam că ei fac propagandă pentru lucrul lui Dumnezeu; adunările vor crește.

Dacă cineva folosește darurile pe care le dă Dumnezeu, va fi prigonit. Domnul Iisus avea multe daruri. Din pricina darurilor a fost prigonit. Și Pavel avea multe daruri. Dacă darurile sunt false, așa că nu-i duc pe oameni la Iisus ci aduc numai mândrie, atunci nu există prigoniri. Dar, îndată ce se lucrează prin Duhul lui Dumnezeu, vine prigonire. Se întâmplă ceva prin alt duh, nu vine nicio prigonire; mai degrabă lumea îi laudă pe astfel de oameni. Pe Mântuitorul L-au învinuit că El scoate dracii cu ajutorul lui Bezebub, mai marele drăciilor, pentru că El i-a alungat prin Duhul lui Dumnezeu. Dacă ne dă Dumnezeu daruri, trebuie să le folosim. Și când vine prigonire, e important să nu dăm înapoi și să nu lăsăm ca să ni se astupe gura. Dumnezeu a dat binecuvântare întotdeauna și întotdeauna a deschis uși mai departe: în Frutigtal, în Bonigen, în Unterseen, în Brienz ș.a.

În prima săptămână de evanghelizare pe care am ținut-o în F. s-au întors trei femei. Una dintre ele avea o soră în R. Ea a povestit acolo despre fericirea ei, cum a găsit pace. Cumnatul ei m-a invitat să merg și acolo, căci el a dorit destul de mult după mântuire. Săptămână de evanghelizare trebuia să se țină într-o sală lângă casa lui, dar predicatorii n-au voit să permită. Cumnatul m-a luat la el acasă și prin vestirea vestei cele bune, sufletele au găsit pacea.

În vizitele pe care le-am făcut, am venit la M., unde Dumnezeu a deschis inima unei fiice, ca și odinioară pe a Lidiei. Sora este o martoră credincioasă a harului lui Dumnezeu.

Apoi am ajuns la G. Ce bucurie a pricinuit sosirea mea acolo! Imediat toată familia s-a strâns în jurul mesei; am putut să citeșc cu ei, să mă rog și s-au rugat și ei. Chiar și copiii s-au rugat și s-au bucurat împreună cu noi. Nu era acolo ca în alte locuri, cu prilejul unei vizite în familie: Câtă vreme li se vorbește, oamenii ascultă, dar îndată ce iei Biblia și vrei să citești ceva, să înroșesc până peste urechi. Se observă imediat că multora nu le convine, le e teamă să nu vină cineva și ar vrea mai bine să meargă la lucru.

În Jura, Dumnezeu a deschis o ușă, în felul Său. O profesoară m-a invitat, din însărcinarea unui frate, baptist vechi, care avea un local de școală. M-am gândit, dacă mă invită un astfel de om, pot să merg. Am ținut acolo adunări trei zile. Apoi au venit bătrânii adunării și și-au exprimat nemulțumirea, că fratele nu-i întrebase și pe ei. Am încetat.

După aceea, m-a rugat cineva să vin la Ch. ca să-l cunun; voia să fie cununat de un slujitor al lui Dumnezeu. Un predicator bătrân m-a făcut atent că acolo la nunți se bea prea mult. Eu eram totuși hotărât să mă duc și mă gândeam că o să fiu eu stăpân pe situație. Mirele a venit să mă ia și eu am aflat că a pregătit un butoi cu vin de o sută de litri. Erau prezenți cam șaiszeci de nuntași și câțiva predicatori. După cununie, doi predicatori și-au exprimat nemulțumirea cu privire la ceea ce auziseră; frate, așa și așa se face în alte părți. Ei au enumerat formele exterioare. Eu le-am povestit că a fost odată un om dintr-o altă adunare, care a venit la mine cu rugămintea să-i binecuvântez un copil. Deoarece nu mai făcusem niciodată așa ceva, i-am refuzat cererea. După un an a venit iarăși și mi-a spus că acum are doi, să mă duc să-i binecuvântez. Eu am acceptat, mi-am pregătit în ascuns o binecuvântare, am scris-o pe o foaie de hârtie și am învățat-o pe dinafară. Când am venit acasă, am luat hârtiuța, am căutat să văd dacă-i mai știu conținutul pe dinafară și într-adevăr îl știam. Am binecuvântat primul copil, dar din ceea ce învățasem pe dinafară nu mi-a mai rămas nimic, nimic nu-mi mai venea în minte. M-am jenat să scot bilețelul și așa m-am rugat cum mi-a venit în minte. La al doilea copil, mi-a dat Dumnezeu o mare binecuvântare, cu totul altfel ca la primul copil. Atunci abia mi-am recunoscut obrăznicia, căci voiam să fac eu însumi o binecuvântare, în loc să mă las călăuzit de Dumnezeu.

Le-am istorisit predicatorilor aceasta și le-am spus că trebuie să iau binecuvântarea pe care mi-o dă Dumnezeu, atât pentru miri cât și pentru copii. Spre bucuria mea, am aflat după aceea, că la cununie

mirele a fost născut din nou. La această cununie, L-am văzut pe Mântuitorul într-o vedenie. Plutea în aer deasupra mirelui și miresei și cu vârful unui picior atingea un umăr al mirelui și cu celălalt atingea un umăr al miresei. Mireasa a primit după aceea și ea nașterea din nou. După cununie am mers la masă. Doi predicatori ședeau lângă mine. Mie, ca adept al temperatei, mi s-a dat limonada. Amândoi predicatorii au băut tot limonada, dar numai un pahar. După aceea au acceptat să li se pună vin. În timpul mesei, am văzut cum unul golea într-una pahare pline cu vin. M-am ridicat și le-am lămurit mesenilor: „Eu nu mai stau unde este beție!” Apoi am început să evanghelizez. S-a întors apoi sora mirelui. În încheiere, la dorința lor, le-am oferit o săptămână de evanghelizare. Dumnezeu a dat binecuvântare, și așa a luat ființă adunarea din Jura.

De acolo am venit la M. Aici adunarea se ținea într-o fabrică. Erau vreo trei sau patru frați care conduceau, dar nu în sensul biblic. Ei au hotărât întotdeauna cu privire la orice, erau un fel de „părinți” ai „legământului”, care își avea sfatul lor propriu.

Într-o evanghelizare, pe care am ținut-o în apropiere, doamna Sch. a fost mișcată de Cuvântul lui Dumnezeu și a primit ra întuirea. Și-a arătat dorința să țin și la ei adunări. Bărbatul ei, proprietarul fabricii, era mai puțin încântat și voia ca asupra acestui lucru să lăsăm să hotărască între frați. Eu i-am dat soției sfatul să-i spună bărbatului ei, că nu are voie să ceară hotărârea fraților, dacă știe că lucrul acesta vine de la Dumnezeu. Pentru că, dacă vine de la Dumnezeu, numai poate fi vorba de a hotărî, ci numai de a asculta. De atunci s-a ținut la ei adunarea și a fost binecuvântare în toate.

Nicăieri nu mi-a fost descoperit Cuvântul lui Dumnezeu ca în Malleray și în Delsberg. Care era motivul? Totul depinde de cum se prezintă ascultătorii, în ce situație se găsesc. Nu în zadar se spune în Evrei 6, 1: „Să lăsăm învățăturile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, dacă va voi Dumnezeu”. Sunt locuri unde nu se poate merge la lucrurile desăvârșite. Oamenii nu înțeleg nimic și nu iau nimic din aceasta.

Adesea am văzut că niciun păr nu cade din cap fără voia Tatălui, dar și împărăția lui Dumnezeu se clădește prin necazuri. Când au fost cele mai multe prigoniri, atunci adunările s-au tot mărit și au fost binecuvântate. Nu în zadar se spune: „Bucurați-vă că suferiți împreună cu Hristos, pentru că la arătarea slavei Lui să puteți căpăta bucurie și

slavă". Este așa cum spunea adesea fratele Vetter: „Unde este împotrivire, acolo este Dumnezeu, acolo înainte!" în 2 Cor. *k*, 9 citim: „Suntem prizonieri, dar nu părăsiți, suntem trântiți jos, dar nu omorâți".

Când am început să țin adunări în O., am avut mari împotriviri din partea lumii și a oamenilor evlavioși. Unii ar fi vrut să-mi ia chiar viața. Odată a trebuit să țin iarăși adunări acolo. Dar pentru că soția mea era grav bolnavă, le-am propus la doi frați să meargă în locul meu; ei au refuzat. Nu înțelegeam de ce e așa, dar m-am hotărât să merg totuși. Pe soție am mângâiat-o spunându-i că bunul Dumnezeu va sta la dreapta ei, o va întări și o va vindeca, cu atât mai mult că eu nu-i stau în cale, ci ascult de El. Pe când mă îmbrăcam, mi s-a părut că trebuie să rămân acasă, căci cineva caută să-mi ia viața. Iarăși m-am gândit că mie nimeni poate cădea niciun păr din cap fără voia lui Dumnezeu și mi s-a părut că piedica vine de la Satana. Când eram gata de plecare am fost din nou înștiințat prin Duhul Sfânt: „Nu te duce, te omoară!" Avertismentul era, deci, deja de dinainte de la Dumnezeu. S-a dovedit după aceea că niște oameni fusese pregătiți de președintele unei comune să mă maltrateze și apoi să mă arunce într-un eleșteu mare și adânc. Mai departe, ordinul spunea să mă scoată din apă și cu jandarmii să mă ducă la închisoare. Nu-mi trecea prin minte că în ținutul acesta s-a aprins o astfel de ură împotriva mea. Tatăl ceresc a nimicit acest sfat și acest plan. Mai târziu, am fost atacat acolo de doi oameni. M-au lovit cu un baston de fier și m-au trântit la pământ. Când, după un timp, am putut să respir iarăși și să mă ridic, mi-au lovit cu bastonul brațul drept și m-au rănit la spate. Am fugit într-o casă. Stăpânul casei, care mai înainte mă amenințase cu moartea pentru că două fiice ale sale se pocăise, m-a primit cu bunăvoință și m-a condus în casa unde se ținea adunarea și m-a păzit de noi atacuri. În timpul adunării a fost aruncată pe fereastră, înspre mine, o bucată de lemn foarte ascuțită la un capăt. Din cauza unei anumite împrejurări, n-am stat la locul obișnuit și astfel am fost crușat. Cu toate că aveam brațul zdrobit, am putut să țin adunarea și a doua zi dimineața am plecat acasă. În seara următoare, după această zi de groază, trebuia să conduc adunarea din Wyssachen. Cu toate că aveam dureri mari la braț și la spate, Dumnezeu mi-a dat har și puterea, ca, cu trenul și pe jos, să străbat această mare distanță. Am petrecut noaptea la un țăran. Dimineața, pe la ora cinci și jumătate, bunul meu medic ceresc m-a făcut sănătos; un curent cald m-a străbătut pe mine și pe brațul zdrobit

și am fost pe deplin vindecat, așa că în ziua următoare, am putut să tai lemne. Da, avem un Dumnezeu care intervine și un Domn care ne scapă de moarte.

Mai târziu a fost și în O. O. trezire. A murit tatăl B. și a lăsat soția cu doisprezece copii. Mama și copiii au înconjurat groapa iubitului soț și tată și cu toate că buzele tremurau, au cântat cântarea: „Mântuitorul meu e cârmaciul meu; așa de mare în putere și în credincioșie nu e nimeni pe pământ. El stă mereu lângă mine. Corăbioara mea El a construit-o așa de impermeabilă și solidă, cu vântul și cu marea El este obișnuit și niciodată nu mă va părăsi”. Aceasta a fost o foarte mare mărturie și puternică vorbire pentru lume. De aici înainte adunarea a început să crească. Mulți au găsit pacea și astăzi sunt fericiți copii ai lui Dumnezeu. Astăzi e acolo o casă de adunare.

Am fost invitat și la Winterthur să țin o săptămână de adunări și evanghelizare – în cazarmă. După aceea, am ținut regulat adunări în Winterthur și Kollbrunn. Mai târziu de la Deltenried, unde acum avem o casă de adunare.

Adunarea din Zürich a început astfel: Călătoream cu trenul și povesteam unui domn, tovarăș de călătorie, întoarcerea mea și nașterea din nou. El a arătat mare interes și m-a întrebat din care adunare fac parte, l-am răspuns: „Din așa zișilor: „fără păcate”. Aceasta e numai o poreclă, se-nțele-ge, dar eu gândeam că el știe foarte bine despre ce e vorba și cine sunt eu. El a început să povestească ce fel de oameni sunt aceștia. Nu știa despre ei nimic bun. Când am ajuns în gară la Zürich, am coborât. El mi-a mai spus un cuvânt din Biblie, anume: „Toți suntem păcătoși”, i-am spus că nu este scris „noi”, ci „ei” toți sunt păcătoși. M-a invitat la o cafea și mai târziu a participat și la conferință în Berner Jura. După aceea m-a invitat pentru o săptămână de evanghelizare în vila sa, în R. Era membru al unei adunări și în conducerea acesteia; auzise Cuvântul ani de-a rândul, totuși n-a cunoscut puterea lui Dumnezeu în inima lui. Se întreba: „oare totul e vorbărie goală, sau mai e ceva în dos?” Și el, de altfel împreună cu soția sa, erau melancolici. Ea zăcea adesea la pământ și plângea. Când el voia să o mângâie, ea zicea: „Taci, că tu nu ești mai bun decât mine!” Altă dată era invers, el zăcea la pământ și ea voia să-l mângâie. Atunci el zicea: „Încetează, tu nu ești mai bună, ești exact ca mine!” în suferința sa, a călătorit adesea la Zürich și acolo a stat jumătăți de zile în sala de așteptare, el. II-a din gară.

În evanghelizarea pe care am ținut-o la ei, au primit amândoi Evanghelia și au găsit iertarea păcatelor și pace. Ei au văzut că, Cuvântul lui Dumnezeu nu e numai vorbărie, ci este puterea lui Dumnezeu care mântuiește pe toți cei care cred în El. Niște frați din Zürich au luat parte la orele biblice în R. și m-au invitat să vin și la Zürich. La început am ținut adunările într-o locuință. Mai târziu am putut să închirierii în Bimensdorferstrasse o sală mică. Aproape că-mi lipsea curajul, căci mă gândeam că, n-o să putem plăti chiria. În curând, însă, sala a devenit neîncăpătoare; oamenii trebuiau să stea în picioare. De acolo am venit în Wein-berstrasse, unde suntem și astăzi. Dar și sala aceasta este iarăși prea mică. Când va fi timpul, Domnul ne va da una mai mare! Din Zürich s-a întins lucrarea și la Raat, Bu lach, Schaffhausen, Kloten, Rumlang, Birmensdorf, Brugg, Baden, Wetzi-kon, Bauma, Mannedorf, Aadorf, Blirgerau, St. Gallen și Romanshorn.

În Basel a început adunarea deosebit de original. Am participat la o conferință în Riehen. Acolo s-a vorbit despre Colos. 2. În mare, se vorbea ca la noi în adunarea fraților. Vorbitorii au luat Cuvântul cum este scris. Ici și colo, a mai fost câte o greșeală. Unul, de exemplu, mărturisea că omul vechi a murit, ceea ce m-a bucurat foarte mult. După aceea a spus că omul vechi vine încă și îi șoptește asta și asta. Eu l-am invitat la o conferință la Frutigen și mă gândeam că va vedea acolo, că nu mai putem avea de-a face cu omul vechi odată ce a murit. Dar, fratele acesta nu a putut să vină și a trimis pe fratele R. în locul său. El a venit mai întâi la mine în Kalchofen să-mi predice; gândea, se pare, că eu îl socoteam un om minunat. După una și alta, am ripostat și eu cu ceva: „Nu este scris așa, ci așa și așa. În sfârșit, s-a gândit el, totuși *ar* putea să învețe ceva la noi. Am mers împreună la conferința din Frutigen. În prima zi, s-a lăudat. Când a mers puțin mai adânc, s-a apărat cu versete din Psalmi ca: „Tu, Doamne, mă cercetezi, Tu mă încerci” și altele. După aceea, i s-a dat puțin „medicament” din farmacia lui Dumnezeu; el e luat, și Dumnezeu l-a atins, însănătoșindu-l. A devenit un om fericit. Când a plecat în călătorie i-am dat versetul: „Timotee, păzește ce ți s-a încredințat.” S-a întors la Basel cu mare bucurie. Evlavioșilor le era teamă să nu se fi molipsit și că s-ar fi putut să se fi greșit cu el. I s-a luat un interogatoriu, a fost puțin prelucrat, voiau ca lucrurile să fie iarăși discutabile pentru el, dar au trebuit să recunoască, că „nu pot reuși”. Au voit să-l vindece și au organizat o mică sărbătoare, unde au fost trase lozuri și fiecare a vorbit asupra

versetului biblic pe care l-a primit. El a tras lozul: „Eu una știu, că am fost orb și acum văd”. Aceasta l-a întărit, asupra acestui verset putea foarte bine să vorbească și să mărturisească cu multă bucurie despre lucrul acesta; trecuse prin experiența aceasta. A început adunarea din casa lui. De acolo am venit în „Baslerhof”, unde ținem și astăzi, regulat, adunările noastre. Și în Ziefen/Basleland/ și în Thiirnen, unde azi e o casă de adunare, au fost dorite adunări, și pretutindeni au fost însoțite de harul și binecuvântarea lui Dumnezeu.

În Engadin, de asemenea, au fost cerute adunări. Apoi în Medulein, Ponte, Bevers, Samaden și Pontresina.

În Luzern, un om a citit tractatul meu „Ceva despre Tatăl nostru” și a găsit pacea. Printr-o famii le de muncitori la Căile Ferate, a început adunarea în Luzern. De câțiva ani au loc adunări, regulat, în „Hotel Corona”.

Ar fi multe uși deschise, dar ne lipsesc lucrătorii. Prin faptul că am început să ținem adunări, nu s-a făcut nimic. Oamenii trebuie duși mai departe și îngrijiți. Trebuie să rezulte ceva pentru veșnicie. Cu manevre evlavioase nu facem nimic. În ciuda oricărei împotriviri, lucrarea a crescut, în curând, după aceea, m-au ajutat la predicarea vestei cele bune – evanghelia minunată – niște frați. Acum suntem zece evangheliști și vreo 50 până la 60 de frați, care ajută la ținerea adunărilor în cele cam 125 de locuri de adunare, din Elveția. Dumnezeu a făcut totul. Eu n-am căutat-o. S-a făcut prin călăuzirea lui Dumnezeu.

CASE DE ADUNARE

Prima casă de adunare am construit-o în anul 1913 – 1 t în Unterseen la Interlaken. Am făcut-o din porunca Tatălui Ceresc și de aceea n-am avut nevoie să cerem niciun ban de la cineva pentru aceasta. N-a avut voie nimeni să cerșească; căci dacă Dumnezeu dă o poruncă, nu e nevoie să faci datorii și cu atât mai puțin să cerșești pentru a împlini ce-a poruncit El. Știam că nu se cuvine ca eu, copilul Celui Prea înalt, să mă duc să cerșesc, ci să-i spun numai Lui. Când am început să clădim, unul a cerșit fără să fi fost autorizat pentru aceasta. Am trimis un frate la Ried să țină adunare acolo. Un „bărbățel” s-a sculat și a zis: „Noi vrem să construim o sală la Unterseen; aș vrea să pun aceasta oamenilor pe inimă, să se gândească dacă ar putea să jertfească ceva în acest scop”. Fratele pe care îl trimisesem a spus, după aceea, că el mă cunoaște și nu crede că e voia mea să se

cerșească. De obicei, contribuția se ridica la 30—t0 de franci, de data aceasta însă s-au strâns numai 2, 70 franci. Aceasta m-a bucurat mult și mi-a arătat că oamenii au fost ascultători. Intenționat au pus mai puțin ca de obicei.

Când am vrut să construim un Kalchofen, trebuia să cumpărăm teren. Dar, omenește vorbind, nu puteam spera că din vecinătate ar vinde cineva teren. Le-am spus fraților, că dacă Dumnezeu vrea, vom căpăta teren. Am trimis pe fiul meu la un vecin să-l întrebe. Acela a răspuns că mulți ar fi vrut să-l cumpere, dar el a refuzat să-l vândă. Am fost dezamăgit și m-am gândit: „M-am abătut oare de la călăuzirea lui Dumnezeu?” în dimineața următoare, vecinul, împreună cu fiul său, au venit la mine și mi-au spus că vin ca să marcăm locul pentru clădire. Bani aveam numai cât să plătim terenul, Eu însă aveam de la Dumnezeu siguranța că vom clădi. Munca de construire a început. Trebuia să acoperim un pârâu. Am comandat un vagon de ciment și am spus că-l vom plăti cu bani numerar. Dumnezeu ne-a dat întotdeauna banii necesari, până casa era cam jumătate gata. Atunci n-am mai primit bani. Îmi era teamă că va trebui să încetăm a mai clădi. Ce vor zice oamenii? A început, și acum nu mai poate duce la capăt. „Am scris un anunț” în „Vestea Păcii” și am mulțumit celor ce au trimis bani în mod anonim. Gândul ascuns era însă, că frații își vor aduce aminte de clădire și vor continua să trimită bani. Dar, din fericire, n-a venit nimic. Anunțul n-a avut niciun efect. Atunci, în sfârșit, am ridicat ochii în sus. Am socotit carnea drept braț și banii am așteptat să-i dea oamenii, nu Dumnezeu. M-am pocăit și am văzut iarăși că Dumnezeu e dăruitorul, fiind, totodată, și iubitul meu Tată. Acum au venit iarăși bani și am putut să terminăm clădirea. Desigur, au fost încă greutăți. Odată îmi trebuiau 700 de franci, suma aceasta îmi lipsea. Atunci a venit unul în fugă și a adus-o și astfel am putut să plătim punctual ceea ce am avut de achitat. Altă dată când îmi lipseau 500 de franci.

Dumnezeu n-a lăsat-o pe o soră să doarmă până când n-a trimis cât a avut. Da, Tatăl nostru din cer știe totdeauna de ce avem nevoie. Casa s-a terminat fără întrerupere și datoriile au fost toate achitate.

În continuare, aș putea să adaug încă o întâmplare. Mai târziu, odată, într-o noapte, casa mi-a fost „Vopsită”. S-au aruncat sticle cu cerneală, care s-au spart și cerneala s-a scurs pe pereți în jos. Când am văzut aceasta, m-am gândit că acum oamenii se vor bucura și vor scuipa când vor trece pe lângă ea. În continuare, mă gândeam că ar

trebui înștiințată poliția, ca să pedepsească această ticăloșie. Doar autoritățile sunt rânduite pentru a-i păzi pe cei evlavioși. Când am dat drumul la aceste gânduri am intrat în școala lui Satana. Fiul meu cel mai mare m-a făcut atent și mi-a zis: „Tată, nu e bine să mergi la poliție!” Ginerele meu, dimpotrivă, îmi zicea: „Du-te! Fă ceva!” Pe atunci nu eram președintele Uniunii Fraților. Am sunat la telefon pe președinte și i-am spus ce s-a întâmplat. El a răspuns: „Nu vom face nicio reclamă, dar îi voi spune eu jandarmului, care îmi este rudă”.

După aceea am avut de cununat o pereche de tineri. Le-am citit Psalmul 91. Când am ajuns la versetul: „Nicio nenorocire nu te va ajunge și nicio urgie nu se va apropia de cortul tău”, mi-a căzut sarina din spate. În ispita aceasta am alergat la bunul Dumnezeu și mi-au fost luate gândurile la răufăcători. Am recunoscut că nu rămăsesem „sub ocrotirea Celui Prea Înalt”, altfel nu mi-ar fi fost un chin toată povestea aceasta. M-am pocăit și imediat m-am văzut sub ocrotirea Celui Prea Înalt. Acum nu-mi mai era un chin lucrul acesta. Mi s-a părut că vopseaua aruncată pe pereții casei era un semn de distincție onorifică, o decorație. Am întrerupt cununia și i-am dat telefon președintelui să nu-i mai spună nimic jandarmului, căci „făptașul a fost prins”, eu sunt, eu însumi! Acum mă simțeam bine. Descoperisem iarăși un lucru care nu era în ordine; Dumnezeu mi l-a descoperit. Duș-manul acestuia au trebuit să-mi fie de ajutor. Dar, după aceea, s-a întâmplat încă ceva. M-am gândit că ar trebui să zugrăvim casa; ar fi costat mult. Eu am plecat în călătorie. Când m-am reîntors acasă după vreo trei zile, am voit să-l chem pe zugrav. Când m-am uitat la casă, dispăruse toată vopseaua de pe pereți. Casa era curată. Bunul Dumnezeu o curățise gratuit, nu m-a costat nimic. În zilele acelea am suferit adesea sub ispita că Dumnezeu nu mă mai iubește. Apoi am observat: Dumnezeu mă iubește, nu m-a lepădat. O, de ne-am încrede noi în El! Trecem, desigur, prin necazuri și greutăți, dar putem avea parte de puterea Lui. Cel Prea Înalt e Tatăl nostru, deci putem să ne gândim că El privește la copiii Săi, care se încred în El.

Când am vrut să construim o casă în Detten-ried, iarăși n-am avut niciun ban. Comitetul a hotărât asupra acestui lucru. Eu am spus că dacă n-avem bani, să nu clădim. Siguranță de la Dumnezeu nu aveam. Câțiva frați de acolo au zis: „Dumnezeu are bani; El ne va da”. Eu i-am întrebat dacă sunt siguri de lucrul acesta, dacă vor să înceapă chiar dacă Dumnezeu nu dă. Dar niciunul nu era sigur și voia să ofere o

garanție. În ședința comitetului am hotărât: „Vom aștepta; nu vrem să facem datorii”. Când am citit meditația la masă, am primit siguranța lăuntrică, că putem să clădim. Am tmut din nou ședința și s-a hotărât să clădim. Când noua clădire a fost definitiv terminată, aveam un plus de 10.000 franci – disponibili.

Acum a venit la rând Delsbergul. Dumnezeu mi-a dat și aici siguranța să cumpărăm o casă – o cârciumă; alții voiau să clădim o nouă casă de adunare. Pentru că eu eram sigur de ce spuseseam, am cumpărat această fostă cârciumă; ne lipseau însă 8.000 de franci pentru ca să putem achita costul întreg al casei. E de menționat, că vânzătorii n-au știut unde se va plăti o parte din prețul cumpărării, 8.000 de franci. Pentru că eu promisesem plata în numerar, am cerut casierului nostru, după câteva săptămâni, să le comunice vânzătorilor că vrem să achităm restul de bani. Am primit înștiințarea că peste opt zile, într-o săptămână, să-i trimitem la o bancă din Berna. Banii nu-i aveam momentan și eu am intrat iarăși în mare necaz și mă gândeam: „Acum ceilalți se vor îndoi de siguranța mea și vor zice: dacă ar fi avut el asigurarea de la Dumnezeu, El i-ar fi dat și banii”. Vineri seara, casierul a putut să ridice banii de la poștă și să plătească. Eu promisem această sumă și am lăsat-o imediat casierului, ca s-o trimită mai departe.

De mulți ani s-a simțit nevoia să avem o sală festivă pentru conferințele noastre mari. Mulți ani am ținut conferințele la familia Ramseyer, la Aeschlen. Ei au pus la dispoziție casa și totul. Podul de fân al șopronului trebuia să servească drept sală de adunare. Curând s-a dovedit a fi prea mic. Am ținut apoi adunările în pădurea apropiată, unde am putut vedea minuni. Doi sau trei ani a plouat de jur-împrejur în timpul conferințelor, dar noi am fost cruțați. Am văzut că mulți frați își închipuiau și considerau a fi o onoare pentru ei, că Dumnezeu ne-a făcut această favoare. Ziceam, acum va ploua și ploaia, într-adevăr, a venit înainte de a încheia noi adunarea. Aceasta ne-a dat un nou imbold să clădim. Noi căutam un teren de construcție în Aeschlen, dar n-a fost voia lui Dumnezeu, în timpul acesta eu mai locuiam încă în K. și ne-am gândit să facem acolo o cabană festivă, pentru a fi la Centru; dar Dumnezeu n-a voit. El a tras o linie peste socotelile noastre. Am gândit la început că oamenii sunt vinovați; dar după aceea am văzut că a fost de la Dumnezeu și l-am mulțumit adeseori că nu ne-a lăsat să clădim acolo.

Apoi, Dumnezeu a aranjat ca să putem clădi în Steffisburg. M-am gândit mult cum să facem să avem totodată o sală de adunare și o sală festivă pentru conferințe. N-aveam însă niciun plan. Într-o dimineață, când eram la familia B. în Adelboden, am primit de la Dumnezeu planul de construcție. Începea cu sufrageria, apoi am văzut sala, galeria, locuința și, apoi, dormitorul. Exact așa cum este cabana festivă astăzi. Fratele B. a făcut schița, cum mi-a fost arătată mie. Eu aș fi preferat să primesc siguranța, de a clădi, de la Dumnezeu, înaintea planului pe care mi l-a arătat; căci n-aveam bani de ajuns. Dacă vrea cineva să întreprindă ceva și n-are bani de ajuns sau deloc, este cuprins de o putere apăsătoare și simte nevoia de a spune și altora. Trebuie să aducem totul înaintea lui Dumnezeu.

Am început să clădim prin credință și Dumnezeu ne-a trimis banii necesari. Am adus înaintea Lui cererile noastre. M-am gândit că dacă Dumnezeu dă planul, e după voia Lui în mod sigur și El ne dă și banii. Și n-am fost înșelați. Avem acum loc în Steffisburg cum n-am fi avut în Kalchofen. În același timp nu știam că lucrarea va crește atât de mult și că vom avea nevoie de teren pentru parcare la așa de multe autoturisme, omnibuze și biciclete. Familia Oester ne-a pus atunci la dispoziție și teren, în sala de serbări este spațiu pentru 3.000 de persoane. Vreo 700 găsesc chiar loc de dormit în incinta clădirii pentru conferințe. Sala de mese cuprinde locuri pentru 350 persoane. În duminicale conferințelor a fost servită masa de prânz până la 2700 de persoane, afară de participanți, care au servit masa în afară.

O, ce mult har ne-a arătat slăvi tul Dumnezeu, nemeritat, da, har curat! Multor mii de oameni se poate vesti acolo adevărul, vestea slăvită și îmbucurătoare despre sângele lui Iisus Hristos, care curățește și mântuiește. Nu suntem vrednici de îndurarea și credincioșia cu care ne binecuvântează! Toată slava se cuvine Lui!

Astfel, prin harul lui Dumnezeu, au luat ființă case de adunare, una după alta. Fiecare își are istoria ei și astăzi sunt douăzeci și toate sunt monumente ale harului Tatălui nostru ceresc, pe care le-am putut primi, fără datorii, din mâna Lui credincioasă.

ORGANIZAREA DIFERITELOR ÎNTRUNIRI

În fiecare an se țin patru conferințe de mai multe zile. Prima la Rusali în Münster, a doua în a treia duminică din iulie în sala noastră din Steffisburg, a treia, zi de rugăciune în Zürich și a patra, la începutul lui noiembrie în Frutigen. Numărul mereu crescând al participanților,

dă mărturie despre binecuvântarea care rezultă din aceste întâlniri. În a cincea duminică, în cursul anului au loc mici conferințe de pregătire, care, de asemenea, sunt foarte dorite și se bucură de o bogată afluență.

În cursul anului ținem, de asemenea, cursuri biblice în diferite locuri. Și acestea sunt o binecuvântare pentru participanți. Multora li se descoperă puterea Cuvântului, sunt adânciți în viața de credință și intră în exercițiul credinței. Dacă suntem acasă în noi înșine, soarta noastră este frică, necaz și grandomanie. Dacă rămânem însă în Iisus și suntem în El acasă, partea noastră este bucurie, pace în Duhul Sfânt, mulțumire și cântări de laudă.

Facem mereu din nou experiența că aceste cursuri biblice, la care fiecare participant scrie, deasupra cuvintelor Bibliei, explicații. Acestea nu numai că aduc binecuvântare, dar sunt și foarte instructive. Noi am putut trăi la aceste cursuri prezența lui Dumnezeu, și am cunoscut marea Lui iubire și puterea harului și a mântuirii Sale. S-au consolidat mulți care, altfel, s-ar fi prăbușit la pământ. Acum sunt tari și de neclintit, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu e sabia și scutul lor, Iisus e stânca lor și ei acolo stau, se țin cu tărie de harul dăruit de Dumnezeu și prin aceasta rămân în dragostea lui Dumnezeu. Când am ținut aceste cursuri, fiecare participant a trebuit să vorbească despre unul sau mai multe versete; dacă devia, era îndemnat să se întoarcă din nou la textul acela. Aceasta a avut bune urmări, dar nu așa cum am fi dorit. Prin călăuzirea lui Dumnezeu, am ajuns la gândul de a ține cursuri, așa cum am arătat mai sus.

Am recunoscut, de asemenea, că ar fi bine să ținem niște cursuri de instruire și îndrumare. Cu prilejul unei ședințe, a unui sfat de frați, am pus această problemă. Erau prezenți unul sau doi frați dintr-o altă adunare și aceștia au fost împotrivi. Astfel am amânat hotărârea peste un an. Am ținut ca în sfatul frătesc, hotărârile să fie luate toate în unanimitate. În anul următor, s-a hotărât în unanimitate, să se țină un astfel de curs de confirmare. La primul curs au luat parte 22 de copii. A fost un curs binecuvântat; cei mai mulți dintre copii au fost născuți din nou. Am putut să le dictezi compuneri biblice, să le lămuresc Cuvântul lui Dumnezeu și apoi să fie scrise din partea lor compuneri. Cele mai multe compuneri au fost prilej de mari bucurii. Așa au mers lucrurile câțiva ani. S-a observat însă, că copiii din anii următori aveau tot mai puțină înțelegere și mai puțin interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Cursurile nu au mai putut fi ținute ca la început. Asupra temelor date,

copiii nu mai puteau scrie desine stătători de la început, ci abia la sfârșitul cursurilor. Cred că aceasta provine din faptul că multe școli n-au mai lăsat loc pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Fapt pentru care și descrește autoritatea părinților și a profesorilor. Ca urmare, a trebuit ca în fiecare an să ținem trei sau chiar patru cursuri de acest fel pentru băieți și fete. În toți anii s-au întors mulți la Dumnezeu. Astfel se împlinește Cuvântul: „Cei care Mă caută de dimineață, Mă găsesc”. E un mare har când copiii învață nu numai de formă, ci ajung la credință vie și pot să aștepte venirea Domnului ca mântuiți.

Tinerii vor să se bucure. Când li se vestește Cuvântul așa cum este scris și ei îl primesc, capătă cu mult mai multă bucurie decât poate să le o-fere lumea, și bucuria Domnului nu e o bucurie păcătoasă care duce în iad.

Odată m-a întrebat un preot, cum facem că a-vem așa de mult tineret în adunările noastre, l-am răspuns: „Le predicăm pocăința și întoarcerea la Dumnezeu și că trebuie să fie născuți din nou. E mai frumos la Iisus și ei vor fi mai fericiți decât în lume”. În Isaia 58, 12 citim: Vei fi numit „Dregător de spărturi”: „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit”. Când se predică oamenilor Evanghelia ca o povară și că e greu să trăiești pentru Dumnezeu, atunci oamenii nu sunt atrași de o astfel de veste. Evanghelia îi face pe oameni fericiți; cu biciul nu poți să faci pe nimeni fericit. Calul, printr-o lovitură de bici, va merge doi – trei pași mai repede, apoi revine la vechiul mers. Mulți părinți evlavioși spun că trebuie să aibă și copiii bucuriile lor. Prin aceasta se arată că viața cu Dumnezeu nu e bucurie. Tați îngrozitori „de corbi” și mame îngrozitoare „de corbi” sunt cei care nutresc astfel de gânduri.

Preotul care căuta să afle de la mine cum ne facem munca cu tineretul, a vrut mai departe să știe câte școli duminicale, cine le conduce și câți copii avem la cursuri, l-am scris că nu e biblic să-i numărăm pe oameni. Noi avem altceva de făcut decât să-i numărăm. În viața lui David avem un exemplu cu privire la ce se întâmplă când sunt numărați oamenii. Când facem lucrul acesta ca să devenim mai mari și să facem lucruri și mai mari, vai de noi! Atunci, în curând vom fi mai puțini.

Ce se întâmplă adesea pe tărâm religios. S-au întemeiat asociații sportive „creștine”, care în Biblie sunt interzise, pentru că îi abat pe oameni de la serviciul divin. Astăzi, tineretul vrea să se adune și să facă

exerciții de sport. Se crede că se face un lucru bun, dar aceasta este o disprețuire a lui Dumnezeu prin modul cum este profanată duminica. Este aceasta o lucrare creștină? Unuia care era plin de râvnă pentru lucrul acesta și care zicea că tinerii care se adună pentru sport și gimnastică, pot fi educați pentru Dumnezeu, i-am dat următorul răspuns: „Cu Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-i adunăm pe tineri. Uitați-vă în cercurile noastre de tineret! Noi avem mai mulți tineri decât voi. Trebuie să li se dea Evanghelia, atunci vor fi fericiți. Ei observă îndată: Aici am mai mult decât în poftele lumești. În niciun alt mod nu se poate folosi timpul mai bine ca atunci când a primit Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr. Cine caută distracții lumești, n-are conștiință curată.

HARUL LUI DUMNEZEU ÎN LUCRAREA SA

„Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din trupul Lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7» 38).

„El a dat pe unii evanghel iști” (Efes. *k*, 11).

„Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din trupul Lui vor curge râuri de apă vie” – nu pârlă, nu fântânuță și picături, ci râuri, însă numai dacă crede ce zice Scriptura. Biblia nu poate avea de a face cu rațiunea. Domnul Iisus nu zice: „Cine crede așa cum zice rațiunea, filosofia sau învățătura omenească”, ci: „Cum zice Scriptura”. E un mare har să crezi așa.

Este, de asemenea un har, să putem dovedi cu Scriptura ceea ce vestim. De aceea, pentru mine e așa de important să vestesc Evanghelia așa cum este scrisă, să mă țin cu exactitate de învățătura apostolilor, cu atât mai mult că apostolul Pavel mărturisește cu precizie: „Chiar noi înșine sau un înger din cer dacă ar veni să vă vestească o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: Dacă vă propovădui este cineva o evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema! Caut eu oare în clipa aceasta să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Gal. 1, 8 – 10).

Și, apoi, este scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte și să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3» 16 – 17). Pe temeiul

acestui cuvânt noi cercetăm și examinăm învățătura. Pentru noi, Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Vechiul Testament ca și Noul Testament. Amândouă sunt unite în mod inseparabil.

Cine bea din apa vieții flămânzește după hrană tare, pentru că începutul învățături i dumnezeiești nu-i mai este de ajuns (Evrei 5, 1*»)). Căci este scris: „Hrana tare este pentru cei desăvârșiți, a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul și sunt obișnuiți cu cuvântul despre neprihănire” (Evrei 5, 1*0. Ce este hrana tare? La începutul vieții creștinești, mulți încă nu văd că ei sunt drepti și sfinți. Ei nici nu văd pe alții drepti și sfinți și desăvârșiți, precum și multe alte lucruri nu le văd. Și jertfa veșnic valabilă ei n-o cunosc. Dar dacă beau mai departe din apa vieții, vor cunoaște, prin credința în Iisus, că au fost făcuți drepti (Rom. 5, 1), și nu numai atât, ci și că sunt sfințiți prin jertfirea trupului lui Iisus Hristos, o dată pentru totdeauna (Evrei 10, 10). Mărturisesc aceasta chiar cu bucurie. Iisus ne-a împăcat și ne-a așezat înaintea Lui, sfinți fără prihană și fără vină (Col. 1, 22). Aceasta e hrana tare pe care n-o suportă oricine. Același lucru e scris și în Romani 8, 30.

La început, când îi mustram pe oameni, m-am repezit și i-am atacat destul de mult ca s-o rupă cu păcatul; am atacat păcatele. Am fost oprit. N-am ascultat, căci vedeam că la aceia care mă opreau, nu se întoarce nimeni. Eu puteam să văd însă întoarceri. Se spune și: „Mustră, ceartă, îndeamnă; vestește-i poporului Meu păcatele și nu-i ascunde fărădelegile!” Dacă păcatele nu sunt mustrate, dacă se predică numai „dragostea” și li se dă astfel ascultătorilor numai apa cu zahăr, atunci se procedează greșit.

Dacă păcatele enumerate în Galateni 5, 19 – 21 nu sunt mustrate, suntem niște câini muți. Dumnezeu vrea să denunțăm faptele care aduc moartea. Biblia ne învață și ne avertizează să fugim de necurăție, de curvie și de desfrâu. Dumnezeu vede peste tot, în grajduri și în orice colț. Biblia vorbește de ciurma care umblă în întuneric și de molima care bântuie ziua în amiaza mare. Ea vorbește și despre profanatori de băieți. Un frate evangheliza odată într-un loc și a numit păcatul acesta, în timp ce-i avertiza pe auditori. După el am urmat eu, și atunci au venit președintele comunal cu jandarmul și voiau să vorbească cu evanghelistul care a fost înaintea mea. Când i-am întrebat de motivul venirii lor, mi-au răspuns: „A vorbit de curvie și

înaintea copiilor, aceasta nu se poate. Eu le-am răspuns: „Dacă este înfăptuit, nu ziceți nimic; însă dacă un frate vorbește împotriva, veniți numaidecât. Ce porniți sunteți!” Au plecat numaidecât. Astăzi mulți nu mai îndrăznesc să le spună păcatelor pe nume, chiar dintre cei care voiesc să se întoarcă. De aceea nu ajung la har. Ei spurc, desigur: Sunt păcătoși, sunt un mare păcătos”. Dar nu vor să numească păcatul pe nume.

Mi se părea, adesea, că *ar* trebui să predic mai bine și să mai studiez puțin. O, dacă aș fi putut să citesc cărți, cum m-aș fi pregătit pentru ținerea adunărilor, cu cele citite! Dar, din fericire, am căpătat durere de cap și n-am mai putut să studiez. Cei care citesc multe cărți, ca să știe mult, să fie mai mari și să fie prețuiți, dar, să aibă valoare înaintea lui Dumnezeu, renunță, aceia își irosesc viața. Ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu (Luca 16, 15). Cea mai bună pregătire este să crezi în Iisus și să umbli toată ziua înaintea Lui. Mi se pare că sunt așa de neîndemânatic și așa de uituc, că nu se poate spune. Cu cât mi se părea că sunt mai sărac, cu atât era mai bine. Uneori eram în mare lipsă și înainte de adunare am răsfoit în Biblie, dar n-am găsit niciun text. Am ținut odată la Rinderwald o evanghelizare și n-aveam niciun text. Mira venit în minte cuvântul: „Îngroziți-vă, femeii mândre! într-un an și câteva zile veți tremura nepăsătoarelor” (Isaia 32, 11). Mă gândeam că acolo nu sunt femeii mândre, ci cu totul simple. Textul acesta, deci, nu se potrivește, totuși mereu îmi suna în urechi: „Îngroziți-vă, femeii mândre!” Am lăsat să se cânte și iar să se cânte și așteptam un alt text. Dar n-am primit nimic. În sfârșit, am vorbit din acesta. S-au întors nouă femei, șapte care stăteau pe aceeași bancă. Dumnezeu îmi dăduse să vorbesc așa. El le-a văzut mândria și că într-un an și câteva zile vor tremura.

Odată a venit la mine în Dtirgraben un om pe care nu-l cunoșteam. Am stat de vorbă împreună și am citit Romani 8. Nu știam că omul acela suferea de melancolie. Când am citit Romani 8, 26 a ieșit din melancolie. Dorea să ținem adunare. Apoi, în regiunea aceasta, lângă R., mulți s-au pocăit, în special bărbați. Am început adunarea la socrul lui. Acolo s-au întâmplat minuni. Am trăit și văzut lucruri, pe care nu le-am văzut niciodată. Un tânăr și un vecin au venit împreună cu mine, trebuia să mergem undeva, destul de departe. Pe o colină, deodată n-am mai văzut să mergem înainte; parcă eram vrăjiți. Ne-am rugat, și apoi unul dintre frați a început să bată cu picioarele în pământ

și să cânte: „Iisus trăiește, Iisus biruiește, Aleluia, Amin!” Acum am putut iarăși să mergem înainte. Mă gândeam: „Într-un anumit loc, ne pândesc iarăși duhurile acestea necurate”. N-am zis nimic. În locul acesta fratele a început iarăși să bată din picioare și să cânte: „Iisus trăiește, Iisus biruiește, Aleluia, Amin!” Apoi am avut o seară minunată. Auditorii se găseau în trei camere mari; eu stăm la ușă. După cuvântare, s-a rugat fratele care cântase pe drum. Apoi am început iarăși să vorbesc. După aceea, proprietarul casei a început să-și mărturisească păcatele, după el soția sa, apoi membri corului. A fost o seară minunată și cu mare binecuvântare. Se simțea puterea lui Dumnezeu. Satana a știut, și de aceea ni s-a împotrivit pe drum.

În același loc am trăit mai multe minuni. Odată, după adunare, voiam să mă rog în camera mea, dar nu puteam. Parcă totul era închis pentru mine. Am deschis fereastra. Aceasta am putut s-o fac. Atunci am văzut în vedenie o crimă, un omor. Data următoare am zis în adunare, trebuie că a fost cineva prezent, care avea pe conștiință o crimă. Nu s-a denunțat nimeni. După două zile am primit o scrisoare de la o făptură care nu era de față. I se povestise ce spuneam eu.

În Elveția de Est, cu prilejul unei evanghelizări, am fost găzduit la președintele comunal. Era un om evlavios. În prima seara au venit la adunare fiul, fiica și soția sa. Când eram acasă, fiica a zis către tatăl său: „Tată, e păcat să fumezi?” El a răspuns: „Tu ai ascultat pentru mine?” Fetița a început să plângă și a răspuns: „Eu am ascultat și pentru mine”. Tatăl s-a apărut cu privire la fumat. Eu i-am zis: „Dacă ești născut din nou, nu mai discuți cu privire la fumat”. El mi-a explicat: „La adunare eu nu vin”. Joi totuși a venit. Eu am vorbit despre Cuvântul: „Orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe mine și va zice: în Domnul eu am dreptatea și puterea. La El vor veni aceștia, dar toți cei ce i se vor împotrivi, vor fi făcuți de fușine (Isaia *k*, 23 – 24), am accentuat: „Orice genunchi se va pleca înaintea Mea”. Deci, trebuie să ne plecăm sub Cuvântul lui Dumnezeu și să nu ne împotrivim Cuvântului în nici un caz. Și mai departe să mărturisim cu limba: „În Domnul am eu dreptatea și puterea”. Înainte mă rugam mereu: „Dă-mi putere!” Dar după aceea ziceam: „În Domnul o am”. După adunare, președintele comunei a întrebat pe soția sa: „Ce a spus el mereu în seara aceasta?” Și pe fetiță a întrebat-o: „Ce a accentuat el atât de mult?” Să spunem cu limba noastră: „În Domnul am dreptatea și puterea”. Tot așa m-a întrebat și pe mine. Acasă a mers în grajd și a

scris versetul cu cretă pe o grindă. Sâmbătă dimineața a mărturisit apoi: Acum nu este scris numai pe bârnă, ci aici în inimă: „În Domnul am dreptatea și puterea”. Dumnezeu i s-a descoperit. A găsit pacea.

Odată s-a întors un profesor. Acesta conducea un cor mare de bărbați, și printre cântăreții corului erau și oameni de seamă. Când s-a întors, n-a zis: „Acum nu mai pot fi dirijor”. Nu, el s-a dus și s-a rugat, de asemenea el a citit câteva versete din Biblie, apoi înainte de a începe să cânte cu corul, a zis: „Cântarea aceasta și aceea nu le mai cântăm, căci eu m-am întors la Dumnezeu”. Coriștii n-au putut să suporte lucrul acesta. Ca urmare n-au mai voit să le fie dirijor. Când îi atinge Dumnezeu pe oameni, ei nu se mai tem de nimic, poate să zică lumea ce vrea.

CĂLĂUZIREA LUI DUMNEZEU ÎN VREME DE USCĂCIUNE ȘI IEȘIREA DIN PROPRIA FIINȚĂ

„Căci nimeni nu poate pune o altă temelie, decât cea care a fost pusă și care este Iisus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea este zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc”. (1 Cor. 3, 11 – 15) – Când m-am născut din nou, mă gândeam că ceva mai frumos n-ar putea omul să trăiască aici pe pământ. Eram fericit, lucram și-i slujeam lui Dumnezeu, atât cât înțelegeam. Cuvântul din Isaia 57, 10 „Pentru că mai găsești viață în mâna ta, nu obosești”, corespundea stării mele. Apoi au venit anii în care Dumnezeu m-a scos din ființa mea proprie. El m-a luat în tratament. „Cine își pierde viața o va găsi”. Un astfel de timp aş dori să-l aibă mulți!

Evanghelizasem multă vreme și se pocăise mulți. Dumnezeu însă mi-a arătat într-o vedenie că toată lucrarea mea va arde. Și într-o a doua vedenie mi-a arătat în ce mod lucrarea mea va rămâne. Mă găseam într-o fânață. Cosisem șase brazde drepte, curate și exacte, deopotrivă de lungi. Apoi a venit un vânt fierbinte și a ars tot, așa că n-a rămas nimic decât cenușă. Apoi am fost așezat în vedenie în alt loc; acolo eram spectator, priveam cum a fost răstignit Iisus. l-au pus brațul drept pe cruce și au bătut cuiul. N-am putut să privesc mai departe. După aceea m-am văzut pe mine așezat în primul loc în fânață.

Acolo era o brazdă deja cosită, nu așa de curată și de frumoasă; era aruncată în totală dezordine. Deasupra *era* rouă. Mi-am zis: „E lucrul tău și totuși n-ai cosit tu”. A venit iarăși acel vânt fierbinte. Dar brazda n-a fost arsă; și rouă a rămas și ea pe iarbă. Știam că, prin această vedenie, Dumnezeu vrea să-mi spună ceva, dar nu înțelegeam ce anume. Mi se părea că vestesc adevărul, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, mai bine nu se putea; m-am ținut de lucrul acesta atâta cât am înțeles. Totuși, rugăciunea mea era: „Doamne, lămurește-mă, ce vrei să-mi arăți prin vedenia aceasta”. Șase ani au trecut până când mi s-au deschis ochii. A venit odată un frate care zicea că dacă viața dumnezeiască vine în împrejurimi, va fi așa și așa. Eu știam cum e viața la noi; oamenii s-au întors și erau fericiți. Când fratele a zis *asa*, m-am gândit: „vrei să spui că aici nu e viață, pentru ca apoi să poți spune că tu ai adus viața dumnezeiască”. Lucrul acesta mă chinuia. Pe drum spre casa a trebuit să mă întreb: „De ce nu te liniștești? Dacă vrei să-l combați, nu e drept; celălalt are dreptate”. Mi-am plecat capul înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat să-mi arate. Apoi m-a preocupat multă vreme cuvântul: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos”. Pe unde trece granița? Nu știam. M-am rugat: „Tată, arată-mi granița dintre Lege și har și adevăr!” Mi-a arătat-o: Adevărul aduce slobozenia, Legea nu. Poți să spui că ai pus deoparte cutare și cutare lucru, dar nu ești slobod. Eu am accentuat adesea în evanghelizări: „V-am spus adevărul, sunt nevinovat de sângele vostru”. Dar când am început să recunosc granița, n-am îndrăznit să vorbesc așa.

În timpul acesta, m-a pus în „Țărâna morții”, sau cum s-ar mai putea spune: m-a trecut prin „valea umbrei morții”, cum se spune în „călătoria creștinului” a lui Bunyan unde se vedeau multe cranii de ale morților. Tot ce făceam sau ce nu făceam mă osândeă. Putea să fie orice. Mi se părea că sunt leneș. Dacă făceam vizite, îmi venea în minte: „Tu îți trăiești viața ta proprie; te-ai bucurat numai cu oamenii”. Aceasta mi se părea mie că e viața proprie. Totul mă osândeă. Și viața mea de rugăciune mă osândeă. Îmi spunea: „Mai demult te-ai rugat; acum te mai rogi?” Și totuși mă rugam la fel ca înainte, dar venea neliniștea că nu mai e ca înainte, că sunt uscat și arid. Am intrat în mare necaz și nu mai puteam să-L mărturisesc pe Iisus, cum îmi era obiceiul. Înainte, îmi spuneam: „Dacă o să mor-mor!” Acum mi se părea că Duhul lui Dumnezeu S-a retras de la mine. Mai înainte, la deșteptare

sună în mine: „Lăudă pe Domnul, suflete al meu!” Acum aveam tot felul de vise apăsătoare și dimineața îmi sună în urechi: „Du-te la furnică, leneșule, și vezi înțelepciunea ei!” Eram bolnav atunci. Dacă eram sănătos aș fi mers ținută acolo. Dar nu puteam; aveam ceva cu nervii. În acel timp factorii poștali nu erau oaspeți doriți. Trebuia să citesc scrisori care erau rău scrise și să-i întreb pe alții ce să înțeleg de acolo. Mi se părea că sunt mult mai rău decât înainte de a mă întoarce. Dar m-am încrezut în har necurmat și l-am lăudat în adunări. Îmi era rușine să mă plâng. Aceasta pot s-o spun. Mi-am spus cu stăruință să mă încred în ceea ce a făcut Iisus pentru mine. În chip deosebit m-au întărit versetele din Isaia 51*, 9 – 10: „Și lucrul acesta va fi pentru mine ca și cu apele lui N-oie: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă mai voi mânia pe tine și nu te voi mai muștra. Pot să se mute munții și să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. Mult m-a înviorat cuvântul acesta: „are milă de tine”. M-am ținut de Versetele acestea. Dar mi-am zis: Poți să te ții de ele, dar iarăși este scris: Ești obligat, trebuie. Adeseori mi se părea că nu sunt bine, că ar trebui să fiu altfel. Atunci primeam avertismentul: „Duce-ți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cu cutremur!” Voiam să mă mărginesc la atâta, dar abia mai târziu am observat că, mai departe, se spune: „Căci, Dumnezeu e Acela care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după plăcerea bună a Sa”. Și în Romani **k**, 5 m-am oprit în vremea aceea la cuvântul „Însă celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi e socotită ca neprihănire”. Adesea am repetat și de o sută de ori pe zi versetul acesta, atunci când totul mă osândește. Aveam nevoie de arma potrivită pentru încercarea credinței. Atunci n-am băgat de seamă; abia mai târziu am văzut cum lovisem în vrăjmaș.

În sfârșit, am ieșit din necaz, când am vorbit într-o adunare din Psalmul 23. Psalmul spune: „El mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său”. Atunci mi s-a clarificat că Dumnezeu m-a călăuzit, nu Satana, cum mi se părea mie. În vremea aceasta de încercare am învățat să cred și când nu mai era nimic de așteptat. Mi-a căzut „Florica”, adică bucuria de lucrările proprii, de faptele proprii, dar Cuvântul lui Dumnezeu a rămas (**1 Petr. 1, 24 – 25**). Am putut să recunosc educația lui Dumnezeu, și astăzi sunt atât de recunoscător

pentru ea. Întotdeauna m-am gândit la moarte când am citit cuvântul: „Iarba s-a uscat și florile au căzut”. Dar Dumnezeu vorbește de viața proprie că s-a veștejit. Concordă și cu Gal. *h*, 30: „Izgonește pe roaba și pe fiul ei!” Fiul e „Floarea frumoasă”, roaba este Legea. Dumnezeu mi-a dat harul să clădesc pe Cuvânt, să mă încred în făgăduințe, chiar dacă mi s-ar părea că n-am niciun drept să le iau pentru mine. Și astfel am rămas cu Cuvântul. Când în adunarea aceea am vorbit despre al treilea verset din Psalmul 23, s-a lămurit că Domnul mă călăuzește, și anume, pe drumul cel drept, m-am făcut sănătos și alții de asemenea.

După șase ani am citit într-o oră biblică Cuvântul din 1 Cor. 3, 11 – 15: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie, decât cea care a fost pusă, și care este Iisus Hristos” etc. În după amiaza aceea am înțeles, deodată, vedenia cu brazdele de fân care au fost arse de vântul fierbinte și cu brazda care a rămas, care a rezistat probei focului cu rouă deasupra. O clădire din lemn, fân sau trestie, arde. O casă de lemn ține cald dar nu poate să reziste la proba focului. Am văzut că eu, până în ceasul acela am clădir cu lemn, fân și trestie. Îi încălzeam pe oameni să se pocăiască și să creadă în Dumnezeu și în mântuirea care este în Hristos. Aceasta trebuie. Dar, după aceea, îi îndemnam: „Acum trebuie să dovediți”. Aceasta avea valoare înaintea oamenilor și mai ales la cei evlavioși. Dar cu aceasta îi aducem sub Lege nu sub har.

Citim despre Apostolul Pavel (Fapt. Ap. 13), că în Antiohia Pisidei a vestit mântuirea în Hristos. El predica iertarea de păcate prin Iisus și de tot „ce n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise”. „Însă cine crede în El, este iertat”. Și oamenii au primit Cuvântul, și când s-a terminat adunarea au mers după Pavel. El i-a îndemnat să rămână în harul lui Dumnezeu. Lucrul acesta e de mare importanță. El n-a zis: „Trebuie acum să dovediți”. Dacă vreau să dovedesc, aștept lucrul acesta de la mine. Altceva este dacă mă încred. Eu sunt în mine însumi așa de sărac că, nu mai pot să fac niciun plan. Nu-mi folosesc la nimic planurile. Însă, dacă mă bucur de ceea ce a făcut Iisus, atunci se poate rezista. Atunci începem să urcăm în sus, ca vulturul care plutește liniștit, nu-și mișcă aripile și totuși se înalță tot mai sus.

Așa am. Înțeles abia după șase ani vedenia pe care am avut-o atunci. Câte brazde, atâția ani. Cealaltă brazdă mi se părea că e a mea, ca și când aș fi cosit-o eu; apoi iarăși mi se părea că n-am cosit-o eu, dar este totuși a mea. Aceasta era imaginea că Hristos a făcut lucrarea în mine, și totuși mi se socotește mie.

Sunt anumite flori care, când încep să se veștejească, capătă un miros urât. Am avut la o conferință tema: „A părea, și a fi”. Fratele Vetter era la noi. El a pus pe amvon o floare artificială și una naturală roșie și o ramură de brad. Toți așteptau cu curiozitate să vadă ce va spune cu acestea; însă el n-a spus niciun cuvânt. Dar mie mi-a rămas în memorie și a fost de mare importanță. În ziua următoare, floarea cea frumoasă, naturală devenise respingătoare; cea artificială rămăsese aceeași. Așa se întâmplă când un copil al lui Dumnezeu nu rămâne în viță. Copilul lui Dumnezeu în viță e frumos, aducător de roade și proaspăt; despărțit de viță, e ceva „urâcios”.

Enoh a avut mărturia că e plăcut lui Dumnezeu. Mireasa trebuie să aibă și ea mărturia aceasta, că e plăcută lui Dumnezeu. La aceasta se ajunge prin credință. Și această mărturie trebuie căpătată prin credință. Ce repede vine gândul: „Nu e totul în ordine; nu mai sunt așa de fericit ca înainte; arătarea lui Iisus Hristos nu-mi mai este așa de scumpă”. Știi ce este în toate acestea; vreau ca prin fapte să dobândesc siguranța că-i sunt plăcut lui Dumnezeu.

Dar, cum am arătat, nu folosește la nimic, ba dimpotrivă, și nu-mi rămâne nimic altceva decât să încep iarăși prin credință. Cântarea Cântărilor mi-a fost de mare ajutor. Acolo, mirele spune mereu cât e de frumoasă mireasa, iar mireasa se bucură de mire. Atunci am observat că e cel mai simplu lucru să-l lauzi pe Mire și să crezi ce spune El la ai Săi:

„Ești frumoasă de tot, iubit-o, și n-ai niciun cusur” (C. CÂnt. *h*, 7). Când am citit aceasta, mi s-a făcut lumină. Mereu, mereu mirele spune cum e mireasa. Acest lucru trebuie să-l știe adunarea – Mireasa: Domnul a făcut-o așa. Ezechiel 16: El a văzut-o și a găsit-o zăcând în sânge și a lucrat în ea și a făcut legământ cu ea, ca s-o câștige, a împodobit-o cu mărgăritare – totul trebuie înțeles în chip duhovnicesc – bijuterii, panglică de legat părul, cercei și a mâncat floarea făinii, miere și undelemn. Când omul e legat de Dumnezeu, se gândește la cele de sus, nu se mai jeluiește și nu mai plânge, ci se laudă cu Hristos. De aceea, trebuie să ne exercităm în evlavie. Și cum, oare, ne vom exercita, dacă nu ne vom da seama că avem totul în Dumnezeu, că El îngrijește de noi și ne răsplătește dacă trăim potrivit voii Lui? Dacă un prieten îi face altuia mult bine, se bucură să-l întâlnească și să-l vadă. Dacă ne dăm seama ce avem în Dumnezeu, putem să ne exercităm în evlavie. Încă nu cunoaștem tot ce avem în El, bogăția aceasta de

necuprins. Mărturia că un copil al lui Dumnezeu, îi este plăcut lui Dumnezeu, nu se capătă nicidecum prin faptele Legii, ci numai prin credință, cum e scris în Evrei 11, 6: „Fără credință e cu neputință să-l fim plăcuți lui Dumnezeu”. Mult mi-a ajutat cuvântul acesta mie, în timpul când Dumnezeu m-a scos din lucrarea proprie. Nu mi-a rămas nimic, decât să cred, fără să simt. Cuvântul din Psalmul 103, T»: „El știe că suntem țărână”, m-a susținut. Mi se părea, în vremea aceea, că tot ce fac e mânjit de păcat. Rămânea numai harul. Ce puțini sunt aceia care stă-ruiesc în credință, când îi trece Dumnezeu prin astfel de vremuri. O, dacă am recunoaște cât de binecuvântate sunt astfel de vremuri pentru viața de credință! îi voi duce în pustie și voi vorbi cu ei prietenește”. În pustie nu crește nimic; totul este uscat și arid. Dar, ferice de cel care crede atunci: „Dumnezeu vorbește prietenos cu ei”, El nu. Se supără, ci vorbește „prietenos cu ei”. El a jurat că nu. Se va mânia, nici nu. Se va certa. Și cuvântul: Dar celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire”, aceasta nu este valabil numai la nașterea din nou, cum gândeam eu, ci pentru totdeauna. La sfârșitul acestei perioade de încercare, am recunoscut, ca niciodată înainte, ce înseamnă că Dumnezeu S-a jurat că nu. Se va mânia, nici nu. Se va certa – ce fel de om sunt eu, dacă mă gândesc că El n-ar fi mulțumit! Ar însemna să disprețuise Cuvântul Său scump! Când treci prin încercări și necazuri, se face din ce în ce mai frumos. Răbdarea în necaz are mai mare valoare decât o scurtă entuziasmare. Când Dumnezeu m-a dus în pustie, la început mi-a fost frică că m-ar fi cuprins moartea spirituală și m-a încercat adesea: Nu mai ai tu pace cu Dumnezeu? Deci, era totul în ordine. Eu mă încredeam stăruitor în versetele care făgăduiesc o mântuire veșnică, mă țineam tare de ele și vedeam că: „pășunile în pustie sunt grase și colinele din jur sunt plăcute”. Colinele sunt greuți și ispite. Acolo unde mai înainte aveai de a face numai cu greuți, ajungi, în sfârșit, în situația: „Să socotiți ca o mare bucurie când treceți prin încercări și să știți că, credința, dacă e adevărată, lucrează răbdare”. Dumnezeu ne ține în mâna Sa cu mult mai tare decât gândim noi. Trebuie să vină și astfel de vremuri. Cei care stăruiesc, cred și atunci când numai e nimic de nădăjduit. Despre Mântuitorul se spune: „El nu va slabi nici nu. Se va lăsa, până nu va așeza dreptatea pe pământ”. (Isaia 42, *h*). Ce mult a fost El disprețuit! Dar El nu S-a descurajat. E important pentru noi toți lucrătorii din împărăția lui

Dumnezeu să nu obosim și să nu ne descurajăm, ci să credem chiar și atunci când nu mai e nimic de nădăjduit. Altceva mai bun nu există pentru a ne întări în necaz.

Era un frate care vorbea în imagini despre „caii” săi. Spunea că vrea să meargă în cer cu o căruță la care sunt înhămați trei cai. Calul din stânga se cheamă „credință”, cel din dreapta „bunăvoință” și cel dinainte „cu orice preț”. A trebuit să observe, totuși, că nu merge înainte, ci înapoi, nu spre cer, ci înspre iad. Nu l-am înțeles pe fratele acela, până când n-am observat ce se înțelege în Biblie prin caii care sunt cufundați în somn, prin arc, scut, sabie și război, care toate vor fi sfărâmate (Ps. 76, 7 – 1*)

Am vrut și eu cai și bici ca să-i mân. Dar când am vrut să înaintez în felul acesta, am dat înapoi. După aceea însă, mi s-au „cufundat” „caii în somn”. Am văzut atunci că: Orice elan nu ajută la nimic, numai când clădim pe ceea ce a făcut Iisus putem înainta. În sfârșit, am îndrăznit să mă odihnesc. Când nu mai sunt cai să tragă, ești silit, să stai liniștit. „În seninătate și încredere va fi tăria voastră, dar n-ați voit, și ziceți: Vom călări pe cai”. Se ia un nou avânt: „Acum trebuie să meargă!” Când voiam să urc dealul cu căruța mea, mi-am luat având și am pornit, dar n-am ajuns la țintă. A trebuit să mai iau un avânt. Dar și de la căruța aceasta au căzut „spițele” și obezi le și „oiștea” s-a frânt, până când, în cele din urmă s-a sfărâmat de tot, așa că n-am mai avut nimic. Cine înțelege să înțeleagă! De câte ori am zis eu: „Acum trebuie să fie altfel!” Dar ce cu totul altfel este când te odihnești, când poți să stai în căruță și să vezi ca altcineva trage căruța și o călăuzește. Trebuie să ne odihnim pe făgăduințe. Uneori căruța merge mai încet, dar foarte bine. Cel ce crede și se încrede nu va fi dat de rușine niciodată. Mersul înainte este o odihnă în har, o adorare a lui Dumnezeu chiar aici în lumea aceasta. Îl lăsăm pe Mântuitorul să fie „conducător”; noi ne încredem în El. Atunci El dă și voință și înfăptuire, după plăcerea Sa; ne ținem de Cuvântul Său, fără prejudecăți și planuri. În fiecare zi lucrăm potrivit sarcinilor pe care ni le stabilește El. Noi n-avem decât să ne încredem ca niște copii.

„SĂ (ÎNVĂȚAȚI SĂ PĂSTREZE!”

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești”.

(Mat. 13, 47).

Așa este și în adunarea fraților. În adunări și în săptămânile de

evangelizare ascultătorii sunt apucați de puterea lui Dumnezeu și, astfel, intră în mreajă, dar, prin aceasta, încă nu sunt mântuiți. Nu toți primesc la fel Cuvântul lui Dumnezeu. Se spune, de asemenea: „Mulți vor încerca să intre, dar nu vor putea”. După această parabolă, în cele din urmă, peștii sunt aleși. Cei răi sunt aruncați afară, ceilalți, însă, sunt strânși în vase. Așa e la noi și în alte adunări. De aceea e important să rămânem tari și de neînvinuit, ca să fim găsiți credincioși, spălați și curățați prin sângele Său, fie la venirea lui Hristos, fie când ne va chema El. Mulți gândesc că, dacă aparțin adunării fraților sau unei alte adunări sau comunități, sunt mântuiți, și cu aceasta se declară mulțumiți; dar, dacă nu vor avea nașterea din nou și nu vor ieși din această falsă siguranță, în cele din urmă vor fi aruncați ca „pești răi”. E nevoie ca noi să-i călăuzim mai departe. Călăuzirea merge printr-o adâncă cunoaștere a mântuirii în Hristos. Atunci sufletul este așezat din ce în ce mai mult în odihnă și este curățit atât de faptele moarte, cât și de voința și de lucrarea proprie. În scopul acesta ținem noi adunări, conferințe și cursuri biblice. Evangheliști i noștri sunt oameni simpli. N-avem niciunul cu studii superioare. Pe aceia nu-i putem folosi bine. Mulți au fost puși de oameni în slujba aceasta, dar e mai frumos când Dumnezeu poate să facă totul. Mântuitorul însuși i-a căutat și i-a chemat pe apostoli. El nu S-a dus la scol! Înalte ca să-i ia de acolo. El a ales oameni simpli, nu profesori, ci pescari și vameși, care erau disprețuiți de farisei și de cărturari. Apoi, a ales pe Pavel; acesta era un om învățat. Mântuitorul își căuta oameni pentru care El să fie totul. I-a luat de la mrejele de pești, de la vamă și de la alte munci și i-a învățat și i-a folosit. Așa e și astăzi.

Trebuie să mulțumesc mereu pentru frații noștri, care, prin harul lui Dumnezeu, vestesc Cuvântul așa simplu, cum este scris. Noi nu folosim cuvântul cu artă, nici nu-l răstălmăcim. Ce adevărat este că i-a plăcut lui Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin „nebulia” predicii crucii. De aceea doresc să încurajez pe oricine să conști nu le a vesti Cuvântul lui Dumnezeu, fără a-l împodobi, iar rațiunea să fie făcută roabă ascultării de Hristos. Răsplata se va da fiecăruia după lucrarea pe care a făcut-o. Cât de frumos sunt picioarele solilor care merg pretutindeni să vestească mântuirea, să predice vestea cea bună.

În ultimul timp, dragostea celor mai mulți s-a răcit. În lume nu se poate răci, căci lumea nu are decât o iubire vopsită. Numai în cei născuți din nou se poate răci, în inima cărora a fost turnată. E bine să

nu căutăm favoarea lumii și a personalităților, ci să contăm pe lucrarea lui Iisus și pe meritul Lui. Ce repede vine omul iarăși la „a face”, sub jugul Legii, și vrea să-și câștige totul cu purtarea sa! Atunci, repede dă înapoi. Suntem răspunzători unii pentru alții.

Petru se bucura că putea să fie încă în adunare ca să-i trezească și să le aducă aminte, pentru ca frații și surorile să păstreze în memorie îndemnul lui și după ce nu va mai fi între ei. Ei nu aveau Biblie cum avem noi astăzi, de aceea căuta să le trezească mintea. Așa trebuie să facem. De aceea ținem evanghelizări și conferințe. Mulți frați ar uita adevărurile mântuirii și curând ar deveni reci și morți, dacă n-ar veni mereu la conferințe. Oamenii spun într-adevăr: „Ei aleargă mereu!” Da, trebuie să alergăm, dacă vrem să le dăm a înțelege că noi căutăm o altă patrie. Ar putea gândi cineva că un frate bătrân, care a lucrat multă vreme și a călătorit în toate părțile, ar putea acum să rămână acasă și să se odihnească. Cine a-leargă, se odihnește. Cine are „constituția” lăuntrică pentru aceasta, nu poate altfel. Dar „constituția” aceasta trebuie să fie. Nu e la toți la fel; principalul este ca semnele de viață ale firii dumnezeiești să fie vizibile. Unul privește oamenii într-un mod mai prietenos decât altul, dar amândoi gândesc tot așa de bine. E sigur că un mădular slujește altuia cu darul pe care l-a primit și e o fericire să trăiești. În Steffisburg și în Zürich, cu ocazia diferitelor conferințe, erau prezenți adesea și mulți frați germani care, în vremea aceea-a lipsei de bani, nu s-au dat înapoi din pricina costului și a oboselii drumului, ci au venit ca să aibă parte de binecuvântarea conferinței. Numărul participanților la conferințe devine, prin harul lui Dumnezeu, din ce în ce mai mare și mulți prind mai mare curaj pentru a sluji lui Dumnezeu cu bucurie. Aceasta e har, numai har. E lucrarea lui Dumnezeu.

EDUCAȚIA PENTRU A DA

„Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească”. (Prov. 11, 2 *k*).

Îndată, după întoarcere, am putut să cunosc din belșug credincioșia Tatălui meu ceresc. Aceasta a servit ca temelie pentru dezvoltarea vieții mele de mai târziu. În mare sărăcie am început să mă încred în Dumnezeu.

Odată, *era* la începutul primăverii, rămăsese numai o grămăjoară mică de cartofi, după ce pe ceilalți îi semănasem, așa cam un coș plin. Atunci a venit cineva și m-a rugat să-i dau cartofi. M-am

gândit că n-ar fi trebuit să vină la mine, trebuia să se ducă la un țăran. Nu mi-am dat pe față gândurile, totuși voiam să-l expediez. Duhul lui Dumnezeu m-a făcut atent, prin cuvântul: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând” și cu celălalt: „Celui ce-ți cere, dă-i și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine”. După aceea, i-am dat cam jumătate din mica mea provizie. Cartofii erau atunci alimentația noastră de bază și știam că n-am bani să cumpăr alții. Satana îmi pusese în gând, că n-ar fi cu putință să trăim până în toamnă fără cartofi; totuși, i-am dat omului jumătate și el a fost mulțumit, în ziua următoare, a dat și soția, iarăși, din restul ce rămăsese din grămadă. Ne gândeam: „Acum mai avem să pregătim de două ori mâncare”. Dar ni s-a întâmplat ca văduvei din Sarepta: Am putut să luăm mereu din cartofi, până la noua recoltă. Și, apoi, ne-a venit încă o binecuvântare deosebită: Ucenicul și soția, la scoaterea din pământ a cartofilor noi, trebuia să rămână mereu uimiți de ce mulți cartofi ieșeau la iveală. Deși ucenicul a lucrat comod, totuși, soția n-a putut să-l ajungă cu adunatul, pe când, de regulă, ea putea să ajungă doi până la trei săpători. În cele din urmă a trebuit s-o ajute și ucenicul la adunat. În curând au fost umpluți toți sacii. Ucenicul era plin de uimire și m-a întrebat dacă pot să-l învoiesc. „Ce vrei să faci?” l-am întrebat eu. „Am niște bani la bancă și vreau să-i dau”, mi-a răspuns el. „De ce?” – „Am văzut în primăvară cum tu ai dat cartofii și cât de binecuvântat ai fost”. Eu l-am avertizat să se gândească bine la ce face, ca nu cumva să facă o imitație, care să fie riscantă pentru el. A venit înapoi abia a doua zi și mi-a povestit că tatăl său, care era un om zgârcit, l-a certat și l-a sfătuit mult să nu facă o astfel de nebunie. Cu toate acestea, el a făcut-o; a avut indicația clară de la Duhul lui Dumnezeu. Nu mult după aceea, provizia de grâu a tatălui s-a umplut cu viermi. Tatăl a înțeles glasul lui Dumnezeu, s-a întors și s-a pocăit la

Dumnezeu din toată inima. Și-a mărturisit păcatele. Deși a avut foarte mult de reparat, totuși nu s-a dat înapoi, ci a făcut totul și a, rămas un creștin bucuros până la sfârșitul vieții. Ucenicul a fost mai târziu casierul nostru; și-a îndeplinit slujba cu multă credincioșie până a plecat acasă.

Odată, a venit un om sărac la mine și mi-a spus că el și ai lui nu mai pot să-și pregătească mâncarea, fiindcă n-au lemne și nimeni nu vrea să le dea; s-a gândit că poate va căpăta de la „pocăiți”. Dar nu i-a dat nimeni. M-am gândit: „Eu am lemne și aș putea să-i dau. Dar, ce o

să zică lumea dacă eu, un om sărac, care trebuie să cumpăr lemne, le dau altora lemne”. În acest timp, a venit un om care și-a pus calul în grajdul meu gol și m-a întrebat dacă poate să-l lase acolo până se face seară. Am întrebat dacă l-aș putea folosi. Mi-a răspuns „Da”. Am luat o căruță care-mi sta la dispoziție, am încărcat lemne și le-am dus familiei acesteia; și acum văd lacrimile de bucurie care au curs. S-a dus vestea că am dus săracului lemne. După aceea, mi-a adus lemne unul care-l refuzase pe săracul acela și un altul, de asemenea, încă o sanie plină. Pridvorul în întregime era iarăși plin. Și atunci s-a întâmplat încă o minune. Acum am putut să luăm mereu lemne și pridvorul a fost mereu plin. Am plecat și am locuit șapte ani într-o altă casă; apoi am mers în Kalchoven și încă am putut să mai luăm cu noi lemne. Nu erau tăiate, ci erau întregi. Acestea ne trebuiau numai pentru încălzit. Mulți ar vrea să se facă și cu ei minuni, dar lemne nu vor să dea. „Dați și se va da!” Câte toate eu le-am trăit! Dumnezeu nostru e un Dumnezeu credincios. El Se ține de Cuvânt. Mulți sunt prea evlavioși. Am ținut o evanghelizare în U; au fost adunări o săptămână întreagă. Nu s-a întors nimeni. Am vrut să mă mai duc încă în altă săptămână și am început să povestesc întâmplări din viața mea, cum a lucrat Dumnezeu. Atunci oamenii au observat că ei sunt plini de avariție și s-au întors câțiva. Eu nu sunt bucuros să povestesc astfel de experiențe. Dar sper să pot atrage pe cineva prin aceasta, ca să poată fi ridicat.

Sunt unii care vor să facă bine când au ocazie. E bine să facem lucrul acesta când ne poruncește Dumnezeu și să nu întârziem, ori să amânăm. Dumnezeu ne învață să simțim cu alții. Odată, El mi-a zis să-i dau unui om 71 de Rappeni. Aceasta era atunci toată averea mea în numerar. Eu m-am gândit: „Acestuia nu-i pot da numai 70 de Rappeni; ar trebui să fie cel puțin 5 Franci. Îi voi da când voi avea mai mult. După 14 zile l-am întâlnit din nou. Acum aveam cam cinci Franci. Când am ieșit din adunare, era deja întuneric. I-am spus să țină mâna. Mare i-a fost bucuria. Mi-a povestit că de 14 zile n-a avut sare în casă și au mâncat totul fără sare. Atunci am văzut: Dacă acum 14 zile i-aș fi dat cei 70 de Rappeni, ar fi putut să cumpere sare.

Altă dată n-am dat acolo unde trebuia să dau. Când voiam să plec la drum ca să țin o adunare, a venit unul și mi-a cerut ghetе; eu nu voiam să-i dau. Aveam două perechi de ghetе. O pereche din acestea o numeam „ghetele pustiei”, pentru că mereu erau bune de purtat și se părea că nu se învechesc, ca și ghetеle poporului Israel în pustie, oricât

de mult le-ar fi purtat. Acum, nu eram încălțat cu ghetele acestea – „ale pustiei” –, ci cu altele. Să le schimb, n-aveam timp și ghetele pustiei nu voiam să le dau. Atunci i-am dat omului *h* Franci și am plecat în grabă la gară. Dar pe drum mi-a venit greu și aș fi vrut să fi cunoscut pe omul acela. În ziua următoare, când am vrut să încaiț „ghetele pustiei”, căputele erau rupte. Nu se mai puteau purta. Aceasta a fost o pedeapsă de la Dumnezeu, pentru că n-am vrut să dau ghetele cele bune. Era zgârcenie.

Nu trebuie să avem bani mulți pentru ca să putem ajuta pe cei în lipsă. Vedem aceasta din exemplul văduvei sărace. Apostolii au ales bărbați plini de Duhul Sfânt ca să se ocupe de milostenia față de cei săraci. Ei n-au dat oricui. Duhul lui Dumnezeu ne învață să fim una. Unul ne cerea adesea, unui frate și mie, bani pentru chirie. Odată a spus: „Trebuie să am banii la sfârșitul lunii acesteia”, l-am răspuns că ni se pare, că este cam ușuratic. Am vorbit între noi despre lucrul acesta. N-am dat nimic, niciunul nici altul, dar ne-am rugat să cunoaștem voia lui Dumnezeu în problema aceasta. După trei luni, pe la ora 10 înainte de a-miază, Dumnezeu a zis că trebuie să dăm. Fratele a venit acasă de la lucru seara. L-am întrebat: „Ce faci cu fratele acela?” A răspuns: „Azi dimineată, pe la ora 10 am primit îndemnul să dăm”. Am dat cu bucurie.

Odată, când eram gata de drum ca să merg la Winterthur, am primit o scrisoare. Un frate îmi cerea bani, 130 franci pentru chiria casei, totuși, ar fi destul și 110 franci. Mă gândeam că dacă am strânge la un loc toți banii pe care îi avem în casă, ar fi de ajuns. Dar nu mă mai puteam întoarce; trebuia să merg la tren. Așa fiind, am mers cu scrisoarea, în rugăciune, la Tatăl Ceresc. Pe drum, am vizitat un bolnav în H. La plecare, m-a văzut un om care mă cunoștea și care lucra în apropiere. El m-a însoțit o bucată de drum și mi-a dat 100 de franci. Mai aveam 10 franci la mine. În Winterthur am pus suma la poștă și cel ce era în lipsă, a fost ajutat.

Un altul a auzit de lucrul acesta. Mai târziu când m-am oprit iarăși în regiunea aceea, a venit la mine și mi-a spus că trebuie să plătească o poliță în valoare de 300 sau 400 franci și n-are bani. A adăugat: „Pe alți oameni îi ajută Dumnezeu, pe mine nu mă ajută”. În noaptea care a urmat, nu prea am putut să dorm. Aveam banii, dar pentru că el s-a arătat așa de mânios și obraznic, mă întrebam dacă e voia lui Dumnezeu să-i dau. Dimineată, mi-a venit în minte și, totodată,

m-am liniștit – așa că am socotit că acesta este glasul lui Dumnezeu –, să-l întreb dacă s-ar putea amâna plata. Atunci s-a dovedit că el amânase deja plata cu opt zile înainte. Deci, mincinosul a fost demascat.

Nu putem să dăm mereu. Oamenii trebuie educați. Dumnezeu ne călăuzește, dacă ne purtăm cu credincioșie față de El și dacă umblăm cu teamă în disciplina Lui. A fost unul căruia i-am dat odată și l-am îndemnat să vină la adunare, căci altfel nu va mai primi nimic. El n-a venit și totuși cerea mereu. Se plângea că nu poate să cumpere lapte pentru copii, l-aș fi dat bucuros, dar spusese că dacă el nu vrea să primească lucrul cel mai bun, adică mântuirea în Hristos, care e vestită în adunare, nu-i mai dau nimic, cu toate că mi-ar fi ușor lucru să-i dau. Mai târziu a venit un jandarm și m-a întrebat dacă omul acela a căpătat bani de la mine. I-am povestit care era situația. Mi-a spus că acest individ a cumpărat dintr-un loc haine și palton și n-a plătit, apoi le-a vândut în altă parte și cu punga plină a intrat în cârciumă și a făcut pe grozavul.

Dumnezeu este credincios; dacă luăm seama la indicațiile pe care ni le dă, vom ști care e drumul pe care avem să mergem. E mai ferice să dai decât să primești. „Dați și vi se va da, ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care va da pe dinafară. „Ce vom semăna, aceea vom secera. Niciun agricultor nu recoltează atât de mult, ca acela care lucrează după Scriptură. Eu am experimentat acest lucru și am trăit minuni. Este scris: „Nu uitați facerea de bine și dărnicia, căci lui Dumnezeu astfel de jertfe îi plac”. Cel care se încrede în Dumnezeu, cu bucurie se poartă potrivit Cuvântului Său. Trecem prin necazuri și greutăți. Cine nu trece prin necazuri grele nu are nici experiență bogată.

Trebuie să știm și cum se administrează banii, i-am spus odată bunului Dumnezeu: „Mă gândesc să dau a zecea parte, dar nu promit”. Am dat zeciu-iala aceasta la început, mereu într-o zi. Apoi au venit unul și altul și mi s-a părut că ar fi cazul să dau din zeciuială. Și astfel am schimbat-o cu datul. Important este să dăm la locul potrivit. Eu sunt un om curios. Nu pot să sprijinesc lucrările misionare, care au multe datorii; eu sprijinesc acolo unde nu se fac datorii. N-am făcut nimic că am dat banii repede și vrem să facem bine, ci numai dacă se lucrează cum poruncește Dumnezeu. Adesea trebuie să așteptăm puțin. Sunt oameni care-și dau repede bunurile. Voia lui Dumnezeu nu e aceasta.

Se ajută unde e nevoie, se ajută misiunile care se încred în Dumnezeu și nu merg în felul oamenilor firești. Acolo e Dumnezeu la lucru și banii sunt bine întrebuințați. Prima obligație a copiilor care au părinți nevoiași este să aibă grijă de ei, nu de misiune. După cuvântul lui Dumnezeu, binecuvântarea sau blestemul stă în cinstirea sau în disprețuirea părinților. (Marcu 7, 11 – 13). Se spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ!” Aceasta e prima poruncă însoțită de făgăduință. E o poruncă-făgăduință, dar are valoarea numai pentru lumea aceasta. Nu este mântuirea în Hristos. Pe aceasta trebuie să o avem noi înainte de toate.

Este totuși important să nu clădim pe faptele noastre, pe ce-am făcut ori pe ce n-am făcut, ci pe mântuirea în Hristos. Prin faptele bune pe care le-am făcut nu moștenim împărăția lui Dumnezeu, dar după faptele noastre vom secera. Un om al lumii acesteia poate să facă oricât bine vrea, după 1 Cor. 13, pentru veșnicie nu-i folosește. Mai înainte m-am gândit adesea pe unde trece granița dintre faptele pe care le ia Dumnezeu în considerație și cele pe care nu le ia. Am auzit spunându-se ca acelea care sunt făcute din dragoste, sunt valabile. Acum știu: cele care sunt făcute în credință, după nașterea din nou. Atunci faptele ne sunt luate în considerație de Dumnezeu și-căpătăm răsplată. Trebuie să fi născut din nou. Înainte de nașterea din nou poți să faci oricâte manevre vrei – să dai săracilor toată averea – dacă dragostea n-a fost turnată prin Duhul Sfânt în inimile noastre, nu folosește la nimic. Încă ceva: Dacă sunt născut din nou, din Dumnezeu, atunci: „Dacă fac cu plăcere, mi se va răsplăti; dacă fac fără plăcere? mi este poruncit”. De aceea este important ca ceea ce facem să facem cu bucurie. Înainte, mi se părea că fac așa de puține lucruri cu plăcere; făceam numai pentru că-mi era poruncit. Uneori îmi părea rău după aceea. Trebuia, oare, să aștept până când puteam să fac cu plăcere? Atunci poate că nu mai făceam niciodată. Odată mi-a cerut cineva o pereche de ghete. I le-am dat. După aceea mi-am zis: „Îți pare rău; ești zgârcit”. Am recunoscut: Aceasta este carnea și plăcerile cărnii trebuie să le omorâm. Duhul e împotriva cărnii și carnea împotriva Duhului; am dat ghetele, deci am lucrat potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Fac bucuros ce spune Dumnezeu, deci fac cu plăcere. După gândirea omului dinăuntru am dat bucuros ghetele și carnea zică ce va vrea. Astăzi eu nu mai dau socoteală cărnii, cel puțin nu am de gând să fac

aceasta.

EDUCAȚIA PENTRU IUBIRE

„Dragostea este îndelung răbdătoare și plină de bunătate, nu se poartă necuviincios, nu se mânie, nu pune la socoteală răul (1 Cor.13, 4 – 5).

Bunul Dumnezeu a avut numai gânduri bune cu privire la mine. M-a pus în legătură cu oameni interesați. Mi-a trimis, printre alții, un ucenic pe care a trebuit să-l primesc, care era potrivit pentru mine. Nu-mi era simpatic. Era arid și plictisitor. Tot felul de șiretlicuri a făcut față de mine cu gura; la lucru se așeza în vârful degetelor de la picioare și se legăna între-o parte și într-alta, ceea ce eu nu puteam să sufăr. Voiam să-l iubesc cu adevărat. M-am rugat lui Dumnezeu: „Eliberează-mă!” și mă gândeam că dacă Dumnezeu nu mă poate iubi mai mult decât iubesc eu pe acest ucenic, atunci nu va merge bine. Știam că nu trebuie să mă supăr. Aceasta a fost o bună școală; îmi simțeam neputința și voiam să fabric dragoste și răbdare ca să-l suport pe ucenic. Dar fabricațiunile mele n-au fost primite; erau false. Nu înțelegeam cum să mă îmbrac în dragostea lui Dumnezeu. Dar Iisus m-a biruit. El a reușit să mă așeze în har. Are mare importanță ce gândesc eu despre alții. Dacă eu nu iert, nici Dumnezeu nu mă poate ierta. Dacă am necaz pe cineva, și Dumnezeu are necaz pe mine, oricât de evlavios aș fi eu. Dacă cineva îmi pune ceva în cale, eu nu puteam să trec peste lucrul acela. Mergea cu mine și în pat. Dar imediat ce am recunoscut iubirea lui Dumnezeu, a fost altfel. Cât îl recunoaștem pe Hristos, atât de mult o să fim transformați după chipul Său. Să nu avem amărăciune față de cineva. Nu e plăcut, și acest lucru poate avea urmări! Dacă observăm lucrul acesta trebuie să ne spunem: „ia-ți poziția biblică”. Satana trebuie să piardă împreună cu toate șiretlicurile lui, pe care le folosește față de un copil al lui Dumnezeu. Tatăl ceresc vede cum atacă Satana, cum vin încercările, cine învinge în cele din urmă. „Credința noastră e aceea care birui este lumea”.

Odată m-a întrebat o fată dacă ar putea să vină la noi în servi ei. Ne plăcea bine de ea și ea vedea tot ce are de făcut. Era harnică și muncitoare. Mă gândeam: „Avem o servitoare bună, pe care o pot lua să ne ajute și în căminul nostru de vacanță în Pont. Acum când era la noi a ieșit o boală la iveală, în care ea cădea adesea și de care ea nu ne spusese în prealabil. Era ceva rău de tot. În această stare se făcea vânătă și bătea urât. Mă gândeam: așa eu nu o pot lua la Pont. Ce bine

ar fi dacă ar pleca! Dacă m-aș scăpa de ea! Apoi, iarăși m-am gândit: „Trebuie să te porți bine față de ea, atunci poate că pleacă singură”. Mi-a venit în minte și cuvântul: „Dragostea e îndelung răbdătoare și plină de bunătate”. Am recunoscut că eu pot face cum vreau; ori să merg în iad, ori să trăiesc după Cuvântul lui Dumnezeu. Nu poți să mai faci cum vrea carnea dacă vrei să-L slujești pe Dumnezeu. Ce bucuros am fost! De atunci adesea am mulțumit Tatălui Ceresc, că n-am trimis servitoarea aceasta de la noi. S-a întâmplat mult mai mult decât ne gândeam. S-a făcut sănătoasă de boala ei.

O altă școală am făcut printr-un om care mi-a făcut mult rău, despre care am spus că mi-a adus în casă pe chiriașul cel rău și căruia i-a închiriat și terenul, care-mi fusese deja închiriat mie. Pe acesta încă am vrut să-l iubesc. Dar când îl întâlneam, plecam capul și eram chinuit sufletește. El mă privea de sus și eu nu puteam să-l mai văd. Știam că trebuie să-mi iubesc vrăjmașii, și așa voiam să-l iubesc și pe omul acesta. Cu toată voința pe care o aveam, mi se părea că nu-l pot iubi. Căutam un simțământ de iubire, pe care nu-l găseam și nici nu puteam să-l fac. Așa m-am chinuit mai mult de un an. Mă rugam să-mi dea Dumnezeu iubire. Lucrurile, însă, rămâneau la fel. Odată am citit: „Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3, 18). Când am recunoscut aceasta, am făcut, pentru plăcerea acestui om, ce putusem. El cerea să fac mai mult, deși nu avea niciun drept. Vedeam mereu că-mi este dușman. Am lăsat lucrul meu și am făcut lucrul lui. Acum am văzut că l-am iubit cu fapta. Deci, îl iubesc cu adevărat. Când mi-am dat seama de lucrul acesta, a apărut și sentimentul iubirii. Când m-am întâlnit cu el din nou, a trebuit să-mi impun cu forța să nu-l îmbrățișez. Acum am putut să-l privesc în față și acum el a fost acela care a plecat capul. A fost interesant. El nu știa nimic despre ceea ce se petrecuse în mine. Eram slobod. Mulți copii ai lui Dumnezeu se chinuiesc și stau sub apăsare, pentru că nu au o înțelegere justă asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Eu îmi închipuiam, întotdeauna, că trebuie să simt sentimentul iubirii. Iubirea cu fapta are valoare înaintea lui Dumnezeu. Pe aceasta o vede El.

Pe cei nepocăiți și pe oamenii pocăiți trebuie să-i purtăm și să avem răbdare cu ei. Iubitul Tată Ceresc face să fim laolaltă, tocmai cu aceea cu care e bine să fim. El știe ce este necesar pentru noi; pentru educarea noastră și de ce mai avem nevoie. Dumnezeu ne pune adesea în legătură cu oameni care au o atitudine dușmănoasă față de noi, până

când ne dăm seama că ei nu nesânt spre pagubă, ci spre mare folos. Mulți nu-și dau seama de călăuzirea lui Dumnezeu și mereu se plâng. Dumnezeu vrea să ne scape de părerile greșite. De aceea ne introduce în foc și în apă. Mulți se supără când sunt vorbiți de rău, în loc să se bucure. În propria familie, întotdeauna își impută unii altora greșelile. Dacă nu iertăm oamenilor greșelile, nici Dumnezeu nu ne iartă nouă. Nu e nimic mai rău ca neîmpăcarea, care este asemenea omorului.

Ce facem când suntem ocărăți pentru numele lui Hristos? Binecuvântăm, ori ne apărăm și ne gândim că altfel ar trebui să creadă oamenii. Am fost învățat de Dumnezeu: „Bucurați-vă când oamenii vorbesc tot felul de lucruri rele împotriva voastră, spunând minciuni!” Cuvântul acesta m-a restabilit de multe ori. S-au vorbit lucruri îngrozitoare îmw potrivea mea și, adesea, îmi venea să fac ceva împotrivă. Dar, întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu m-a reținut de la aceasta. Cât de recunoscător îi sunt lui Dumnezeu! Altfel, n-aș fi putut spune cu cugetul curat că trebuie să luăm Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris. Dacă m-aș fi ținut de Lege și dacă m-aș fi plâns că am fost insultat, atunci mulți ar fi intrat în mari greutăți. Aceia care au adus minciuni grele în cărți, ar fi trebuit să-și retragă cărțile, dacă i-aș fi atacat. În fond, nu-i voie să arunci asupra cuiva batjocuri și neadevăruri și să i le publici. Dar, calea lui Dumnezeu este să-i binecuvântezi pe aceștia și să te rogi pentru ei. Așa a făcut Mântuitorul.

Câte nu s-au vorbit despre mine în K! Eram în Ponte (Engadin). Iată ce se putea citi în ziar atunci: „În O., un tată a împușcat doi fii și pe el însuși. Când am aflat lucrul acesta în Engadin, am zis: Se pare că tot eu sunt vinovat”. Nu cunoșteam nici pe tată, nici pe fiii săi. Și, într-adevăr, s-a împrăștiat zvonul că soția mi-ar fi dat mie toți banii și, de necaz, bărbatul ar fi împușcat copiii și apoi pe el însuși. Apoi, pe mine m-ar fi prins și băgat într-o casă de corecție. (Dar mai întâi se mergea în fața judecății). Apoi eu aș fi vrut să mă împușc, dar n-am tras bine și apoi am fost dus la B. în spital și acolo am murit. Ziceau că m-ar fi înmormântat în H... Când am coborât din Ponte și am urcat în H., niște oameni care m-au văzut, au rămas uimiți și li s-au îngălbinat fețele. Mă gândeam: „Ce să fie asta?” Acasă am întrebat soția. Ea a zis: „Da, tu ai înviat din morți. Ești demult îngropat”; și mi-a povestit toată istoria, l-am spus: „O să-și vadă ei odată minciunile”. Uneori mă gândeam să intervină Comitetul nostru și să le ceară socoteală oamenilor, ori să mă pună pe mine deoparte dacă e adevărat. Dar,

după aceea, pe când țineam iarăși adunare, am văzut în Cuvântul lui Dumnezeu îndemnul: „Bucurați-vă și veseliți-vă când oamenii vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, mințind”. O ce scump este Cuvântul lui Dumnezeu! La început m-am justificat; mai târziu n-a mai fost nevoie. Adeseori, când s-au vorbit tot felul de lucruri împotriva mea, mi-am zis: „Acum oamenii n-o să mai intre în adunare; ci are să le fie rușine să vină la un astfel de om”. Dar adunarea se făcea tot mai mare. Am observat, în sfârșit, că împărăția lui Dumnezeu se clădește prin suferințe. De aceea, să ne bucurăm când suferim pentru Hristos. Pavel zicea că el împlinește în trupul său ceea ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru Trupul Lui. O singură dată venim pe lume! mai mult decât o singură dată nu moare nimeni. Să ne încredem numai în Dumnezeu și să ne ocupăm adevărata poziție!

Dacă sunt oameni care vor să fie domni și stăpâni, Dumnezeu știe să intervină acolo și trimite pe alții care au și ei ceva de spus, până când se observă că acolo e mâna lui Dumnezeu, nu a omului. „Să mă duc să-i tai capul lui Simei?” – „Nu, lasă-l să blesteme! Dumnezeu i-a poruncit!” (2 Sa. 16, 5 – 1*O. David a luat nu numai ce venea de sus din mâna lui Dumnezeu, ci și ceea ce venea din lături, pietrele și bulgării de pământ. Ce adesea a trebuit să port socoteală? Erau oameni care mă insultau mereu. Știam că nu trebuie să țin socoteală. La început mă gândeam că se vor potoli. Dar apoi am observat: Dumnezeu mă încearcă; dacă mă răzbun? El Se uită dacă-mi iau poziția cu adevărat biblică. Dacă eu nu iert, nici El nu-mi iartă mie. Atunci aveam de a face cu mine însumi. Nu voiam să mă mai gândesc la problema aceasta. Dar în pat mai aveam încă o „căruță”; mă suceam de pe o parte pe alta și nu voiam să ascult pe Satana, dar ea era deja de partea cealaltă. Uneori mi se părea că am biruit. Dar aceasta nu ținea decât până data viitoare și atunci mă gândeam: „Nu e în niciun fel”. În sfârșit, am găsit drumul. Mi-a venit în minte: „Cu ce măsură măsoarăți, cu aceea vi se va măsura”. Cum gândesc eu cu privire la acești oameni, așa gândește Dumnezeu cu privire la mine. Mi s-a lămurit, dar nu mi-a plăcut; dacă eu am ceva împotriva cuiva, are și Dumnezeu împotriva mea. Am început să mă rog pentru bârfitori ca să pot uita aceste lucruri. Mai târziu, 1 Cor. 13 mi-a fost de folos și mai mult. Odată am auzit pe o soră din altă adunare, zicând: „Acum știu cum se poate trăi 1 Cor. 13 – Trebuie să punem numai numele nostru acolo”. Am făcut așa: „Berger este îndelung răbdător și plin de bunătate, el nu se mânie; Berger nu se

gândește la rău, Berger nu se poartă necuviincios, Berger nu pune la socoteală răul etc". Dar mereu observam: Nu este așa Berger, nu ajută la nimic, chiar dacă pun numele meu acolo. Voiam să aduc și roade și nu vedeam niciuna – din fericire. Apoi am citit odată: Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor" (Gal. 5, 22). Nu se spune roadă lui „Berger”, ci a „Duhului”. Atunci m-am bucurat că Duhul lui Dumnezeu a fost turnat asupra mea și am intrat în odihnă. Am văzut că așa este iubirea. Atunci am citit: „Dumnezeu este iubirea”. Deci Dumnezeu este așa cum se spune în 1 Cor. 13. Și apoi: Iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în i-nima mea. Când vin încercări pot să zic: „iubirea e îndelung răbdătoare și plină de bunătate” etc. Așa e iubirea care a fost turnată în mine. Aceasta îmi e de îndreptar mie și nu numai mie. Am ținut odată o evanghelizare în Berna. Cu cinci minute înainte de a începe, a venit soția mea și mi-a dat o scrisoare de la un frate, care-mi era apropiat. Mi-a povestit ceva din ceea ce scria acela despre mine. Lucrul acesta m-a impresionat și mă gândeam: „Acum n-o să mai intru așa degrabă în casa lui”. Era timpul să începă adunarea. Am citit 1 Cor. 13. Nu țin multe ore biblice pentru mine; am mare nevoie să-mi predic mie. După adunare, am sărutat Biblia. Eram vindecați și eu și soția. Înainte, fusesem „încărcați” amândoi. Scrisoarea aceasta am citit-o numai după 14 zile. Nu mi-a mai adus nicio amărăciune. Când nu mai pui la socoteală, aceasta e fericire. Mântuitorul nostru, care S-a dat pe Sine însuși pentru noi, locuiește în noi și face și voința și înfăptuirea, după bună plăcerea Sa. El desăvârșește lucrarea începută și împlinește în noi neprihănirea cerută de Lege (Rom. 8, 4). Atunci, noi ce să mai facem? Nu știu nimic altceva decât să ne bucurăm de ceea ce a făcut El. Noi, care credem, intrăm în odihnă. Aceasta e altceva decât a merge orbește înainte: Acum trebuie să te ferești! Când eram copil, trebuia să trec prin fața unei curți, unde era un câine rău; cel puțin față de mine era rău. Atunci eu mergeam pe partea cealaltă a străzii și călcam ușor – pe unde nu era pavat; dar el tot venea și-mi era frică, chiar dacă tata îmi spunea să nu mă tem. Dar altă dată, am trecut pe acolo împreună cu tata. Acum, alergam nu pe dincolo de stradă, ci loveam cu ghetetele în pietrele de pe drum și mă gândeam: „Ce bine ar fi să vină câinele acum! îl am pe tata cu mine”. Dar câinele n-a venit. Tata i-ar fi arătat cine este el. Așa este și în cele duhovnicești. Dacă ne e frică de păcat, în curând suntem la pământ. Dacă știm însă: Tatăl e cu mine, atunci

câinele nu mai vine. Întreaga viață e un exercițiu, o practică. Celui care rămâne în rugăciune și în lumină, i se descopere Dumnezeu.

Secretul înaintării stă în a te odihni tot mai mult în Dumnezeu, în ceea ce face El. Astfel, prin 1 Cor. 13 și prin cuvântul: „Cu ce măsură vei măsura, cu aceea ți se va măsura”, am primit cheia și am învățat nu să mă răzbun, ci să iert cum și Hristos a iertat. De atunci mi-a rămas, prin harul lui Dumnezeu, că atunci când amărăciunea voia să se ridice în mine eu știam: „Asta nu se poate, altfel sunt pierdut”. El vrea să ne transforme în chipul Lui, ca El să locuiască în noi și noi să fim aici pentru El cu trupul, cu sufletul și cu duhul. Ai Săi sunt templul Său și acolo nu poate să stea nimic din ceea ce îl necinstește pe El.

EDUCAȚIA SPRE SMERENIE

„Dumnezeu se împotrivește celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5, 5).

Dumnezeu ne scapă de toată ființa noastră stricată. Eu nu știam că eu sunt un om mândru, îngâmfat; ziceam că n-am niciun motiv să fiu așa, eu, un om sărac cum eram. Apoi, însă, am observat cum sunt. Era cam cu un an înainte de a mă întoarce, am semănat cartofi și am gunoit bine. Toamna a fost aproape sub fiecare plantă o grămăjoară de furnici galbene; recolta de cartofi a fost slabă. După ce m-am întors, oricât de puțin aș fi semănat, recolta era frumoasă și puteam să mai și vindem, înainte, trebuia mereu să cumpărăm și abia aveam banii necesari. De binecuvântarea lui Dumnezeu depinde totul. Când am plecat în altă localitate, am semănat acolo fasole; n-am avut bălegar, numai niște urină de grajd diluată cu apă. Intendentul casei râdea de noi. Dar noi am obținut o fasole minunată, iar el una foarte slabă. Celălalt an a luat și el din „apa” noastră; dar noi am avut iarăși recoltă mai frumoasă. Al treilea an a fost „cel mai binecuvântat”. Fasolea n-a crescut peste pari; recolta a fost cu totul slabă. Aceasta, pentru că mai adăugasem ceva eu: puțină mândrie. Gândeam că din pricina evlaviei mele, am avut eu până atunci recolte așa de frumoase. Fasolea aceasta a fost cea mai binecuvântată. Dumnezeu privește la noi. Când vede că noi căutăm slavă pentru noi înșine și vrem să creștem în înălțime, înțelege că unul ca acesta trebuie să-și plece capul, și dacă acela chiar strigă, El nu prea ia seama. El poate să spună: Berger, stai liniștit, că va fi bine! El nu dă slava Sa nimănui altcuiva, nici chiar lui Berger cu fasolea lui.

Și, în îndreptățirea de sine, Tatăl ceresc, găsește cu cale să-i aplice unuia tratamentul potrivit. A venit odată la mine un țăran, un

om din lume – eu eram atunci rotar – și mi-a vorbit de câte toate. Eu l-am invitat să mergem în cameră. Am luat Biblia și i-am zis: „Mai bine vom citi ceva din Biblie decât să vorbim tot de lucruri pământești”. El mi-a strigat în ureche: „Să ne ferească Dumnezeu de îndreptățirea de sine!” Eu i-am zis: „Dacă eu mă îndreptătesc singur, spune-mi!” El mi-a strigat încă odată în ureche: „Să ne ferească Dumnezeu de îndreptățirea de sine!” L-am întrebat încă odată dacă eu mă îndreptătesc pe mine însumi și el mi-a strigat același lucru în ureche și a plecat. Am îngenuncheat acolo în cameră și m-am rugat: „Iubite Tată ceresc, dacă mă îndreptătesc pe mine însumi, arată-mi”. Atunci privirile mi s-au dus ceva mai departe și am văzut că gândurile mele se potrivesc cu ale fariseului: Îți mulțumesc, Doamne, că eu nu mai trebuie să beau, să joc cărți și popice și să fumez ca ceilalți oameni. N-am spus așa prin cuvinte, dar gândul era la fel. Eram demascat.

Mai înainte gândeam că „pocăiții” se îndreptătesc pe ei înșiși. Când m-am întors și eu, erau așa, în ochii mei, ceilalți oameni. Prin harul lui Dumnezeu a venit, în sfârșit, vremea când am văzut: „Eu mă îndreptătesc pe mine însumi”. Trebuie să fi recunoscut, în sfârșit, lucrul acesta ca să fim mântuiți; trebuie să recunoaștem că neprihănirea noastră înaintea lui Dumnezeu e ca o haină murdară. După experiența aceasta, n-am mai vorbit așa.

Câteodată n-aveam pâine și nici bani să cumpărăm, în loc de pâine mâncam cartofi copti. Când venea cineva, îi puneam repede în sertarul mesei ca să nu vadă că n-avem pâine. Și acum bunul Dumnezeu trebuia să ne supună unei operații. M-am gândit atunci, când vine foametea, n-ar trebui să ne mai rușinăm că mâncăm cartofi copti. Astfel, i-am zis soției: Acum nu mai dăm la o parte cartofii când vine cineva. De aici înainte am avut întotdeauna pâine.

Ce mult a trebuit să se ostenească Dumnezeu ca să mă vindece de mândrie. Odată, într-o seară, a venit un domn. Credeam că va pleca repede, dar el nu voia să plece. Am luat masa de seară, s-a făcut ora nouă, zece, unsprezece și el tot nu voia să-și ia rămas bun. M-am frământat mult. Aveam o căsuță păraginită cu odăițe nevăruite demult. În una era un pat curat, dar mă gândeam că domnul acesta nu va putea dormi acolo. În altă parte nu era nicăieri loc. În sfârșit, i-am spus că avem un pat disponibil și ne-am cerut scuze pentru odăița sărăcăcioasă. În noaptea aceea am dormit puțin și gândeam că oaspetele se va scula dimineață nemulțumit. A dormit însă până la ora

zece și s-a coborât din pat bucuros. Atunci a trebuit să-mi fac imputația: „Ce prost ești!” Dumnezeu nu ne cere ce nu avem, ci numai ce avem. Atunci, din fericire, nu știam că la casă trebuie și un lighean pentru spălat. Noi ne spălam la fântână și foloseam toți același ștergar. Oaspetele a făcut și el la fel. Dacă aș fi știut ce știu astăzi, m-aș fi chinuit și mai mult. Pe urmă, am recunoscut bine: „Aceasta e mândrie!”

În scrisori făceam întotdeauna multe greșeli și apoi adăugam: „Nu-mi luați în seamă greșelile!” Un frate mi-a tras atenția: Aceasta e mândrie și a-roganță; să-i mulțumesc lui Dumnezeu că pot să scriu așa. Aceasta mi-a făcut bine și m-a vindecat. El ar fi putut să mă liniștească de acest fel de a fi, spunând că scrisorile se pot doar citi. Dar n-a făcut-o. Vrem să fim ceva și ne tot urcăm, și bunul Dumnezeu ne taie crăci le una după alta, până ajungem la pământ.

În așa numitul Landul de Sus al Bernei am făcut odată mai multe vizite și am refuzat toate invitațiile la masă. Îmi făceam socoteala, ca lângă gară să mănânc ceva la o văduvă săracă, dacă îmi va permite timpul. Văduva mi-a oferit o ceașcă de apă și o bucățică de pâine. Avea o față fericită și nu s-a scuzat că nu-mi poate oferi mai mult, N-aș fi îndrăznit să mănânc ultima bucățică pe care o avea femeia, dar știam că pot să-i las ceva. Primirea aceasta m-a umilit. Eu n-aș fi fost în stare să fac așa ceva. Mai bine nu i-aș fi dat nimic oaspetelui. Dar văduva n-a zis nimic. Mi s-a părut ceva nespus de important și m-am umilit. Atunci mi-am văzut starea mea. Când au venit la mine niște oameni bogați, le-aș fi dat bucuros să mănânce, dar m-am gândit că trebuie serviți cel puțin cu brânză și unt. Dar pentru că nu aveam, nu le-am dat nimic. Pe cei săraci i-am ospătat bucuros cu pâine și cafea.

Cum m-a scăpat Dumnezeu de multe maniere greșite! Ce simplu e să trăim pentru iubitul Mântuitor! Nu se poate exprima; trebuie să experimentezi personal. Mă gândeam adesea că dacă aș putea să dau oamenilor inima mea numai pentru un minut ca s-o examineze, s-ar întoarce la Dumnezeu, când și-ar da seama de această fericire.

EDUCAȚIA PENTRU ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU în cele pământești

„Toate îngrijorările voastre aruncați-le asupra Lui, căci El însuși îngrijește de voi”.

(1 Petr. 5, 7).

O, cine se încrede în Dumnezeu, ce bine poate să-L cunoască! Mulți ar trăi cu totul altfel dacă s-ar gândi așa: „N-am adus nimic în

lumea aceasta și nu vom lua nimic din ea”. Astăzi adunările se văd și se aud cerșind, jeluindu-se și plângându-se, în loc să se încreadă în Dumnezeu cel viu! Mie mi-a arătat că are grijă de mine. La început, aducem la cunoștința fraților nevoile mele. Ca urmare mi s-a trimis ceva, dar nu de frații respectivi, ci de alții, cărora ei le povestiseră. M-am rușinat și nu am mai vrut să spun nimănui de nevoile mele, dar ici și colo tot am mai vorbit, așa că oamenii au băgat de seamă. Atunci m-am întrebat: Oare, îmi va da Dumnezeu dacă nu va ști niciun om de lipsurile mele? Când am putut să tac, cu totul altfel a răspuns Dumnezeu. Cu totul altfel s-au petrecut lucrurile. Acum știam că mi-a dat Dumnezeu, nu oamenii, chiar dacă intervenția s-a făcut prin oameni. Am aflat chiar că Dumnezeu lucrează și fără să se folosească de oameni. El poate să facă și altfel. Se poate folosi de corbi.

La câțiva ani după întoarcere, m-am îmbolnăvit. Eram extenuat. Dimineața mă sculam devreme; la ora cinci eram deja la lucru. Adesea, oamenii erau încă în pat când apăream eu. Munceam toată ziua fără oră de prânz, mâncam repede și seara târziu încetam lucrul, în fiecare seară, în afară de sâmbătă, trebuia să țin adunări. Rămâneam la lucru multă vreme, nu opt sau zece ore pe zi. Rămâneam până la masa de seară și mâncam cu oamenii. Uneori, nu aveam timp să mămânc, trebuia imediat să țin adunare. După adunare mi se dădea, adesea, cafea sau ceai. Adesea stăam de vorbă, uneori mai mult decât era nevoie, și atunci veneam acasă la miezul nopții sau mai târziu. În cealaltă dimineață trebuia să mă scol iarăși devreme. Așa au mers treburile cam șase ani. Într-o dimineață, când am vrut să mă scol ca să merg la lucru, am observat că sunt bolnav. M-am forțat, și mergând la lucru am căzut la masa de dat cu rindea. Timp de aproape un an n-am putut să câștig mai nimic, din cauza slăbiciunii. Adunări am ținut încă, chiar în situația aceasta. Numai o lună de zile am întrerupt. Îmi era din ce în ce mai rău.

Mă gândeam adesea în drumul spre casă: „Acum încă un pas și cazi la pământ”. Când era zăpadă mă uitam după un trunchi de copac ca să mă pot așeza. Dacă găseam unul și acela era acoperit cu zăpadă. Ajuns acasă, mă apucam de mânerul de la ușă și cădeam jos. În necazul acesta, a venit Satana și mi-a zis: „Tu ai trebuit să lucrezi din greu și acum ești bolnav și nu mai poți câștiga nimic. Ceilalți evangheliști au salariu și n-au nevoie să lucreze toată ziua, așa cum faci tu. Ei țin numai trei adunări pe săptămână; tu ții șase și nu capeți niciun ban. Pe

lângă aceasta, trebuie să-ți plătești singur trenul și poștalionul; lor li se plătește; tu prea te-ai surmenat". Așa mi-a șoptit Satana, iar eu am repetat mereu același lucru, toată ziua. Așa am mers la el la școala lui și am învățat de la el astfel de „psalmi". N-am făcut ca David, care, atunci când i-a șoptit Satana: tu ai motive să te plângi, a zis: „Voi lăuda pe Domnul întotdeauna, lauda Lui va fi pururea în gura mea" (Ps. 3*O și a poruncit sufletului să laude: „Laudă, suflute al meu, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui" (Ps. 103). Cu mine a fost din ce în ce mai greu. În adunare nu mă plângeam – bineînțeles – ci îl laudam pe Iisus. Aceasta mă mai ținea întrucâtva în picioare. Așa am mers trei sferturi de an în școala lui Satana și mi se părea că am dreptate să gândesc așa. Interesant este că în toată această vreme de lipsă, n-a trebuit să fac nicio datorie. Aveam capre, și aveam cartofi și legume. Totuși, în cele din urmă, am văzut că nu stau bine: „Înainte erai cel mai fericit om de pe pământ și, acum, nu mai ești". M-am plecat înaintea lui Dumnezeu și m-am pocăit. Atunci, deodată, m-am făcut bine; eram iarăși mulțumit și iarăși cel mai fericit om, nu mai vedeam nicio lipsă și din nou am avut binecuvântări în adunare, pe care le-am putut vedea și mă puteam bucura de ele. Nu-mi venea nicidecum în gând să mă plâng. Eram într-o mare fericire, chiar și așa fără bani și fără salariu. Nu-mi lipsea nimic. Binecuvântarea lui Dumnezeu era peste casa noastră și peste tot ce aveam. Puteam să trăim multă vreme fără bani. În anul acela mi s-au dăruit doar 10 franci, altceva nimic. Dumnezeu m-a trecut prin jale și tot El m-a scos afară. Am devenit agent în Crucea Albastră și puterea mi-a revenit încetul cu încetul. Privind înapoi la experiența mea, am văzut că a nu te îngrijora e tot un dar de la Dumnezeu. Am văzut însă și ce mult timp am umblat în școala lui Satana. Ce prostie e să mergi în școala aceasta. Lui Satana nu e greu să spună mereu același lucru. Depinde dacă e ascultat, sau dacă luăm lucrurile din mâna lui Dumnezeu. A trăi cu Dumnezeu e altceva decât a te îmbrăca într-o formă de evlavie, pentru paradă.

Am întrebat, odată, într-o adunare: „Cine dintre voi a fost în școala lui Satana?" Nimeni n-a ridicat mâna. Am povestit, apoi, cum mi s-a întâmplat mie și iar am întrebat: „Cine dintre voi a mers, totuși, în școala lui Satana?" Aproape toți au ridicat mâna. Cât de important este deci, îndemnul: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!" E ceva asemănător cu gândul din Sirah 30, 22: „Nu te întrista și nu te chinui cu propriile tale gânduri! Fă-ți bine și mângâie-ți inima și alungă de la tine

întristarea!" Când se știe că toate lucrurile lucrează spre bine, mângâie-ți inima cu aceasta, chiar dacă ți se pare că ai avea motive să te plângi.

Experiența aceasta este pentru mine și astăzi mai scumpă decât aurul. Din afară totul părea închis, dar atunci am putut să experimentez, ca niciodată în viața mea, că Dumnezeu poartă de grijă. Așa am fost întreținut timp de un an de zile. În vremea aceea, a venit odată soția la mine – atunci noi aveam două capre – și mi-a spus că una din capre e gata să moară. Eu nu m-am dus în grajd să mă uit, ci i-am spus Tatălui ceresc: „Tată, Tu știi, dacă-mi iei capra, trebuie să-mi dai alta și pentru că mie nu-mi place să cumpăr capre, aș dori să-mi însănătoșezi capra mea”. În cealaltă dimineață capra era sănătoasă și dădea lapte ca înainte. Tatăl din cer știa că vorbesc serios. Mai înainte am făcut negustorie bucuros și am spus minciuni pentru a o face. Când m-am întors mi s-a făcut scârbă de astfel de comerț. De aceea i-am vorbit așa Tatălui ceresc, și El mi-a răspuns.

La un curs de îndrumare, erau 60 de persoane. Era în timpul războiului din 19 Te18. Consumasem deja cartelele pentru masă și de aceea n-aveam ce să mai mâncăm. Am vrut să fac educație copiilor de la curs, în ce privește încrederea în Dumnezeu, și le-am zis: „Rugați-vă, dacă vreți să aveți ce mânca mâine; și eu voi face la fel. Seara ne-a venit de la un țăran o jumătate de kilogram de mazăre. Atunci mi-a venit gândul: Ce este asta la atâția? Aceasta era credința mea! Și totuși, era puțină credință acolo. În cealaltă dimineață, când numai era nimic de gătit, am zis oamenilor din bucătărie să înceapă să mestece bine mazărea și să-L laude pe Dumnezeu și să-i mulțumească. Am căpătat o mâncare de mazăre consistentă și bună ca niciodată și am putut să mâncăm după plăcerea inimii. Ce minunat a fost că, din această mâncare, a fost hrănit și omul dinăuntru. A fost o experiență asemănătoare cu aceea despre care se spune în Evanghelia după Ioan 6, 26: „Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinea aceea, și v-ați săturat”. În pâine era ceva ce-i lega de Dumnezeu.

Cât de multe am putut trăi și experimenta cu Dumnezeu! Odată trebuia să ne vină oaspeți; trebuia să avem carne – încă de sâmbătă aveam foarte puțină și bani n-aveam. Soția și cu mine ne sfătuiam cum să facem. Eu am zis că taie, din ce avem, bucățele mici, cum fac domnii, nu ca țăranii, și să pună cât de multe zarzavaturi, atunci va ajunge

pentru două zile. Eu am mers în atelier și am îngenuncheat. Atunci mi s-a spus: „Nu te îngrijora de ziua de mâine!” M-am rușinat și i-am spus soției să gătească tot ce avem. Seara ni s-a adus prin poștă o pulpă mare. Avem și astăzi un Tată, Căruia îi putem spune totul.

Altă dată ne-a venit un oaspete, o femeie, căreia trebuia să-i dăm să mănânce ouă. N-aveam nici bani, nici ouă și nici nu puteam spune ei lucrul acesta. M-am rugat lui Dumnezeu: „Ne trebuie ouă și n-avem bani”. Mi-a venit în gând: „Tu ai de luat dintr-un loc încă 80 de franci, ești un ștregar, că mai cerșești încă bani de la Dumnezeu”, l-am zis Tatălui ceresc: „Tu ești foarte bun și față de ștengari”. Cu poștalionul de la ora patru ne-au venit 90 de ouă și 12 franci. Am întrebat-o mai târziu pe sora care le-a trimis, cum s-a făcut lucrul acesta. Mi-a povestit că dimineața a fost cuprinsă de o frică, că trebuie să-mi trimită mie ouă, și repede le-a pus la poștă. Iubitul Tată ceresc le face oamenilor și „picioare”. „Înainte de a striga, Eu voi răspunde”. Când omul se predă cu totul Cuvântului lui Dumnezeu, e o mare bucurie să trăiești pentru Dumnezeu. Putem vedea minuni și astăzi. Dacă n-aș fi fost sărac, n-aș fi trăit multe din minunile pe care mi-au fost date să le trăiesc. Un cuvânt al poetului G. sună:

„Să fi sărac, nu e bine; Faci multe lucruri de care ți-e rușine”.

Dar dacă ești întors la Dumnezeu, sărăcia este ceva frumos. Dacă suntem încercați Dumnezeu poate să fie în noi și pentru noi. Timpul pe care l-am trăit în sărăcie a fost un timp foarte prețios. Am învățat să mă încred în Cuvânt și am putut experimenta că Dumnezeu își ține Cuvântul dat.

Oricare tată are grijă de copiii săi. Copiii așteaptă lucrul acesta de la tatăl lor. Cu câtă recunoștință este primit un astfel de tată, de către acela pe care l-a îngrijit. „De aceea să nu ne îngrijorăm și să zicem: Ce vom mânca, ce vom bea? Cu ce ne vom îmbrăca? Pe acestea și păgânii le caută”. Mântuitorul dă tot felul de încurajări. Priviți vrăbiile și corbii! Nu samănă, nu seceră și Tatăl vostru totuși le dă hrană. Trebuie numai să ne încredem în El cu adevărat, ca niște copilași. Nu depinde degrămada mare”, ci de Cuvântul lui Dumnezeu și de binecuvântările Sale minunate. El poate să binecuvânteze banii. El poate lăsa să cadă și blestemul. Acolo, economia și vrednicia nu folosesc la nimic. Împreună cu pocăința a intrat și binecuvântarea. Cu cât ne încredem mai copilărește în El, cu atât mai mult îi vom cunoaște credincioșia și dragostea.

Odată, în Ponte, unde noi deschiseseam un cămin de odihnă, țăranii de acolo nu mai voiau să ne dea laptele pe care ni-l promisese. Când am sosit, am primit această informație. Eram într-o situație foarte grea. Mă gândeam: „Acum vin oaspeți și eu le voi povesti cum poartă Dumnezeu de grijă și am să le servesc cafea neagră și ceai și să le spun că lapte nu avem. Nu se potrivește”. Am mers în camera mea, am îngenuncheat și am strigat către Dumnezeu. El mi-a zis: „Priviți vrăbiile!” Mai înainte, numai la vrăbii eu nu mă gândeam. Am ieșit afară și a venit una cu ciocul plin și s-a așezat pe un fir telefonic, de o parte a ciocului se vedea prada ei ca o alună; de cealaltă parte atârna destul de mult în jos. M-am dus înapoi în cameră, am mulțumit lui Dumnezeu cu bucurie și m-am gândit: „El ne umple ciocul”. În curând după aceea, a venit un frate din Madulein și mi-a arătat un anunț: „Aici este o vacă de vânzare”. Am cumpărat-o. A dat foarte mult lapte. A mai venit și un țăran și a oferit lapte, dar numai cu condiția să luăm tot ce are. Ca urmare, „aveam ciocul plin”. Oaspeții au putut să bea lapte cât au voit. Cum îi ascultă iubitul Tată pe ai Săi. Să nu ne gândim că El ne ascultă numai atunci când ducem o viață mai bună. Trebuie să nu uităm niciodată: Prin har, prin har!

În anul 2914, când a izbucnit războiul, ne-am rugat cu toții, să nu ajungă războiul și în țara noastră, ci să înceteze. În Biblia mea stă scris: Când se va auzi de războaie și vești de războaie, să vă ridicați capetele și să știți că izbăvirea se apropie, dar să nu ne încercăm inimile cu mâncare și băutură. E minunat că atunci când era război și a venit foamete și alimentele s-au redus, am observat cât de necesare sunt astfel de îndemnuri. Grijile au venit peste mine. Aveam de dus o luptă! Alții au cumpărat și adunat diferite lucruri cu grămada. Știam că așa ceva nu este din credință. Aceste griji m-au pus și pe mine în mișcare. Aveam încă un pretext evlavios: Veneau foarte mulți frați la noi și trebuia să-i ospătez. M-am plecat și am citit locul din Biblie că Dumnezeu se va îngriji de ziua de mâine și am crezut. Dar grijile veneau mereu peste mine, ca și cum aș fi fost într-un cuib de viespi. Mai înainte, când năvăleau asupra mea astfel de lucruri, îmi ajutau cuvintele de la Matei 6, 25 – 3 — Acum nu-mi foloseau la nimic. Atunci odată s-a trezit în mine gândul: Ce om ești tu! Ce viață egoistă duci! Ceilalți o să rabde foame, iar tu vei avea ce să mănânci, tu, ca creștin! Ca urmare, am zis: Vreau să flămânzesc, dacă Dumnezeu vrea așa. Din ceasul acela s-au dus toate grijile de la mine. Pentru flămânzit avem

repede destul. Atunci am observat ceva din puterea cuvântului: „Ei au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte”. Aceștia sunt biruitorii. Acelora care voiesc să creadă numai în sânge și să mărturisească, dar încă își iubesc viața, acolo Dumnezeu nu se poate manifesta. Tocmai când eu am vrut să-mi dau viața, s-a arătat biruința. E minunat: Tatăl vede totul, totul!

Odată i-am dat unui frate toți banii pe care îi aveam – 2000 de franci, sub formă de împrumut.

El mi-a dat o chitanță de mână fără semnătură, pe care erau aplicate doar niște mărci postale, ceea ce nu valora nimic. Cred că a procedat așa din neștiință. Mulți ani n-am primit nicio dobândă. Când am vrut să tipărim cartea noastră de cântări, ne trebuiau banii, l-am scris: „Îmi trebuie banii”. El mi-a scris o scrisoare scurtă: „Dacă cineva îți ia ce este al tău, nu-i cere înapoi!” M-am gândit: „Am dreptul ca împotriva unui astfel de om să intentez proces, ca să-l dau în judecată. Am căutat în Proverbe și în Eclesiastul dacă nu e scris ceva, care să confirme dreptul de a-i cere banii înapoi. Am găsit ceva, dar nu mi s-a părut de ajuns. Am căutat atunci o altă cale. M-am dus la legătorul de cărți și l-am întrebat dacă nu vrea să ia asupra lui creditul. Da, el a primit bucuros, numai dacă vreau eu să-l cedez, l-am zis încă: „Dar, tu n-ai nevoie să-l constrângi. Eu rămân răspunzător”. M-am dus acasă și multe zile „am rumegat” chestiunea aceasta. După un timp oarecare, i-am zis soției: „Cred că ar fi bine să ne lipsim”. Ea a fost de acord. Și imediat mi s-a luat o povară grea de pe inimă. Până atunci eu nu mă plecasem în întregime înaintea Cuvântului lui Dumnezeu și nu primeam cu bucurie răpirea averii, cum se spune despre evrei. Îndată ce m-am plecat, am văzut ce prost am fost: „Mie îmi trebuiau bani și aveam nevoie să mi se răsplătească însutit”. Dar Mântuitorul făgăduiește că dacă renunțăm la ceva în numele Lui, ni se da înapoi însutit. M-am socotit pe mine însumi” un măgar prost”, pentru că m-am chinuit atâta și n-am ținut seamă de Cuvintele Mântuitorului. Ce nebunie să nu îndrăznești. Cine ține seama cum se cuvine de ceea ce ne învață Biblia, acela poate suporta cu bucurie răpirea averilor. N-am primit, desigur, o sumă de o sută de ori mai mare, dar am primit destul, când am renunțat la banii mei. Înainte, făceam socoteală de toate, mă gândeam să cer și copiilor bani, întrucât nu voiam să fac datorii. Dar, n-a trebuit să dea nimic copiii. Am putut să plătesc totul și mi-a rămas mai mult decât îmi era dator omul acela. Nu știam de unde au venit

banii, dar erau. A fost tocmai ca și cum s-ar fi înmulțit banii în sertar. Nu plâng ușor, dar bunătatea lui Dumnezeu, adesea, m-a făcut să vărs lacrimi. Din nou am văzut bine că: „În binecuvântarea lui Dumnezeu stă totul”.

Dacă un om se încrede în Dumnezeu, poate fi în cea mai grea situație, căci pentru Dumnezeu e puțin lucru să-l facă pe sărac mare și bogat și pe bogat să-l facă sărac și mic. Dar trebuie să fim predați lui Dumnezeu; și să nu mergem pe căile noastre proprii. Dumnezeu nu acționează potrivit planurilor noastre. Însă, dacă lăsăm să se facă întuneric în inimile noastre, Dumnezeu e Acela care spune în Psalmul 81, 12: „Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu, Israel nu M-a ascultat. Atunci i-am lăsat în întunericul inimii lor și au urmat sfaturile lor”. E îngrozitor dacă Dumnezeu nu-l mai pedepsește pe cineva; căci se spune: „Dacă Domnul iubește pe cineva, îl mustră și-l pedepsește”. E greu pentru cineva dacă nu acționează potrivii voii Sale. Nu poate fi odihnă până nu se pun lucrurile în rândulă. Putem, și trebuie, ca în toate să aruncăm îngrijorările asupra Tatălui ceresc, Care are grijă de noi. Adesea, ne vine să zicem: „Acum nu se mai poate”. Cum mi-a vorbit mie, la vremea sa, săparea fântânilor în Wydibihl. Nu aveam apă și trebuia să căutăm. Atunci au venit descoperitorii de apă și au spus: „Aici este multă apă, doi litri, patru litri, într-un alt loc la șase metri adâncime, treizeci litri pe minut”. M-am bucurat. Speram că am să pot să vând apă. Am săpat, și iar am săpat; n-a ieșit la iveală niciun litru, nimic. A venit un altul și a zis: „Acolo nu e apă, dar la trei metri mai încolo și la trei metri adâncime sunt doi litri de apă pe minut. A plecat la alte izvoare și, pe drum, a întrebat dacă a lovit undeva trăsnetul. Vecinul i-a răspuns afirmativ și i-a arătat locul. Descoperitorul de apă a dat următoarea asigurare: „Acolo este apă, 16 litri pe minut, numai la trei metri adâncime. Ne-a asigurat solemn: „Dacă nu e apă acolo, eu mă las de meseria aceasta”. Am săpat. N-a apărut nicio picătură de apă. Unul după altul veneau și susțineau: „Este apă acolo!” Unii ne arătau aceleași locuri. Am săpat luni de zile. M-am rugat și s-a rugat și soția să apară apa. Am zis: „nu este așa nevoie de apă cum era în pustie”. Am săpat și săpatul ne-a costat mult. În sfârșit, a trebuit să înțeleg: Am să cheltuiesc toți banii și nu realizez nimic. Mai ales noaptea veneau grijile. N-aveam odihnă, trebuia să sap fântâni și nu mai voiam. Lumea râdea de noi, că am săpat degeaba. M-aș fi bucurat ca ei să fie făcuți de rușine și noi să ne putem lăuda”. În sfârșit, am observat viclenia lui

Satana. Voiam să mă rog pentru bani. Atunci mi s-a spus: „Tu ai încă bani; e cazul să te rogi când nu mai ai deloc”. Eu voiam ca atunci când totul va fi gata, să fie și totul plătit. M-am plecat și am mulțumit lui Dumnezeu că am bani să plătesc. Deodată am scăpat de griji și n-am mai avut „fântâni de săpat”. Aveam planul meu și voiam să am un idol alături de Dumnezeu. Când m-am învoit să dau banii pentru fântână și numai dacă nu sunt de ajuns, să mă rog, atunci mi-a venit răspunsul. Ce mult am mulțumit atunci, că n-a venit apa mai înainte. Eram în marea primejdie de a deveni idolatru. Satana vrea să facă exercițiu cu fiecare om. A reușit atunci Tatăl ceresc să mai facă ca să plec capul. Dacă e să apuci pe un drum greșit El acționează să găsești pe cel bun. Săpătorii au câștigat ceva; banii n-au fost pierduți. Ni s-a arătat un alt izvor cu asigurarea, că neapărat acolo este apă. Iarăși n-a fost nimic, în cele din urmă am căutat eu apa și acum s-a găsit. Niciun descoperitor de apă n-a putut să ne dea informații. Acestea sunt lucruri care vin de la Dumnezeu. Nu putem să ne punem ceva în gând și să credem că „trebuie să se întâmple așa”. N-avem voie să facem așa, dar trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Experiențele acestea mi-au adus mare binecuvântare. După aceea era minunat de văzut cu câtă amabilitate mă întâmpinau oamenii din comună, care înainte voiau să-mi dea din apa lor. Mă gândeam că nu vor cere puțin pentru conducta care trebuia pusă pe terenurile lor. Notarul zicea că s-ar putea cere până la 70 de Rappen pe metru. Dar au cerut numai 25 de Rappen. Apa mi-a fost dată foarte ieftin. Pe ce drumuri interesante ne duce Domnul câteodată. Lucrul acela pe care-l urmărim pentru noi înșine, Dumnezeu trebuie să-l distrugă.

Îngrijorarea este idolatrie. Cine poartă grijile este un păgân. El așteaptă lucrurile nu de la Tatăl ceresc cel bogat, ci de la împrejurări. Am primit o scrisoare. În ea era condamnat un frate din Basel; se spunea că a fost înșelat prin doctrina că nu trebuie să se îngrijoreze, lucru care este o nebunie, un basm. Aceasta scria un agent de asigurare. El spunea că fratele acesta nu are grijă nici de familie, nici de copii. În Biblie este vorba de două feluri de îngrijorări. Despre unul stă scris: Nu vă îngrijorați! Dumnezeu. Se îngrijește pentru voi. Iar în alte locuri se spune pentru ce să ne îngrijim. Dar nu e vorba de griji ca: Ce vom mânca? Ce vom bea? Cu ce ne vom îmbrăca? Pe acestea toate le caută păgânii în lume. Tatăl nostru știe de ce avem trebuință. Nu, noi trebuie să căutăm întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui,

atunci toate celelalte se vor da pe deasupra. Lucrul acesta trebuie să fie crezut fără a mai adăuga niciun „dacă” sau „însă”. Dacă mai înainte am vorbit împotriva îngrijorărilor, am spus că totuși trebuie să muncim; cine nu vrea să muncească, să nu mănânce. Așa stă scris în Biblie. Totuși, îngrijorarea nu are nimic de a face cu munca. Era odată o toamnă umedă. Țăranii aproape că nu puteau să semene. Un țăran a semănat pe un ogor, dar n-a putut să mai grape pentru a astupa sămânța. Toată iarna el s-a îngrijorat și s-a temut că recolta va fi slabă. Dar a avut o recoltă bună. Chiar în anul acela, el s-a pocăit. L-am vizitat și am văzut că trăia mântuirea în Hristos și mi-a povestit cum se îngrijorase în zadar. Gel Iert spune: „La ce ne ajută îngrijorările grele? La ce ne ajută văicărelile? Ce folos dacă în toate diminețile deplângem necazul nostru? Prin întristare facem ca suferința noastră și crucea să fie și mai grele”.

Ne este poruncit să căutăm împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui. Multă vreme n-am înțeles lucrul acesta. Încă de mult aș fi vrut să am o casă. Casa în care locuiam în Diirrgraben avea să fie vândută la licitație. Un frate m-a sfătuit s-o cumpăr. El împrumutase 3.000 de franci cu ipotecă. Zicea ca să merg și la „Holz Peter” să văd dacă-mi împrumută restul și astfel s-o iau din mâna lui Dumnezeu. Holz Peter era numaidecât gata să dea el toată suma, spunând: „Celălalt nu trebuie să dea nimic!” Pentru că Dumnezeu îmi plătise toate datoriile, știam totuși, că nu mai am de făcut datorii și că Tatăl ceresc îmi dă tot ce trebuie. Mi-a fost greu, pentru faptul că n-am putut cumpăra casă, și mi s-a părut că sunt legat scurt ca un vițel.

Curând după aceea, pe stradă în Diirrgraben, mi-a căzut un bilețel la picioare. L-am ridicat. Era o cărticică de sânguință, cum se împart în școlile duminicale. Era desenată pe ea o căsuță cu ceva împrejurime și alături era versetul: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea vi se vor da pe deasupra”. M-a surprins faptul că, deși era vremea ploioasă, bilețelul era uscat. M-am gândit: „Acesta e de la Dumnezeu; acum voi căuta împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, ca să capăt o căsuță ca aceasta”. Acum vreau să o iau exact după Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo era în față „eu”: eu vreau, eu vreau. Astfel, după părerea mea, am căutat împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui întotdeauna și n-am observat că am căutat dreptatea mea. Voiam să umblu în dreptate, în neprihănire. Mereu ajungeam la mine; în Biblie, vedeam întotdeauna numai ce

trebuia să fac eu. Abia după optsprezece ani am recunoscut și am înțeles să caut neprihănirea (dreptatea) Lui, în timp ce peste tot și în toate se clădește și se contează pe ce a făcut Iisus și pe ce face El. Atunci am ajuns și eu la o casă.

Între timp, un frate voia să-mi clădească, în Ruschlikon, o casă cu sală de adunare și voia să mi-o dăruiască, numai dacă consimt să locuiesc acolo. Clădirea s-ar fi ridicat la 60.000 de franci înainte de războiul din 1914 – 18. Același frate s-a oferit să-mi pună la dispoziție în vila sa o locuință, pentru care, altfel, căpăta 2700 de franci chirie. Nu mă costa nimic, nici nu trebuia să-mi iau mobilierul cu mine. Soția a refuzat să meargă și nici eu n-am vrut. După părerea mea, aș fi devenit un om bogat. Dar știam că nu aparțin Elveției de Răsărit. A fost vorba și în Unterseen să mi se clădească o casă. Planul de construcție era gata. Și aici știam că locul meu nu este în Unterseen. Dacă mi se făcea o astfel de ofertă în Emmental, aș fi primit bucurios. Dar nu mi s-a făcut. Așa cu mers lucrurile, până când am învățat într-adevăr să cau împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și atunci Dumnezeu și-a împlinit Cuvântul Său.

EDUCAȚIA PENTRU ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU ÎN CELE DUHOVNICEȘTI

„Acestea s-au întâmplat, ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care înviază din morți” (2 Cor. 1, 9).

Ce adesea am fost contrazis de oameni, când le spuneam că trebuie să se pocăiască. Se spunea numaidecât că nu e bine, că eu îi supăr pe oameni. Trebuie să fii, mai înainte, înarmat ca să nu mai faci nicio greșală, pentru a porni și apoi să spui altora. Atunci mă gândeam că eu sunt prea prost ca să vorbesc cu alții despre mântuire. Încă și lumea mi-a spus lucrul acesta. Dumnezeu iubitul, însă, a fost atât de un și nu m-a lăsat în starea aceasta. El privește spre oamenii simpli și spre începători. M-a îndrumat printr-un vis. (uneori visele sunt de la Dumnezeu – aceasta se poate vedea). Mă aflam în război și eram conducătorul a 8 oameni, fiecare avea numai două gloanțe. S-a tras cu arma împotriva noastră și eu mă gândeam: „Ce putem face noi când suntem așa de puțini și avem numai câte două gloanțe?” De aceea, am strigat către însoțitori: „Vom fugi!” Am fugit de acolo și am mers acasă. Am văzut-o pe mama coborând prin frunziș și am strigat și către ea: „Fugi, fugi! Iată-i că vin, vin!” Apoi m-am trezit din somn și am înțeles imediat: „Dumnezeu mi-a vorbit”. Am văzut: „Tocmai așa m-am

gândit: Dacă aş fi avut mai multă muniţie; Deci dacă aş fi fost mai învăţat şi aş fi putut să vorbesc mai bine şi să am mai multe lucruri în minte, atunci ar fi fost bine!” M-am gândit: „Acum folosesc cele două gloanţe şi nu plec de aici”. Şi Tatăl ceresc mi-a dat întotdeauna „muniţie” la timp potrivit.

Avem sarcini în lumea aceasta. Adesea stăm în faţa greutăţilor şi ni se pare că nu ne putem învinge şi că nu mai e nimic de făcut. Satana şi duhurile care stăpânesc în văzduh exercită influenţă asupra noastră. Ar vrea ca noi să privim la greutăţi, îndată ce facem aşa, intrăm în necredinţă, devenim leneşi şi nepăsători, ţinem seamă de puterea lui Satana şi nu de-a lui Dumnezeu, şi intrăm în primejdia de a-i tăgădui Numele. Odată m-a învăţat Dumnezeu lucrul acesta în mod deosebit. Țineam o evanghelizare în Kandergrund. Voiau unii să mă descurajeze: „Acolo e terenul pietros, acolo nu se poate face nimic!” M-am gândit că tot se va putea face ceva. Dar în adunare erau unii care mă dispreţuiau şi-mi dădeau cu tifla-n cap. Era înspăimântător pentru mine. Le-am-pus în faţă cerul şi iadul. N-a rezultat nimic. În prima seară şi în a doua seară tot aşa a mers. M-am gândit atunci: „Aceasta e bătaie de joc! Scuturaţi-vă praful de pe picioare! Aici nu se poate face nimic”. Am cunoscut acum cu adevărat că terenul e pietros şi voiam să fug de acolo. Dumnezeu m-a îndemnat, seara, să deschid încă odată Biblia. Am citit atunci din scrisorile către biserici: „Tu ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu!” Acesta m-a cercetat şi m-a îndreptat. Am înţeles: Eu socoteam că sunt un ucenic al Mântuitorului, dar, zilele acestea, eu am tăgăduit Numele Lui Iisus, pentru că am ținut seama de puterea lui Satana, şi mi s-a părut mai mare decât puterea lui Dumnezeu. M-am plecat înaintea lui Dumnezeu şi m-am căit. În ziua următoare n-am plecat, ci am rămas mai departe cu evanghelizarea, dar într-un alt fel de a gândi. M-am încrezut în Acela, care e mai tare decât Satana şi decât puterea lui. Desigur, mi-a venit mereu gândul: „Nu se poate face nimic aici”, dar mi-am şi zis în mine însumi, cât de des, nu ştiu: „Iisus e mai mare, Iisus e mai tare!” Apoi am câştigat biruinţa. Aceiaşi oameni erau iarăşi prezenţi în adunare, dar liniştiţi şi, în cele din urmă, cu totul liniştiţi. Am putut să vestesc Evanghelia fără să fiu tulburat. Batjocura a încetat. Am observat că am avut de-a face cu duhurile. S-a întâmplat chiar cum se spune în epistola către biserica din Filadelfia: îi voi face să vină, să cadă la picioarele tale şi să ştie că te-am iubit”. S-au întors oameni. Unii, nu mulţi, au venit şi au căzut la

pământ. Mi-a venit greu. Le-am zis să se ridice și le-am spus că și eu sunt tot un om ca și ei. Așa ceva nu mi s-a întâmplat nicăieri, între ei era și o fată. Ea a găsit pacea și a devenit o creștină credincioasă. Înaintea lui Iisus putem să cădem la pământ; pe El putem și trebuie să-L adorăm. În săptămâna aceasta de evanghelizare am învățat ce înseamnă a nu tăgădui Numele Său. Trebuie să ținem seama întotdeauna de Acela care deschide drum prin furtună și vijelie, prin apa și prin foc. Iisus este biruitor! Iisus rămâne biruitor! Ce important este să nu devenim slabi în credință și să nu ținem seama de lucrurile omenesti, de piedici și să nu contăm pe rațiune, ci pe Dumnezeu. Dumnezeu ne dă să purtăm unele poveri, desigur, dar nu prea grele, nu peste puteri. Poți să împovărezi cu ceva și un copil de trei ani, pe unul de șase, mai mult. Dumnezeu nu are intenția să ne omoare, ci să ne facă fericiți. De aceea ne trimite greutăți, care trebuie să ne învețe să ținem seama de Cuvânt. Așa învățăm să credem, așa creștem, devenim mai liniștiți, mai fericiți, ne încredem în harul lui Dumnezeu și-L proslăvim. Dacă cineva se slăvește pe sine însuși, Dumnezeu știe ce trebuie să facă. El îl pune în rânduială. Un frate zicea că-i este frică de mândria sa. I-am răspuns: „N-ai nicio frică, Dumnezeu are destule mijloace să te umilească”. El știe să-i ocrotească pe ai Săi. Cu ce bunătate se uită El la copiii Săi.

Mântuitorul e pe tronul lui Dumnezeu și. Se roagă pentru noi, nu pentru lume, ci pentru cei născuți din nou, care sunt mântuiți, ca să rămână mântuiți. Aceasta mă bucură. Un profesor de școală duminicală, care nu mă simpatiza, a luat adesea atitudine împotriva mea. Odată i-a zis copiilor să enumere eroii din Biblie. Ei au făcut lucrul acesta”. Nu mai știți unul?” Un copilaș a răspuns: „Eu mai știu încă unul, pe Berger!” Când am auzit lucrul acesta, am căpătat curaj. Niciodată nu m-am socotit erou al credinței, dar știam: „Da, eu cred în Cuvântul lui Dumnezeu”. Trebuie să avem păreri moderate despre noi, potrivit cu măsura credinței pe care ne-a împărțit-o Dumnezeu.

Putem să ne și subevaluăm și să zicem: „Nu e nimic de capul meu”. Dacă Domnul Iisus te-a spălat de păcate, te-a făcut neprihănit, te-a sfințit și ți-a dat viața Sa, atunci nu poți să zici: „Ce am eu, e nimic”. În felul acesta tăgăduiești totul. Din nefericire, așa făceam eu adesea. Ziceam să eu sunt cel mai prost, și iarăși ce am eu nu e nimic, când auzeam pe cineva lăudând cu multă bucurie, pe un lăudăros, mărturisind și povestind ce a făcut el în sfârșit, am ajuns să văd, că e

păcat să vorbesc așa. De atunci nu mi-au mai ieșit din gură astfel de cuvinte, ci mi-am zis: eu sunt tot așa de drept, ca și acela și acela, chiar dacă la mine nu se poate vedea atâta bucurie. Iisus a murit și pentru mine ca și pentru ceilalți. Dacă cineva ajută cuiva să iasă din datorii și-i mai și dăruiește ceva și acesta spune: „Aceasta e nimic!” Ar fi o mare disprețuire. Mulți îi fac așa lui Dumnezeu. De aceea trebuie să ducă o viață plină de jale. Întrebarea este dacă recunoaștem ce ne-a dat Dumnezeu și-i mulțumim, sau dacă privim la noi și la alții și lăsăm totul în voia sorții. Nu în zadar este scris: „Nu uita binele pe care ți l-a făcut”. Dacă suntem recunoscători, El ne mai dă. Tatăl ceresc e mai bucuros dacă-i surădem decât dacă avem o față posomorâtă. Și eu mă bucur de copii veseli, care să nu fie nemulțumiți și se uită morocănos. Mulți privesc așa la bunul Dumnezeu. Noi nu vrem să facem așa. Avem temei și motiv să fim bucueroși. Pentru El e o plăcere să facă bine la ai Săi. Lucrul acesta putem și să-l credem. Dacă suntem într-o stare de suflet apăsătoare, trebuie să i ne împotrivim. E plăcut să experimentăm cum Dumnezeu înlătură lucrurile nepotrivite, care se năpustesc asupra cuiva și vor să-l chinuie. Mi s-a părut, uneori, că mi se întâmplă și mie așa cum li s-a întâmplat bărbaților trimiși de evrei din pustie, să iscodească țara Canaanului. I-a apucat frica. Față de uriașii aceia mari, pe care nu-i putem birui, față de care suntem ca niște lăcuste. Zidurile groase, înalte, nu le putem cucerii; de ajung până la cer! Iosua și Caleb le-au văzut și ei, dar au contat pe Dumnezeu și pe făgăduințele Lui; ceilalți s-au uitat la greutatea. Ce har, că noi avem astfel de tablouri, care ne avertizează: Evrei **k**: „Să luăm dar bine seama, că, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nimeni din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună, ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat, căci n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Prin câte minuni nu trecuseră Israelii și totuși, în mulți dintre ei Dumnezeu nu-și găsea buna plăcere. Ferice de acela care poate să spună: Buna plăcere a lui Dumnezeu o-dihnește asupra mea și asupra lucrărilor mele. El trebuie să aibă bucurie de ceea ce fac în lumea aceasta cei ce se tem de Dumnezeu. Cum se mai bucură un tată, dacă copiii îl ajută în lucrările lui!

Tot așa iubitul Tată ceresc se bucură când copiii se întreabă: Cum pot eu să înaintez cel mai mult în cele duhovnicești și cum pot să-i fac pe alții să înainteze și să contribuie la întemeierea împărăției lui

Dumnezeu? Tatăl ceresc privește la ce facem noi. Dacă suntem leneși, buna plăcere a Sa nu se poate odihni asupra noastră și nici când începe ceva să-i slujească lui Satana. Adesea mă cuprinde frica: Ce va fi cu mine? Voi putea să trec prin toate greutățile?! Atunci Dumnezeu a intervenit de două ori, așa încât mi-am dat seama, în mod real: Este glasul lui Dumnezeu pentru mine. Odată: „Eu m-am rugat pentru tine ca, credința ta să nu se termine niciodată”. A fost așa, parcă mi-ar fi vorbit mie personal. Altă dată mi-a dat cuvântul: „Cine crede în Mine, are viață veșnică”.

EDUCAȚIA PENTRU RUGĂCIUNE

„Doamne, învață-ne să ne rugăm!”

(Luca 11, 1)

Mulți copii ai lui Dumnezeu sunt plini de râvnă în rugăciune și înfocați în Duhul, câtă vreme sunt tineri în credință și curând născuți din nou. Atunci bucuria și necazul sunt laolaltă. Într-adevăr, unii n-au multe de rugat. Însă cine vrea să-i ajute pe alții, să-i scoată din robie și să-i aducă la pocăință, acela va avea greutăți. Cel care îi muștră pe cel care înjură și caută să aducă suflete la Hristos, va intra în mari nevoi. Aceasta îl va face și îl va îndemna să se roage.

La mulți dispare duhul de rugăciune. Desigur, se roagă încă, să li se dea sănătate, să aibă ge să mănânce și ca Domnul să le binecuvânteze strădania; dar pentru întemeierea împărăției lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor nu se mai roagă, gândindu-se că n-ar fotosi la nimic rugăciunea aceasta. Dacă oamenii ar putea fi convinși fără ca Dumnezeu să facă acest lucru, atunci mulți s-ar întoarce; dar dacă nimeni nu vrea să se întoarcă, se rămâne la: „Ei nu vor!” însă, așa repede și cu atâta ușurătate nu putem părăsi pe nimeni. Mi-a venit de multe ori gândul că în regiunea noastră oamenii nu vor să vină la mântuire; Dar, slavă Domnului, n-am pierdut nădejdea. Însă, pentru aceasta, trebuie credință.

Când trebuie dusă o mare luptă împotriva puterilor întunericului, adesea vine peste copiii lui Dumnezeu o mare oboseală. Așa a fost în grădina-Ghetsimani. O mare luptă, și ucenicii dormeau. În zilele cincizecimii, vedem la apostoli cu totul altceva! Zilnic și necurmat erau împreună în rugăciune. Mi s-a părut adesea că eu nu sunt un om al rugăciunii. Totuși, mi-a fost dat adesea să văd că Domnul mă ajută prin rugăciune. Se spune în Cuvântul lui Dumnezeu: „Noi nu știm cum trebuie să ne rugăm, dar însuși Duhul mijlocește pentru noi

cu suspine negrăite". (Rom. 8, 26). Mai înainte nu înțelegeam cuvântul acesta: „Rugați-vă neîncetat”. Mă gândeam că nu se poate înfăptui. În sfârșit, am observat, că fiecare om este, într-un anumit fel, în rugăciune neîncetat, atât cel întors la Dumnezeu cât și cel neîntors. Câtă vreme omul este pe pământ, dorește și iar dorește. Depinde, însă, de ceea ce dorește. Cei care sunt călăuziți de carne doresc și iarăși doresc; cei care trăiesc pentru plăceri și poftă doresc lucruri fără folos și păcătoase; lucruri proaste. Cel care umblă după lucrurile de sus, dorește și el. Ce dorește? O... de s-ar întoarce și acela! Ar fi de folos pentru împărăția lui Dumnezeu. De i s-ar deschide și acestuia ochii! Astfel de dorinți se împlinesc.

Ni se spune să ne rugăm pentru autorități și pentru toți oamenii. Unii pun ochii pe o anumită persoană și vor ca pe aceasta s-o „scoată afară” prin rugăciune! Și eu am fost îndrumat în felul acesta. Se povestește despre un om al rugăciunii că avea scrise pe hârtie numele acelora pentru care se ruga. Și eu am făcut așa. În scurtă vreme numărul celor pe care-i aveam pe listă, s-a mărit. Îngenuncheam cu lista pusă înaintea mea și începeam cu primul și continuam până când îmi dam seama că m-am rugat pentru toți același lucru. Așa puteam să mă rog mult, dar, în cele din urmă, am obosit. Atunci am încheiat și m-am gândit că mă pot ruga pentru toți laolaltă. Am observat că depinde de împrejurări, dacă Dumnezeu îi pune cuiva pe inimă, pe cineva. Când cineva se roagă pentru astfel de oameni, se obțin rezultate minunate.

Odată am fost îndemnat în chip deosebit, să mă rog pentru o tânără, o evreică. Era logodită. Când am văzut-o pentru prima dată, imediat s-a produs în mine strigătul: „Doamne, fă, te rog, fă!” Mi se părea că la ea începe să se facă lumină. Dar, deodată îndemnul pentru rugăciune a dispărut. Nu mai reușeam să mă rog pentru ea, cu toate eforturile pe care le făceam. Abia mai târziu am aflat pentru ce. Când a mers la logodnic, el a căutat să-i scoată din cap gândurile cu privire la pocăință și ea a aruncat totul peste bord.

Este adevărat că, noi nu știm cum trebuie să ne rugăm. Nu putem să ne propunem mereu anumite subiecte. Altfel, Mântuitorul S-ar fi rugat desigur, ca toată lumea să fie mântuită. Trebuie să ne rugăm după porunca Domnului și să nu facem noi de înșine planuri, dacă vrem să fim ascultați.

În loc ca să ne rugăm, mulți îi poruncesc lui Dumnezeu, așa cum

unul dintre tâlharii de pe cruce îi poruncea Mântuitorului: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-Te pe Tine însuși și pe noi!” Aceasta era o poruncă. Cu totul altceva este când ne predăm lui Dumnezeu, și-i spunem Mântuitorului nevoile. Ne încredem în El, că poate și vrea să se manifeste în noi și pentru noi și putem ști că niciodată nu ne putem prea mult încrede în El. Credința și stăruința aparțin rugăciunii. Trebuie să fim oameni care să-L creadă pe bunul Dumnezeu în stare să facă orice bine și să aștepte totul de la El, dar ni lepădat de voința proprie, spunând: Așa cum face El, e foarte bine și îmi va fi util. Mulți se roagă și nu așteaptă să fie ascultați, dacă s-au rugat! De aceea, în multe locuri se văd așa de puține ascultări de rugăciune. Pentru frații care stau în fruntea adunării, principal este, adesea, vorbirea în ora de rugăciune, ori se roagă ei așa de lung, că ceilalți se gândesc: „O, dacă ar tăcea odată!” Pe rugăciunile lungi eu nu pun preț. Mulți merg în adunare la rugăciune și se întreabă: „Pentru ce să mă rog eu? Pentru aceasta sau aceea, la care mă gândeam eu, s-au rugat deja alții”. Cel mai bine este să te rogi numai decît. Alții repetă cereri pentru lucruri, pentru care s-au rugat alții în aceeași oră. În ora de rugăciune putem să susținem rugăciunile celor care se roagă cu suspine și rugă în cuget. Dacă s-a rugat cineva potrivit „Scripturii” trebuie să spunem „Amin”, dar altfel nu. Odată o întreagă adunare s-a supărat pe mine, pentru că după ce unul se rugase cu totul nescriptural și toți au zis „Amin”, eu le-am zis: „Ce fel de oameni sunteți, dacă spuneți „Amin” la o mărturie așa de nebiblică? Doar „Amin” înseamnă: „Lucrul acesta e adevărat și sigur”.

Nu se poate aștepta multe de la un creștin nerăbdător. Oamenii lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură au trebuit, adesea, să aștepte vreme îndelungată, ascultarea rugăciunilor pe care le-au făcut. Mulți cred că prin rugăciune vor fi mântuiți și se face din aceasta o lucrare. Dacă cerem viață, mântuire, neprihănire și izbăvire și ne sunt dăruite, suntem mântuiți prin darul acesta, nu prin rugăciune. Nu pot să clădesc nimic pe rugăciunile mele, ci pe Acela care ascultă rugăciunile. Mulți evlavioși se sprijină pe rugăciunile lor. Am constatat adesea că mai degrabă sunt ascultate rugăciunile scurte, decît cele lungi. Nu trebuie să bolborosim, înaintea lui Dumnezeu, rugăciuni lungi.

Noi putem cumpăra alimentele necesare pentru hrana noastră, numai 1/2 kg; cu 1/2 kg. de exemplu, soția venea și îmi spunea: „Nu avem grăsime, sau nu avem cafea, ori nu avem pâine”. Eu îi spun

Tatălui ceresc: „Ai auzit ce a spus soția”. Și El ascultă. N-a fost o rugăciune lungă. În rugăciune lungă se ascunde, adesea, necredință. În rugăciune să veghem cu mulțumiri; astfel ne vor veni în minte făgăduințele și vom mulțumi pentru ele. Dacă am siguranța că am fost ascultat, nu mă mai rog; aceasta ar fi necredință.

Am mers odată într-o familie, în care era o boală molipsitoare. Fusesem chemat și m-am rugat cu membri familiei. O fiică nu era atunci acasă, am întâlnit-o în adunare; acolo ea mi-a întins mâna și eu i-am zis: „Iisus te face sănătoasă!” Imediat s-a însănătoșit. Ceilalți cu care m-am rugat mai mult timp, nu s-au însănătoșit.

Dumnezeu le face educația alor Săi. Pe acela pe care îl iubește, El îl pedepsește. De aceea se spune: „Fii plin de râvnă și pocăiește-te!” Dacă te pleci înaintea lui Dumnezeu când vine pedeapsa, e bine și de folos. El nu-și întoarce privirile de la noi. Într-o dimineață, când m-am sculat ceva mai târziu, mi s-a părut că n-am timp să citesc Scriptura și să mă rog. Am citit la repezeală trei versete și m-am gândit: „Pot să mă rog mergând pe drum”. În cursul zilei, unul din ucenicii mei a căzut de pe scară! Acum am avut timp să mă rog. Ucenicul a zis întâi că, el apelează numai la Mântuitorul; apoi, când durerile s-au înțepit a chemat pe medic. După trei săptămâni, medicul i-a spus că va rămâne infirm toată viața. Atunci a pierdut încrederea în medic. Ne-am rugat din nou. S-a însănătoșit. Eu am fost de vină că s-a întâmplat așa, pentru că nu-mi făceam timp să mă rog.

Unul dintre calfele mele s-a întors la Dumnezeu. De la el am avut de învățat multe lucruri. Odată s-a sculat abia la ora șapte; altă dată se scula mai de dimineață, l-am spus să mănânce acasă și după aceea să meargă repede la lucru. „Nu, nu fac așa”, mi-a răspuns el. A pornit la drum foarte încet. Eu aș fi luat-o la fugă. Mi-a spus că aseară el s-a rugat Tatălui ceresc să-l scoale la timp.

De aceea a socotit că timpul potrivit era ora șapte când s-a trezit el și pentru acest fapt a plecat liniștit la lucru. Era un frate tare drag. Când mă apropiam de el, simțeam de la trei pași atmosfera cerească.

Cel care are de ținut o adunare, se poate ruga: „Tată, dă-mi ce-mi trebuie, ca să nu vorbesc altceva decât ce vrei Tu”. După adunare, sare să spună: „N-am vorbit bine”. Așa făceam eu. Și se vestea Cuvântul lui Dumnezeu! Care e cauza? vorbitorul vrea să i se dea cinste și laudă. Mai bine să tacă și să se gândească la ceea ce a putut să spună.

A fost un timp când mă rugam, mă chinuiam că nu sunt destul

de serios. Voiam să mă rog serios și nu puteam așa cum doream. Odată, când mă rugam împreună cu un frate, acela a zis: „Mântuitorule iubit, Tu știi că mă rog serios”. Mi s-a părut așa de nepotrivit. M-am gândit: „Tu te prezinzi serios, în timp ce pe mine mă ții că nu sunt?” Apoi m-am întrebat: „Eu mă rog lui Dumnezeu și nu fac lucrul acesta în mod serios”. În sfârșit, chinul acesta de a nu fi serios în rugăciune, cum mi se părea mie, a dispărut. Fratele se rugase: „Sunt serios”. Și eu eram serios și Dumnezeu m-a ascultat. Am vrut să merg la rugăciune întotdeauna cu deosebită seriozitate și în mod conștient să mă bazez pe aceasta. Dumnezeu trebuie să ne călăuzească în așa fel, ca să ne întoarcem privirile de la tot ce vine de la noi înșine. De aici înainte nu m-am mai gândit la seriozitate. Când aveam greutăți, îmi venea în minte: „Așa este scris”. Îmi ajuta iarăși cuvântul: „El cunoaște orice cuvânt care e pe limba noastră”. Deci, El mă aude când mă rog. Și când aude, El și împlinește. E de ajuns atâta.

De asemenea, nu e vorba de a ști să facem rugăciuni frumoase. Am observat lucrul acesta după întoarcere, când soția mea era infirmă. Erau atunci doi oameni în adunare, care puteau să se roage foarte frumos. Eu mă chinuiam din pricina aceasta și mă gândeam adesea: „Cât aș vrea și eu să mă pot ruga ca oamenii aceștia!” Ei au vizitat pe soția mea, cum am mai povestit, și s-au rugat cu ea. Dar cu toate aceste rugăciuni frumoase, ea nu s-a însănătoșat. Mai târziu, iubitul Tată ceresc, a făcut-o sănătoasă, în urma rugăciunii mele simple, copilărești. Prin aceasta am căpătat curaj să mă rog și pentru alții.

„Ne rugăm întotdeauna pentru voi, după ce am auzit despre credința voastră” (Col. 1, 3-*) O Cuvântul acesta, al ap. Pavel, mi-a vorbit în chip deosebit. Întrebarea era: „Te rogi tu pentru cei care s-au întors, chiar dacă nu i-ai văzut și nu-i cunoști?” După ce m-am întors, mă rugam numai pentru cei neîntorși, ca să se întoarcă. Am făcut așa multă vreme, chiar după ce am fost născut din nou. Mereu mă rugam pentru cei nepocăiți, pentru vecini, să se pocăiască. E bine să facem așa și chiar ne este poruncit. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie cercetați și toți să vină la cunoștința adevărului. Mi se părea că pentru cei născuți din nou nu e așa de necesar să mă rog, fiindcă ei sunt mântuiți. Astăzi sunt de altă părere. În rugăciunea Sa de mare Preot, Mântuitorul zice: „Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi l-ai dat Tu” (Ioan 17) – Cel care vrea să aibă parte de binecuvântarea puterii rugăciunii Mântuitorului, trebuie să fie născut din nou; altfel, pierde

harul acesta. Pavel se ruga mai mult pentru credincioși decât pentru lume; Duhul lui Dumnezeu era în el, și-l călăuzea. Avea lumină și vedea mai mult decât alții. El se ruga întotdeauna pentru copiii lui Dumnezeu, să nu fie furați prin învățături omenești, prin vorbiri înțelepte și prin filosofie. Iar când citim în epistolele către biserici din Apocalipsa, vedem bine cât de necesară e mijlocirea. Acolo sunt descoperite greșelile adunărilor, cărora, altfel, nu le-am fi dat atenție. Domnul Iisus a avut către ceva împotriva a cinci biserici – adunări. Pe acestea trebuia să le mustre. De aici se vede cât de necesar este să se înalte rugăciuni pentru copiii lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu. Se roagă necurmat pentru adunarea Sa. El este apărătorul nostru acolo la dreapta lui Dumnezeu și ne dă putere. La câte primejdii nu sunt expuși copiii lui Dumnezeu! Avem nevoie de rugăciunile Domnului Iisus și de ale copiilor lui Dumnezeu.

Ce exemplu frumos ne-a lăsat Pavel! Iată ce spune în Coloseni 2, 1: „Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup”. Când vedeam câtă durere avea el pentru adunarea din Colose, lucrul acesta trebuie să ne vorbească și nouă. Și eu am avut durere, dar în primul rând pentru cei care s-au întors prin mine și care sunt în adunarea noastră. M-am muștră uneori că pentru frații și surorile din alte adunări am mai puțin interes. Se înțelege că trebuie să ne gândim în primul rând la cei pentru care purtăm răspundere. Dar pe unde trece linia de despărțire? Citim aici despre durerea lui Pavel pentru cei pe care nu-i cunoștea, nu-i văzuse, de care auzise numai.

Sunt cazuri în viață, când cineva se roagă o zi, două, trei, patru zile și nu se schimbă nimic, sau se roagă trei, patru săptămâni și crede, dar nu se schimbă nimic. Aici, adesea, am observat ceva. Când nevoia e mare și rugăciunea e mai serioasă decât până atunci, se constată că Dumnezeu răspunde. Când unii dintre ai noștri, se rugau odată pentru ceva, situația se făcea din ce în ce mai grea. Atunci, am intrat singur în odaie și l-am spus lui Dumnezeu câteva lucruri, pe care n-aș fi putut să le spun în fața celorlalți. Mi-era teamă că L pun la încercare pe Dumnezeu, dacă-l pun în față Cuvântul. Și totuși, e scris, să-L punem la încercare. Se poate face lucrul acesta în două feluri: în mod poruncitor sau rugându-L. N-am vrut să mă fac stăpânul Lui și să-L constrâng să mă asculte. M-am plecat înaintea Lui și am zis: „Iubite Tată, Tu știi, Tu mă înțelegi că eu nu vreau să mă fac maestrul Tău. Tu nu ești un idol

mut. Eu trebuie să am în Tine mai mult decât au păgânii în idoi. Așa ai promis și eu mă încred în Tine”. El a răspuns, în îndurarea Lui mare, de necuprins. Mi s-a părut, adesea, că Dumnezeu m-a părăsit și nu mă mai aude, dar apoi, am văzut, prin experiență: El încă. Se interesează, totuși, de mine.

A fost un timp când, dacă voiam să mă rog, găseam mereu păcat în rugăciunea mea. „Tatăl nostru” nu puteam să-l spun fără gânduri lăaturalnice; îmi veneau mereu alte lucruri în minte. Îl știam foarte bine, pe dinafară. Voiam să mă rog fără să mă gândesc la altceva. Adesea trebuia să-l iau de două-trei ori de la capăt.

Adesea, oamenii se roagă lui Dumnezeu, dar așteaptă răspunsul de la om. Și pe aceasta am făcut-o: Mă rugam lui Dumnezeu și, în gând, priveam la frații care ar trebui să mă ajute. Prin aceasta, îi închideam calea lui Dumnezeu și El nu răspundea, până când nu mă pocăiam. Nu degeaba stă scris: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Dumnezeu; de la Domnul; este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea”. (ier. 17» 5).

Cine duce o viață de rugăciune, are mare bi-necuvântare; tot așa și cel ce umblă după lucrurile de sus. Atunci ce este pământesc și firesc, nu mai găsește loc, și un astfel de om e cruțat de multe greutăți, de care nu scapă ceilalți, care umblă după lucrurile de pe pământ.

EDUCAȚIA PENTRU A CREDE CUM SPUNE SCRIPTURA

Învățat de Dumnezeu

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor”.

(F. Ap. 2, 42).

„Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu”.

(Ioan 3, 34).

Îndreptățire, sfințire, inimă curată.

În Biblie se vorbește numai despre două categorii de oameni: Despre oameni dreți, și despre păcătoși (nedreți). Din fire, niciun om nu e drept, niciunul. Numai prin credință omul devine drept și rămâne drept. Romani 5, 1: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință” și Romani 10, 4 – 2: „Cine crede în El, este drept. Hristos a fost făcut de Dumnezeu, pentru noi, dreptate (1 Cor. 1, 30 și 2 Cor. 5, 21): „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. În traduceri mai

vechi se spune așa, iar în cele mai noi: „dreptatea care are valoare (este valabilă) înaintea lui Dumnezeu”. Nu e vorba de viitor, ci se spune că „a fost făcut drept, prin credință”. Cine nu e drept, nu are „pace cu Dumnezeu”. „Bucurați-vă în Domnul, voi cei dreapți!” (Ps. 33, 1). Aceștia au motiv să se bucure. Au scăpat de o conștiință rea, au trupul spălat cu apă curată, sunt spălați de păcate, nu în păcate. E o mare deosebire. Dacă am fost coborât într-un bazin de urină de grajd și am fost frecat și spălat acolo, atunci eu pot să zic: „M-am spălat!” Desigur că nimeni nu m-ar crede. Așa sunt mulți dintre evlavioși. Ei vorbesc despre o izbăvire în păcate; sunt spălați în păcate. Nu, Iisus ne-a spălat de păcate cu sângele Său. Pe cine a spălat? Pe cei dreapți. Da, tu ești drept? Mulți gândesc că nu e bine să spun că sunt drept; oamenii să vadă singuri lucrul acesta. Dar în Romani 10 este scris: „Căci prin credință din inimă se capătă neprihănirea (îndreptățirea) și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire. Îmi aduc aminte de un predicator care, când auzea pe cineva mărturisind că este drept, zicea: „Vrem să vedem și noi!” Și când descoperea o greșală la acela, spunea: „Uitați-vă acum dacă este drept”. Așa vorbesc mulți oameni. Ei au dreptate făcută de ei înșiși și pe aceasta se bazează, cu toate că știu foarte bine că aceasta nu e de ajuns înaintea lui Dumnezeu. Dreptatea proprie este înaintea lui Dumnezeu ca o haină murdară. Cu totul nedrept nu vrea omul să fie și totuși nu există cale de mijloc: Ori suntem dreapți, ori suntem nedreapți.

Tu cum stai? Ești drept? Când ai fost făcut drept? Cine crede în El este drept. Cât este de drept? „Drept, după cum și El este drept”. Sunt oameni care au căpătat mărturia că sunt dreapți, dar nu îndrăznesc să creadă că sunt dreapți așa cum este El drept. Totuși, nu există o altă dreptate: Trebuie să avem dreptatea lui Dumnezeu, care este dreptatea lui Iisus Hristos, și acesta este un dar al lui Dumnezeu, un cadou. O altă îndreptățire înaintea lui Dumnezeu nu există. El, Domnul, este dreptatea noastră (ier. 23, 6). Trebuie mult până ce omul îndrăznește să creadă: „Sunt drept, așa cum El este drept”. Luther a spus că un copil al lui Dumnezeu trebuie să mărturisească slobod și deschis că el este drept, sfânt și copilul Celui prea înalt, dar cei din neamul lui la însă spună: Noi nu vrem să fim așa de mândri, vrem să murim ca niște bieți păcătoși”.

Aceasta este, pentru mulți oameni, un limbaj cu totul străin; ei îl pot asculta, dar nu le spune nimic. Când m-am întors, astfel de cuvinte mi se păreau, la început, fără importanță. Gândeam că atunci când nu

voi mai face greșeli, voi fi un drept. Dar, ajungi să fi drept numai dacă crezi făgăduințele. Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca dreptate. Cei din vechime, prin credință au primit mărturia că sunt drepti. Mulți răspund că aceasta e mândrie. Dar mândrie este dacă se contrazice Cuvântul lui Dumnezeu și se susține că omul ar și mai bine decât El. David spunea: „Domnul și-a plecat urechea spre mine”. Deci, David era mai jos, era sub Dumnezeu. De aceea a fost un om fericit, un om după inima lui Dumnezeu.

În dreptate sau în neprihănire nu există creștere. Dacă suntem neprihăniți, avem neprihăni-rea lui Iisus. Este un dar și este cea mai bună haină. Tatăl ceresc nu are alta mai bună. Cine crede în Iisus, este drept în chip desăvârșit. În alte privințe, un astfel de om nu este perfect, adică nu este matur. El trebuie să crească și să se maturizeze; să crească în har, în dragoste, în pace, în credință, lată ce scria o față, întoarsă de o jumătate de an, cu privire la întrebarea: „Cum poate un om să devină mai drept?”, scria următoarele: „Nu poate nimeni să devină mai drept!” A recunoaște și a mărturisi lucrul acesta e un har. Dreptatea aceasta e un har nemeritat. Deși în dreptate nu există creștere, în recunoașterea și în priceperea dreptății, există. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față către față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște pe deplin, cum și eu am fost cunoscut pe deplin”. Cuvântul acesta mi-a făcut adesea, mult bine. Biblia ne învață ce fel de oameni sunt copiii lui Dumnezeu: „Îndreptățiți și proslăviți” (Rom. 8, 30). Eu nu văd la mine lucrul acesta, dar îl cred pe Dumnezeu, când El ne recunoaște în felul acesta. „Atunci voi cunoaște, așa cum și eu am fost cunoscut”. El Și-a recunoscut copiii și i-a înfățișat fără cusur, cu adevărat. Din „băutura” aceasta trebuie să bem mereu și s-o avem la noi, așa vom putea să dăm și altora. „Atunci voi cunoaște, cum și eu am fost cunoscut”. Dacă luăm seama la ceea ce spune Dumnezeu, la ce ne-a făcut El să fim, prin Iisus Hristos, atunci vom crede, ne vom bucura și vom ști: Suntem recunoscuți de Dumnezeu.

Cuvântul „drept” îi înspăimântă pe unii oameni, dar și mai mult îi înspăimântă cuvântul „Sfânt”. Cel care stă liniștit înaintea Dumnezeului celui viu și se cercetează: „Sunt eu un om sfânt?” își va aduce aminte de anumite fapte din trecut și de anumite păcate din prezent. Și atunci îți pui întrebarea: „Sfânt?” „Un om ca mine sfânt?” Dar ai dorința să fi sfânt? câți oameni evlavioși ar dori să fie sfinți!

Aceasta e ținta lor. Mai înainte am auzit în biserică accentuându-se, întotdeauna, că nimeni nu e sfânt pe lumea aceasta. După întoarcere, am auzit în adunare la fel ca în biserică, dar ceva mai serios: „Nimeni nu e sfânt!” în vremea aceea aş fi vrut mai degrabă să las să mi se taie capul, decât să cred că sunt sfânt. Mă gândeam: încă nu sunt sfânt. Totuşi, descrierea omului firesc, așa cum ne este dată în Romani 3» e valabilă numai până la nașterea din nou. După aceea, omul capătă alt chip, care, de asemenea, este înfățișat în Romani 3 versetul 24 și în Romani 8, 1. În Vechiul Testament, oamenii temători de Dumnezeu erau sfinți când se predau lui Dumnezeu. În Noul Legământ, nu mai sunt sfinți prin predarea lor, ci prin jertfirea trupului lui Iisus Hristos. Predarea trebuie să aibă loc și aici. Cine nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul lui Hristos. Predarea este întoarcerea. Atunci Dumnezeu. Se poate descoperii, în sfârșit, am recunoscut: Sunt sfințit prin jertfa trupului lui Iisus Hristos, o dată pentru totdeauna. Acum puteam să las să mi se taie capul pentru cuvântul acesta. Astăzi nu îmi mai fuge terenul de sub picioare când citesc îndemnul: „Urmăriți sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”, cum era cazul mai înainte. Atunci, când citeam cuvântul acesta, îl înțelegeam greșit și voiam să lucrez eu o sfințenie, în loc să urmăresc sfințenia. Când un vânător vrea să vâneze un iepure, nu trebuie ca întâi să facă el un iepure, ci trebuie să-l prindă. Aceasta e deosebirea cea mare: Unii primesc sfințenia, alții vor s-o lucreze ei. Mult am mers așa greșit, dar Dumnezeu a avut totuși bucurie și s-a gândit: „Omul acesta își va sparge el capul odată”.

Astfel, mulți merg înainte gândind că ar putea să facă sfințenia prin fapte și printr-o viață evlavioasă. Nu se spune s-o lucrăm noi; altfel ar trebui să spunem că Dumnezeu e un om aspru, Care cere ce nu se poate face și ar trebui să fim pierduți; ci: „Urmăriți sfințenia!” Suntem sfințiți prin jertfirea trupului lui Iisus Hristos, o dată pentru totdeauna (Evrei 10, 10). Trebuie ca în toate greutățile și furtunile să ne bazăm pe făgăduința aceasta, sau, vorbind în imagini, să ne așezăm pe „iepure”. Trebuie să apucăm cu toată inima făgăduința: „Am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Iisus Hristos o dată pentru totdeauna”. Cine a căpătat siguranța că păcatele îi sunt iertate și și-a pus viața în rânduială, acela poate și aici să apuce cu toată inima, și astfel e gata pentru venirea Domnului. De aceea, toți cei care au primit Duhul lui Hristos, sunt numiți, după Sfânta Scriptură, drepti și sfinți. În

1 Corinteni 6, Apostolul Pavel scrie corintenilor: „Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați! Nici curvarii, nici închinătorii de idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sadoimiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”. Și, apoi, apostolul poate să mărturisească: „Și așa ați fost unii dintre voi, dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Iisus și prin Duhul Dumnezeului nostru”.

De această poziție de bază nu ne putem îndepărta. Sunt vremuri când unuia i se poate părea că ar fi un păcat să creadă că poate fi un sfânt, dar tocmai atunci trebuie să ne bazuim mereu tot pe stâncă, adică pe har. Dacă nu ne punem nădejdea numai pe har, pierdem sfințenia. Sfințenia nu este lucrarea omului; este o faptă a lui Dumnezeu. Mântuitorul spune: „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfinți în adevăr”; deci, nu vor fi (Ioan 17.19). Mulți gândesc că această lucrare merge încetul cu încetul și durează toată viața. Fabranke în explicația biblică a sa, spune: „Sfințirea nu este o dezvoltare treptată, ci o faptă a lui Dumnezeu”.

Mulți gândesc, de asemenea, că trebuie să creștem în sfințenie, să fim mereu mai sfinți. Vor să interpreteze totul după rațiunea omenească. Dar, nu există creștere nici în îndreptățire, nici în sfințire. În cunoaștere trebuie să creștem; astfel, toți cei ce se tem de Dumnezeu într-adevăr, văd tot mai bine și mai clar că sunt drepți și sfințiți prin jertfa lui Hristos.

Dar se accentuează, de asemenea, că numai Dumnezeu e sfânt. E adevărat. Dar când El locuiește în noi, suntem și noi sfinți, chiar trupul este sfânt, ca templu al Duhului Sfânt. „Nu știți să trupul vostru este un templu al Duhului Sfânt?” Niciodată n-am citit atât de mult despre Duhul Sfânt ca acum și despre sfinții de pe pământ (Ps. 16, 3). Dacă n-ar fi sfinți pe pământ, cum s-ar mai putea avea grijă de nevoile sfinților, cum este poruncit în capitolul 12 al epistolei către Romani? Deci, trebuie să fie sfinți pe pământ ca să se poată face acest lucru. Mulți vor să amî-ne toate acestea, pentru a le face în cer, și folosesc, pentru aceasta, Cuvântul: „Ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2, 9). S-au amânat toate acestea pentru a fi primite în cer. Dar, mai departe se spune: „Nouă, însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său”. În Vechiul

Legământ, credincioșii n-au văzut ce vedem noi și n-au auzit ce auzim noi. După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată umblarea voastră!" (1 Petru 1, 15). Cuvântul acesta trebuie să locuiască în noi. El se așază între noi și plăcerile și dorințele păcătoase. El se luptă pentru noi; căci Iisus e acolo și El este sfințirea noastră; El este viața noastră, înțelepciunea noastră; El este calea și adevărul care ne face slobozi. Nu Legea dă slobozenie; adevărul ne face slobozi.

Sfinți în toată umblarea voastră! Dacă mănânc cartofi, mănânc cartofi sfinți. Avem cartofi sfinți, supă sfântă și pâine sfântă. Cum așa, dacă brutarul nu este pocăit și nici morarul? Se spune: „Măncarea e sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune”. Atunci se poate avea și un stomac mai bun, așa că se pot mânca tot felul de bucate.

Într-o umblare sfântă, zgârcenia nu are loc. Duhul necurat al zgârceniei îi urmărește pe copiii lui Dumnezeu și vrea să-i determine să țină seama de împrejurări și să economisească acolo unde nu e cazul. Cei care se lasă influențați, sunt cuprinși de frică, le trebuie prea mult. La masă taie bucăți foarte mici. Trebuie, oare, să i se taie Mântuitorului o așa subțire bucată de pâine, încât să se vadă prin ea? Căci ceea ce i s-a făcut unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Săi, Mântuitorului I s-a făcut. Îmi place când mă aflu într-un loc unde se poate apuca cu toată inima și nu trebuie să tremuri mereu și să te gândești: Este ultima bucată, aceasta nu e voie să se ia. Bunul Dumnezeu taie bucăți mari și. Se bucură când sunt luate, totuși, ultima bucată rămâne neluată!

Cine este sfânt în toată umblarea, mărturisește pe Iisus cu fapta. Se spune: „Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea, din faptele mele. După cum trupul fără duh e mort, tot așa și credința fără fapte e moartă. „De aceea, credința trebuie să fie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne schimbă și face în noi o ființă cinstită și ne face destoinici pentru orice lucrare bună.

De umblarea sfântă ține și ceea ce este scris în Coloseni 3, 12: „Astfel, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare!” Aici se vede că sfinții nu sunt încă oameni desăvârșiți. Dacă ei, ca sfinți, trebuie să se îmbrace cu acestea, atunci eu mă gândesc: trebuie să îmbrace ceea ce le lipsește încă. Deci, dacă simt lipsa, merg la Dumnezeu, în marele Său „magazin”, de unde se

poate obține totul gratuit, fără bani.

Un avertisment: Ce mulți sunt cei care vorbesc împotriva sfințeniei. Preotul Coerper a spus odată unui alt preot că nu i-a mers încă bine niciunuia care a vorbit împotriva sfințeniei.

„Odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea iar ca sfârșit viața veșnică” (Rom. 6, 22).

Fără păcat? Între altele, nouă ni s-a agățat și numele de „Cei fără păcat”. Noi n-am spus niciodată așa ceva. Învățăm cum ne învață Biblia: „Izbăviți de păcat”. Dacă mă întreabă un străin: „De care adunare aparții?”, răspund: „De așa zișilor „fără păcat”, dar spun, de asemenea, că numele acesta ne-a fost agățat; dar că între noi sunt oameni care au fost izbăviți de păcat. Mulți nu pot să spună, dar eu pot acum să mărturisesc: Am găsit fericirea; nu cunosc altceva mai bun. Adevărul dă slobozenie și adevărul este Iisus, care este calea și pe lângă adevăr și viața.

Am citit, adesea, versetul: „Oricine e născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3, 9). Doream mult să înțeleg cuvântul acesta. Este o chestiune vitală. Era un predicator, despre care se spunea că are lumină în privința aceasta. Am mers la ora sa biblică și după aceea în locuința sa, ca să capăt lămuriri. L-am întrebat cum se înțelege aceasta: „Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește”. La aceasta mi-a spus versetele din Romani 7, 16 – 17: „Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună și atunci nu mai sunt cu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine”. M-am gândit: Atunci nu păcătuiesc eu. Dar aceasta nu este o bună proprietate a credinței. Unde locuiește păcatul, nu locuiește Iisus, ci Satana.

Dumnezeu cere să nu păcătuim. În 1 Ioan 2, 1 se spune: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți”. Mai departe citim în 1 Corinteni 15, 3: „Veniti-vă în fire cum se cuvine și nu păcătuiți!” Apoi în Romani 6, 12: „Deci, păcatul să nu mai domnească în voi – în trupul vostru muritorși să nu mai ascultați de poftele lui”. După întoarcere mai erau în viața mea unele lucruri care n-ar fi trebuit să mai fie. M-am plâns predicatorilor. Ei mă mângâiau cu cuvântul lui Pavel: „Binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac”, și Iacob a zis, de asemenea: „Noi greșim în multe feluri”, și prin aceasta, se spunea că un

păcătos trebuie să rămână păcătos și să păcătuiască mereu. Sunt multe mii de oameni evlavioși, care știu că nu trebuie să păcătuiască și susțin că suntem forțați să păcătuim mereu. Este ceea ce robul netrebnic îi impută stăpânului său în Matei 25, 24: „Doamne, am știut că tu ești un om aspru: tu seceri unde n-ai semănat și strângi unde n-ai împrăștiat”. Astfel de oameni socotesc că ei sunt smeriți, că o astfel de poziție e smerenie. Și aceia care cred că există o eliberare de sub puterea păcatului, cum făgăduiește Scriptura, sunt priviți ca oameni mândri, care merg în rătăci re.

Ți se sfâșie inima de durere când vezi cum adunări întregi stau sub apăsare, pentru că au primit învățături greșite: „Nu trebuie să păcătuiești, dar trebuie să rămâi totuși un păcătos”. Cât de pe dos e lucrul acesta și mulți nici nu observă contrazicerea pe care ei înșiși o fac.

S-au întors în D. niște copii. Un profesor s-a mâniat și i-a convins să nu vină la noi la adunare, că noi suntem învățători rătăciți; căci trebuie totuși să păcătuim mereu. Atunci, susținea el, când învățăm că noi nu mai păcătuim. Ținea uneori două ore de religie într-o zi și le spunea copiilor, că acum nu mai au nevoie să meargă la adunare. Unul dintre băiețași a fost acuzat că ar fi făcut ceva rău; dar nu a fost cazul. Profesorul l-a întrebat: „N-am auzit noi în ora de religie că fapta aceasta nu trebuie s-o facem?” „Desigur, dar dumneavoastră ați spus, de asemenea, că nu se poate altfel; că trebuie”. După aceea, multă vreme profesorul acesta n-a mai ținut nicio oră de religie. Mă gândeam: „Acum aud copii că el însuși se contrazice”.

Cuvântul este: „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. Și celălalt: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum!” (Rom. 6, 15). Poruncile lui Dumnezeu nu sunt grele: „Credința noastră este aceea care a biruit lumea!” Astfel de locuri arată că trebuie să existe o poziție de pe care se poate birui. Am căpătat curaj. Predicatorii m-ar fi dus la pierzare cu învățătura lor: „Trebuie să rămâi un păcătos”. Am citit atunci 1 Ioan 3 cu multă bucurie și am mărturisit cât de frumos este la Dumnezeu; dar n-am putut povesti mai mult decât ce am avut eu însumi. Oamenii mă bârfeau atunci, spunând că sunt dintre „cei fără păcat”, numai pentru că citeam capitolul acesta; ar fi vrut să-l scot din Biblie. Ce cu totul altfel este când. Se dă dreptate lui Dumnezeu. Oamenii care susțin că „trebuie să rămâi un păcătos”, în pielea celora n-aș dori să fiu, sunt

disprețuitori ai mântuirii, disprețuitori ai lui Hristos și n-au de așteptat nimic bun. Dar cei care văd că nu sunt slobozi față de păcat, dar care doresc să iasă din păcat, pe aceștia Dumnezeu nu-i lasă să cadă, dacă doresc cu adevărat. Unui om, care vede că încă nu are mântuirea, dar ar fi bine s-o aibă, și aleargă după ea, acelaia Dumnezeu îi deschide ochii. El mi-a deschis și mie.

Mulți vor să ajungă slobozi încetul cu încetul. Aceasta este lucrarea proprie și, în felul-acesta, e cu neputință să ajungi la slobozenie. În felul aceste rămâi pe poziție, așa cum stă scris despre Esau: „El vrea să zidească pustia” – are o parte bună, partea cealaltă vrea s-o zidească el; vrea s-o îmbunătățească. Mii de oameni evlaviosi se află acasă aici. Ei socotesc că au o parte bună; sunt în parte buni și nu sunt cu totul răi și vor să scape de ceea ce nu este bun în ei.

Dar, se întâmplă cu ei ca și cu Edotn (Esau) în Maleahi 1, *k*, unde se spune: „Să zidească ei, căci Eu voi surpa și se vor numi: „Țara răutății” și poporul pe care S-a mâniat Domnul, pentru totdeauna”. Toți cei care rămân pe granița aceasta, care vor să se îmbunătățească pe ei înșiși, sunt sub blestem, cu toate că ei socotesc că sunt buni. Vor să se îmbunătățească pe ei înșiși și totuși spun iarăși: Nu se poate face nimic. Aceasta e amăgirea: ei vorbesc în modul cel mai evlavios.

Dar dacă vrem să trecem din jale în slobozenie, trebuie să credem ce spune Scriptura. Acolo, este de mare importanță pentru mine cuvântul: „Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat; dar acum ziceți: „Vedem”. „Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne”, așa le-a vorbit Mântuitorul, fariseilor și cărturarilor. Ce mulți sunt evlavioșii care sunt văzători în înțelesul acesta; ei nu cred orbește în Biblie. „Dacă ați fi orbi”, înseamnă: a crede orbește în Biblie. Deci dacă cineva crede orbește, nu mai are niciun păcat; păcatele i-au fost luate, căci Mântuitorul a venit ca să ia păcatele. Dar, dacă cineva spune: „La mine mai este încă un păcat, eu îl văd încă, atunci păcatul rămâne. De aceea, o mulțime dintre oamenii evlavioși mărturisesc că păcatul rămâne. Ei vor să înțeleagă aceasta cu mintea. Dar, cine crede orbește Scriptura, acela contează pe Romani 6: Cu Hristos, mort față de păcat, o dată pentru totdeauna. Cu Hristos înviat și făcut viu pentru Dumnezeu; făcut slobod față de păcat. Cel care crede așa, orbește, experimentează, de asemenea, ce este scris în Romani 8, 2: „Legea Duhului, care-l face pe om viu în Iisus Hristos, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții”. Legea păcatului și a morții este în om până când el crede într-adevăr în

Iisus și primește slobozenia. Atunci se spune: Legea Duhului de viață în Hristos Iisus m-a făcut slobod. Se experimentează ceea ce este scris în Evrei 10, 16: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor”. Aceasta e legea lui Hristos, legea Duhului, nu Legea păcatului și a morții și nici Legea lui Moise, cum cred mulți.

Legea lui Moise nu poate să facă pe niciun om slobod, nu poate să dăruiască viața dumnezeiască tot așa de puțin cum nu putem să hrănim un cal cu biciul. Putem să-l bici ulm, se înțelege; va merge câțiva pași mai repede, ca în curând să-și încetinească iarăși mersul. Așa este orice om sub Lege. Face planuri, ia avânt, este biciuit, mânat, gonit. Dar îndată ce vine în om legea Duhului de viață, bățul celui care gonește calul, este zdrobit, jugul este luat de pe umeri. Deodată este slobod. E scăpat de jugul păcatului, dacă crede cum spune Scriptura. Este scris de multe ori acest adevăr. Deja Ioan Botezătorul spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu care poartă păcatul lumii”. Și dacă le poartă Iisus, nu mai am nevoie să le port și eu. „Dumnezeu a aruncat asupra Lui păcatele noastre, ale tuturor. Dacă rămânem în credință, știm că păcatele nu mai sunt asupra noastră; suntem slobози”. Pe Cel ce n-a cunoscut păcatul, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El, aceea care are valoare înaintea Lui” (Rom. 6, 18); iar în versetul 22 citim: „Acum, voi ați fost izbăviți de păcat”. Cel slobozit, este slobod!

Am vizitat odată o soră bolnavă din adunarea noastră, l-am citit bolnavei Romani 6. Erau acolo și două fete de neam mai bun. Când am terminat amândouă și-au deschis gura și s-au împotrivit imediat, spunând: „Trebuie să păcătuim mereu, de păcat nu putem scăpa”. Atunci le-am întrebat: Cine a vorbit aici? Eu am citit Cuvântul lui Dumnezeu. Ele au persistat: „De păcat nu putem scăpa, nu putem deveni slobози. Atunci le-am întrebat: „Ce înțelegeți voi prin slobod?” „Ce înseamnă slobod?” Și le-am întrebat pe fecioarele nobile: „Aveți păduchi?” „Nu!” „N-ați avut niciodată?” „Ba da, când am fost mici”. „Sunteți acum slobode de ei?” „Da”. „Dar poate că mai aveți doi, trei”. „Nu, suntem slobode”. „Acum, oamenii care sunt slobози de păcat, mai au totuși câteva păcate?” Așa am căutat să le lămuresc, ca ele însele să înțeleagă, că prin cuvântul slobod, se înțelege că am scăpat de lucrul acela. Acum, se spune în Romani 6: „Voi ați fost izbăviți de păcat”. Deci, a fi izbăvit de păcat, sau făcut slobod, înseamnă a fi făcut tot așa de

slobod ca și de păduchi. Să fi slobod față de păcat, să fi eliberat sau scăpat de puterea păcatului, ce măreție, ce slavă!

În lucrurile pământești, oamenii cred cuvintele așa cum sunt spuse; dar în cele dumnezeiești, multora li se pare că nu le putem lua așa. Dacă dă cineva o poruncă, sluga nu poate să spună: „Asta nu se înțelege așa”.

Dacă am vrea să ne gândim și să recunoaștem: „Eu sunt un om necredincios; nu L-am crezut pe Dumnezeu până acum”. Satana se așază pe locul acela unde Dumnezeu nu este crezut. Deci, ia Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr și crede tot ce a spus Dumnezeu! Adevărul te face slobod. Dumnezeu nu mai numește „păcătos” pe niciunul din copiii Săi, chiar dacă ar fi depășit uneori de greșeli. Pentru a trăi în păcat nu-ți trebuie sângele lui Iisus, dar pentru a fi slobod față de păcat și a rămâne păzit de păcat, trebuie sângele.

Mulți susțin, de asemenea, că nimeni nu e curat și nimeni nu are inima curată. Dar Iisus spune ucenicilor Săi, în Ioan 15, 3: „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus”; iar în Matei 5, 8, citim: „Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. În 1 Tim. 1, 5, stă scris: „Ținta poruncii e dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută”, și în cap. 3, 9

Pavel vorbește de cei care păstrează taina credinței într-un cuget curat. În 2 Tim. 1, 3 mărturisește despre sine însuși că-i slujește lui Dumnezeu cu un cuget curat și în 2 Tim. 2, 22 despre alții care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. În Tit. 1, 15 – 16, găsim: „Totul e curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul sunt spurcate. Ei se laudă că L cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă, nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună”. Găsim mai departe și alte locuri care dau mărturie despre i-nima curată: „iubiți-vă din toată inima! (1 Petr. 1, 22). „El a curățit-o (adunarea Sa) prin botezul cu apă, prin Cuvânt” (Efes. 5, 26). „El a făcut curățirea păcatelor noastre prin El însuși” (Evrei 1, 3).

Mulți oameni evlavioși de astăzi susțin că se întinează în toate zilele. Și, apoi, se biziue pe spălarea picioarelor, cu toate că se spune lămurit: „V-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut și Eu”. Domnul Iisus ne-a arătat, prin aceasta, cum trebuie să slujim. Dar aici se pretinde că aceasta înseamnă că ne întinăm în fiecare zi și de aceea

trebuie să facem spălarea picioarelor în fiecare zi.

În epistola către adunarea din Sardes (Apoc. 3) se spune: „Tu ai acolo câteva nume, care nu și-au mânjit hainele”. Ce răspunzi tu la afirmația aceasta a Mântuitorului? Vrei să te justifici cu spălarea picioarelor? Ia seama la ce spune Iisus ucenicilor: „Cine s-a scăldat, n-are nevoie să se spele, decât picioarele, ca să fie curat de tot. Și voi sunteți curați, dar nu toți”. Unul nu era curat, dar Iisus nu voia să-l pună la stâlpul infamiei. „Voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus”.

Este adevărat, oamenii ar zice: Petru nu era curat, ucenicii s-au certat pe drum, care dintre ei să fie cel mai mare. Dar Petru n-a contrazis cuvintele acestea ale Domnului. El s-a bucurat. „Voi sunteți curați din pricina cuvântului!” Cu cât mai mult acum, când mântuirea este înfăptuită. Curat din pricina jertfei lui Hristos; aceasta sună cu totul altfel. În sânge e putere, putere aducătoare de biruință. Din cele șapte adunări din Apoca-lipsă, două erau fără cusur. La celelalte erau unii dintre membri adunărilor care aveau o poziție justă înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă conducătorii trebuiau muștrați. De aceea, cei care nu au predicatori cum se cade, nu se pot dezvinovăți. Venirea Domnului Iisus va fi ca un fulger; atunci nimeni nu se mai poate curați. Și în împărăția lui Dumnezeu nu intră nimic întinat sau de rând. Trebuie să existe o astfel de situație ca Dumnezeu să poată da despre om mărturia: „Om de neînvinuit, fără pată, prin Iisus”. – „Tu ai acolo câteva nume care nu și-au mânjit hainele”. Aici nu e vorba numai de o zi sau numai de o lună. Ei nu și-au mânjit hainele, de aceea vor umbla cu Domnul în haine albe. Aici ajunge să îndrăznească a se încrede cu adevărat în jertfa veșnic valabilă a mântuirii, care s-a înfăptuit prin Iisus Hristos. Cei care nu și-au mânjit hainele, erau oameni ca și noi – în starea lor naturală, firească, erau blestemați și fără Dumnezeu, dar au primit să fie mântuiți prin Hristos, au primit Evanghelia, au stat în credință, în mântuire. Ei se lăudau în Iisus Hristos și nu se încredeau în carne, în firea pământească (Fii. 3, 3). Au făcut ca Pavel, care mărturisea despre sine că ceea ce pentru el mai înainte era un câștig – umblarea lui ireproșabilă după Lege – acum socotea ca gunoi și pagubă, ca să câștige pe Hristos și să fie găsit în El un având, o neprihănire a sa, care vine din Lege, ci neprihănirea care-i este socotită de Dumnezeu, credinței în Iisus.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Cine crede se convinge că,

„El le-a curățit inimile prin credință”. El simte că nu mai e nimic de osândit în el și că e un fericit copil al lui Dumnezeu. Aceste fericite adevăruri nu-l lasă pe om așa cum este. Ori vine din moarte la viață și apoi trece din lumină în lumină, ori din moarte merge mai adânc în moarte, dacă disprețuiește adevărurile. Cine le pune la i-nimă, găsește pace și odihnă. Atunci putea să jure că zăpăsisese a fost rupt. Nu se mari plânge de trecut: „Dacă n-aș fi făcut cutare și cutare lucru!” Nu, dacă fărădelegile sunt iertate și Dumnezeu spune că nu vrea să se mai gândească la ele, atunci crede și îndrăznește pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, căci El nu minte. Acesta e cel mai frumos lucru, dacă l-ai experimentat personal.

Nu putem să-i aducem Mântuitorului o inimă curată. Unii predicatori spun că Mântuitorul nu poposește într-o inimă necurată; întâi trebuie noi s-o curățim. Dar noi nu putem; ar fi tocmai ca și cum am vrea să spălăm o grămadă de bălegar. Nu s-ar curăți. Cum să curățim noi inima, când aceiași predicatori susțin că nimeni nu are o inimă curată? Am spus în repetate rânduri aceste lucruri altă dată și am căzut de acord cu ei, dar astăzi nu mai sunt. Nu; inima devine curată prin intrarea Mântuitorului în ea. Tocmai prin aceasta o face El curată. Dacă Mântuitorul. Se naște într-un om, atunci dispare orice necurăție. Când apare lumina, tot întunericul se retrage. Omul devine părtaș firii dumnezeiești și acum, Domnul Iisus locuiește într-o inimă fină și bună.

Într-o adunare din Germania s-a predicat, cândva, învățătura că în fiecare om rămâne un punct negru. Oamenilor acestora le era întotdeauna greu să trăiască cu Dumnezeu. Ei vorbeau foarte mult despre Duhul, dar nu despre ceea ce este scris în Scriptură. Noi trebuie să ne sprijinim pe ceea ce este scris. Numai așa zidim pe stâncă, așa căpătăm sub picioare o temelie de neclătinat și nimic nu va putea să dărâme casa, dacă vor veni furtuni și apă. Cât de important este Cuvântul: „Dacă mai este în voi o părticică de întuneric, tot trupul va fi întunecat”. Dacă trăim într-un păcat cu voia, tot trupul ne este întunecat, chiar dacă pe lângă aceasta suntem evlavioși. Așa este scris.

Sfatul sinodal al cantonului Berna a publicat, odinioară, un tractat că este învățătură greșită, dacă se spune că omul poate să fie curat. Eu nu știu cum citesc ei Biblia. Ei nu cred în chip simplu. Mântuitorul spune, în predica de pe munte: „Feriți-vă sunt cei ce sunt cu inima curată”. Nu scrie că vor fi. Căpătăm o inimă curată când credem

În ceea ce a făcut Iisus, că El a făcut curățirea păcatelor noastre prin El însuși, că El ne-a spălat de păcate. Prin credință în Cuvânt se capătă o inimă curată. Nu știu ce gândesc oamenii aceștia, care publică scrieri, care se îndreaptă cu totul împotriva Cuvântului dumnezeiesc și a vieții. Câțiva preoți n-au fost de acord, au văzut că acțiunea lor nu e bună. Rezultatul însă a fost că o mare ceată s-a despărțit de biserica națională. Dacă s-a vorbit împotriva adevărului, nu mai poți rămâne într-o astfel de asociație, altfel spus când vine Iisus, nu mai poți merge cu El.

Un preot, care vorbea împotriva noastră, a scris, odată, într-o revistă împotriva noastră, cu privire la Tatăl nostru – trebuie că a auzit că noi spunem Tatăl nostru înainte de masă – că aceasta este o rugăciune sfântă și nu trebuie s-o spunem înainte de masă, pentru că atunci avem prea puțină reculegere, ci după masă. Același preot scria de asemenea că trebuie să ne rugăm mereu pentru iertarea păcatelor, pentru că mereu greșim în gânduri, în vorbire și în fapte și mereu suntem necurați. În aceeași foaie scria despre un tânăr, care s-a expus unui pericol în munți și a murit acolo –, că tânărul acela a avut întotdeauna o viață senzuală curată, și nu și-a pângărit niciodată puterile tinereții; și totuși, a trebuit să recunoască, că nu fusese pocăit. Ce părtinitor a vorbit! Dovadă că nu stă înaintea lui Dumnezeu. În aceeași foaie scria că omul este mereu necurat în gând, în vorbire și în fapte și apoi: Tânărul acesta a avut o viață senzuală curată! Astfel poate fi omul părtinitor, să sucească lucrurile și să se contrazică, după adresa spre care sunt îndreptate cuvintele.

Chiar și un frate, care altă dată a lucrat cu binecuvântare în cort, după care eu am alergat ani de zile, a scris o cărticică împotriva inimii curate, care a găsit o largă răspândire; nu a servit și nu a adus nicio îmbunătățire a stării lucrurilor și nu era inspirată de Dumnezeu. În urma acesteia nu s-a mai întors nimeni; până atunci s-au întors mulți. Fratele s-a lăsat influențat de oamenii mari ai lumii. Curând după aceea, a ținut o evanghelizare în Thun. Am mers și eu la ora biblică. Trata despre dragostea și puterea lui Dumnezeu, pe baza epistolei către Efeseni. A vorbit bine și dovedit totul cu Scriptura. A ținut și o vorbire asupra învățăturii despre inima curată; era atunci în cantonul Berna un adevărat război din pricina aceasta. El spunea că nu e cu putință ca omul să aibă o inimă curată. Voia să dovedească cu Scriptura, dar nu avea cuvinte din Scriptură pentru aceasta.

Predicatorii, care erau acolo, îl susțineau – dând din cap afirmativ. Susținea, dacă ar avea cineva inima curată, n-ar mai putezi și dacă ar fi inima curată, copiii n-ar mai fi primiți în păcate, nici născuți în păcate. Atunci m-am gândit: „Dacă iei cireșe Basler și vrei să scoți din ele pomi, vei avea pomi sălbatici din sămânță. Dacă iei o sămânță de măr bun, din sămbure, vei avea un pom sălbatic”. Până atunci priveam în sus la omul acesta, dar atunci m-am gândit: „Dacă el are dreptate, eu îmi retrag cuvintele pe care le-am vorbit în adunare despre inima curată”. Apoi m-am întreat: „Ce vrei tu să vestești de acum înainte?” – „Ce am vestit și în trecut: Cuvântul lui Dumnezeu”. Atunci va fi iarăși la fel”. Și astfel am fost eliberat de sub apăsare.

Cu mintea se poate suci învățătura cu privire, la inima curată și persista în aceasta, dar va rezulta mereu păcat și necurăție. Cât despre mine, eu mă voi încrede în Tatămeu ceresc. El spune în Psalmul 2 *k*, 3 – 4: „Cine va putea să se suie pe muntele Domnului și cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile curate și inima curată”. Pe aceasta o are acela care a devenit o făptură nouă. Ce bine e de acela care crede numai ce este scris!

Ce mult mă bucură pe mine cuvântul: „Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”, și celălalt: „Pe ori ce mlădiță, care aduce roadă, El o curățește, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15, 2). Pe acestea le voiam eu mai înainte mereu să le potrivesc și să le lămuresc cu rațiunea. Dar astăzi știu că sunt curat, pentru că Iisus m-a curățit și cred că El curățește fiecare mlădiță. Am nevoie și mă bucur de amândouă.

Aveam multe ispite în privința că starea mea nu este bună. Mai înainte, mă cercetam și mă întream: „Ești tu așa cum spune Cuvântul? Ai fost spălat de păcate? Ești slobod față de păcat? Ai I-nima curată?” Și rezultatul a fost: „Nu ești” și m-am gândit: „Dacă aș fi măcar spălat de păcate! Eu încă nu sunt slobod”. Mai târziu am văzut că acestea sunt ispitiri. Am învățat să cred și să stăruiesc în credință: „Hristos e viața mea. El a plătit totul. El este îndreptățirea mea. Sunt slobod față de păcat”. Chiar dacă cineva este ajuns de o ispită, dacă se pleacă și se bazează pe jertfa cea veșnic valabilă, se poate bucura în Hristos, se poate odihni în El și se poate lăuda cu lucrările Sale.

Aici nu mai este frică de moarte. Se merge bucuroș acasă. De trei ori am fost aproape de moarte. Odată tocmai ninsese de curând. Am rugat să mi se cânte cântarea: „Izvor al îndurării”. În refren era:

„Spală-mă alb, ca zăpada”. Aceasta mi-a făcut rău în adâncul sufletului. Cei nenăscuți din nou pot să cânte: „Spală-mă?” Eu știam însă cu toată certitudinea, că am fost spălat prin sângele Mielului lui Dumnezeu și am fost făcut alb ca zăpada. Abia ultimul verset al cântării m-a liniștit. Acolo se-spune: „Alb ca zăpada, Doamne, izvorul ești Tu!” În cartea noastră am schimbat această cântare și am pus: „Sunt spălat în sânge, alb cum e zăpada”. Cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. Chiar dacă ni s-ar părea că suntem negri, dacă totuși rămânem în credință, n-are nicio importanță părerea noastră. Credința este o încredințare sigură cu privire la ceea ce se nădăjduiește și o neîndoială cu privire la ceea ce nu se vede.

Dacă vrei să capeți o inimă curată, procedează în felul următor: Căiește-te, pocăiește-te în mod sincer că n-ai crezut și nu i-ai slujit lui Dumnezeu. Apoi crede acum Cuvântul că Domnul Iisus a purtat păcatele tale pe cruce. El ne-a iubit și ne-a spălat de păcate cu sângele Său. Aceasta e răbdarea lui Dumnezeu, că El a jurat, că nu. Se va mai mânia, nici nu. Se va mai certa, și nici nu. Se va răzbuna. Crezi tu aceasta? Cum vrem să scăpăm, dacă nu dăm atenției unei așa de mari mântuiri?

TREBUIE SĂ NE RUGĂM MEREU PENTRU IERTAREA PĂCATELOR?

După cinci zecime, apostolii erau ca o stâncă. El nu spuneau: „Noi suntem pe deplin mântuiți și Domnul Iisus a purtat păcatele noastre pe cruce, dar noi trebuie totuși să păcătuim mereu”. Așa îmi spunea mie un predicator: „Și noi vestim în adunările noastre, că suntem izbăviți de vina păcatului și de puterea păcatului, izbăviți de toate urmările păcatului”. Dar, în cele din urmă, el totuși mai spunea: Dar trebuie să păcătuim mereu și cu totul slobod nu poate fi nimeni. Într-o astfel de predică ce pot găsi oamenii pentru a fi născuți din Dumnezeu? Atunci, aș fi vrut mai bine să nu mai vestesc Evanghelia și să stau acasă, dacă nu putem primi ceva sigur despre Iisus, dacă e vorba numai de o învățătură care ne face evlavioși pe dinafară, dar tulpina și rădăcina rămân tot ca mai înainte. Dacă nu am datorii la prăvălie, atunci nu mai am niciuna, totul este plătit. Dacă vina păcatului este plătită, atunci e plătită și se capătă de la Dumnezeu „chitanță”. Îndată ce este primit adevărul despre iertarea păcatelor, se cunoaște clar și hotărât ca jertfa Mântuitorului are valoare veșnică, că păcatele și cele din urmă și cele din față sunt șterse. Acum, omul poate

să-L laude pe Dumnezeu: „Iată, Dumnezeu e mântuirea mea, sunt sigur și nu mă tem de nimic; căci Dumnezeu, Domnul, este tăria mea și cântarea mea și mântuirea mea” (Isaia 12). Mulți credincioși vin potrivit cu 2 Cor. 3» numai până la slujba care are claritate, dar mai predică osânda. De aceea, ei trebuie să se roage mereu: „Iartă, iartă!”, căci ei stau tocmai pe banca acuzaților; și slujba aceasta mereu îi osândește-te. O, ce cu totul altfel este când stăm în slujba care predică neprihăni rea, care este dăruită celor ce cred.

Odată a fost la noi o soție a unui preot german, în ora de rugăciune eu am spus că pastorii predică: „Nu e niciunul care să facă bine, suntem păcătoși cu toții”, și apoi mai departe: „Mântuitorul a murit pentru păcatele noastre, dar eu trebuie să rămân un păcătos”. Soția preotului a zis: „Soțul meu nu vorbește așa”. După ce s-a întors acasă, s-a dus cu el la predică. Atunci n-a predicat așa. În a doua duminică însă, a fost cazul. Soția preotului a văzut greșeala, a crezut în har, a găsit pace și a devenit o fericită soție de preot. E interesant că mai degrabă se întorc soțiile preoților, decât preoți i.

Acesta e tonul de căpetenie al multor oameni evlavioși: Trebuie să ne rugăm mereu pentru iertarea păcatelor. După ce a murit Iisus, n-au spus lucrul acesta ucenicii nici o singură dată. Eu am o-ferit 500 de franci dacă cineva îmi poate dovedi că ucenicii Domnului au învățat așa cum se învață acum: Trebuie să ne rugăm în toate zilele pentru iertare. Pentru a se justifica această învățătură, ei se referă la cele spuse de acest sau celălalt om al lui Dumnezeu. Dar, noi trebuie să stăm pe teren biblic, nu pe terenul „oamenilor lui Dumnezeu”, pe care îi colportează cu rațiunea.

În Gal. 6, 1, citim: „Iubiți frați, chiar dacă un om *ar* cădea deodată într-o greșală, să-l ridicați cu Duhul blândețej”. Sensul este: Dacă s-ar întâmpla, ca un om născut din nou să cadă deodată într-o greșală. Nu e ceva care trebuie să se întâmple mereu. Se observă că incidentul aceste nu îi este indiferent unuia care e născut din nou. Are nevoie de mângâiere, căci lui i se pare că s-a isprăvit cu el; că nu mai e niciun har pentru el. Ce important este modul cum omul acesta este ajutat să iasă din încurcătură. În 1 Ioan 2, 1 este scris: „Și dacă cineva păcătuiește, avem la Tata un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, cel neprihănit. El este jertfa de ispășire sau de împăcare pentru păcatele noastre”. Nu se spune, care ne împacă mereu și iarăși mereu, (cum învață catolicii). Împăcarea sau mântuirea a fost îndeplinită, cuvântul despre împăcare

a fost înălțat. E un mare har, că se poate crede: Iisus este jertfa de împăcare pentru păcatele noastre. Omul se pleacă și îi mulțumește că, prin jertfa Sa, orice fărădelege și orice neascultare este ispășită. Așa pot fi ajutate sufletele, cu duhul blândeții, să iasă din încurcătură. Nu trebuie privite cu dispreț; altfel, situația e și mai tristă. Dacă-i iubim pe oameni ca pe noi înșine, putem să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu și pentru ei și Dumnezeu poate să dăruiască izbăvire.

Important este ca în vestirea Cuvântului, copiii lui Dumnezeu să nu fie băgați în faptele Legii, prin care ajung iarăși în întuneric. Dar dacă află ce a făcut Iisus, atunci pot să se sprijine, în chip simplu, pe aceasta, cum i-a învățat ungerea la nașterea din nou: „Prin har, prin har”. Ei își dau seama că la Dumnezeu toate sunt gata și nu au decât să se plece și să creadă în mântuirea pe deplin săvârșită.

Nu rațiunea trebuie să ne învețe pe noi, ci Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, eu nu trebuie să mă rog pentru iertare, nu din pricina că nu mai fac greșeli, ci pentru că vina a fost plătită și eu cred lucrul acesta. De aceea, eu pot să mulțumesc pentru iertare. Un om evlavios socotea că numai dacă nu mai face greșeli, nu trebuie să te rogi pentru iertare. Acesta nu văzuse, nici nu cunoscuse mântuirea prin sângele lui Hristos.

DESPRE DESĂVÎRȘIRE

Trebuie să se accentueze lămurit: Creștinul este desăvârșit numai prin lucrarea de mântuire, pe care a săvârșit-o Iisus. Prin faptele noastre nu vom putea să devenim desăvârșit niciodată și nici nu vom putea să fim desăvârșiți. A fi desăvârșit, fără cusur și a rămâne așa, este o taină. În Vechiul Testament, nu găsim nimic despre desăvârșire. Jertfirea în Vechiul Testament, de asemenea nu făcea pe nimeni desăvârșit; dar jertfa în Noul Legământ îl face desăvârșit pe cel care o primește. Ne dăm seama de lucrul acesta din Evrei 10. În poziția aceasta, omul este gata de drum când vâne Iisus.

Vom vedea odată că vor putea să meargă cu Iisus, când va veni El și oameni din aceia care, poate că cu o jumătate de oră înainte au avut o cădere dar s-au plecat înaintea Domnului și au spus împreună cu prorocul: „nu te bucura vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși”. Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri.

În Hristos locuiește, trupește, toată plinătatea dumnezeirii și voi sunteți desăvârșiți în El”. Așa scrie apostolul Pavel, după ce în Coloseni 2, 8 a pronunțat seriosul avertisment: „Luați seama că nimeni să nu vă

fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos". Acesta e valabil pentru cei născuți din Dumnezeu. Aceasta este învățătura după Hristos.

Pe cât este de desăvârșit cuvântul acesta, pe atâta este și combătut!

Ce mult s-a scris împotriva și s-a susținut că e învățătură greșită, dacă mărturisești că ești desăvârșit. La început n-am dat atenție deosebită acestui lucru, până ce am fost dușmăniți nespun de mult și până ce nu s-a scris mereu împotriva noastră. Atunci am cercetat din nou în Biblie: Poate un om să fie desăvârșit, ori nu? Am găsit, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, că un om născut din nou este desăvârșit.

Cei care vorbesc și scriu împotriva învățaturii despre desăvârșire, ce vor face cu următoarele afirmații ale Scripturii: 2 Tim. 3, 16 – 17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

Coloseni 1, 28 – 29: „Pe El (Hristos) îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Iisus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu tărie în mine”.

Filipeni 3, 15: „Gândul acesta, dar, să ne însufletească pe toți câți sântem desăvârșiți”.

2 Cor. 3, 11: „Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă!”

Și mai ales cu Coloseni 1, 21 – 22: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și faptele voastre rele, El va împăcat acum, prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă înfățișeze înaintea Lui sfinți, curați și fără vină”.

Aici aş vrea să intercalez o experiență:

Locul acesta din Biblie nu îndrăzneam odinioară să-l cred pentru mine personal. Eram întors la Dumnezeu și născut din nou, dar fusesem furat iarăși de învățături raționaliste. Când citeam în Biblie ca să fim găsiți ireproșabili și fără cusur, mă gândeam: „Eu nu sunt așa”. oprința mea era, se înțelege, să fiu și eu fără cusur. Eram incredințat că dacă Iisus vine, eu nu pot să plec cu El. M-am afundat tot mai mult în planuri și în hotărâri și am fost împins mereu în faptele Legii. Iubitul Tată ceresc m-a scos, în cele din urmă, din îndreptățirea prin fapte,

care, după Filipeni 3, nu e decât murdărie și gunoi. Mi-a deschis ochii printr-o întâmplare cu unul din copiii mei. Acesta, la masă nu voia să deschidă gura și, la toate insistențele, el strângea și mai tare din dinți. Trebuia să-i abați gândul de la mâncare și să-i spui: „Privește aici, privește colo!” Astfel mai uita să mai strângă din dinți ca să țină gura închisă și mama putea să-i bage repede ceva în gură; în felul acesta jumătate din mâncare mergea pe alături. Eu am poruncit să-l lase; va deschide el gura când – îi va fi foame. Mama a ripostat că pățește rău cu el noaptea, dacă n-a mâncat. Eu n-am vrut să fac ceartă. Un frate a spus odată că putem să învățăm câte ceva de la copii. Eu m-am rugat lui Dumnezeu, să-mi arate dacă are ceva să-mi spună. Mi-a venit în minte cuvântul: „Deschide-ți gura larg și ți-o voi umplea”. (Ps. 81, 11). Mă gândeam că eu o deschid și înțelegeam prin aceasta să mă silesc energic, să fac planuri și să-mi iau avânt. Atunci am stat înaintea versetului de la Coloseni 1, 22. Dumnezeu a putut să-mi arate că eu, tocmai ca acest copil, nu deschid gura și am luat numai prima parte a versetului: „El v-a împăcat acum, prin trupul Lui de carne, prin moarte”. Dar acolo, mai departe, spune: „Ca să facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, curați și fără vină”. Am îndrăznit „s-o înghit” și pe aceasta; astfel sunt acum așa! Din ora aceea a mâncat și copilul. Cred că dacă n-aș fi trecut prin întâmplarea aceasta, n-aș fi îndrăznit să întind mâna, „să apuc”. Înainte, mi se părea o obrăznicie să cred că Domnul Iisus m-a făcut pe mine sfânt și fără vină înaintea Lui și al lui Dumnezeu. Am văzut însă că atâția ani de când am venit la credință, eu n-am crezut, adică n-am primit împăcarea în înțelesul deplin al cuvântului. Căci cel ce este împăcat este fără cusur înaintea lui Dumnezeu, deoarece El n-are nimic de învinuit acolo, căci Iisus însuși este jertfa de împăcare pentru păcatele noastre. Nu e nimic de osândit în ceea ce a făcut Iisus, ci la aceea că noi vrem să adăugăm ceva ori să scoatem ceva și să nu credem exact așa cum spune Scriptura. Astăzi, nu mai îndrăznesc să zic: „Asta nu pot s-o primesc”. Astăzi pot să primesc totul așa cum este scris: Așezat fără vină înaintea feței Lui, asemenea Lui cum spune deja Ioan: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”. Acesta a fost ultimul cuvânt de care m-am poticnit, până ce l-am primit și pe acesta. Acum îndrăznesc să cred: „Pe aceea pe care i-a socotit drepti, i-a și proslăvit” (Rom. 8, 30). Și cuvântul celălalt: „Ești frumoasă de tot, iubit-o și n-ai niciun cusur”. Aceasta e o mare „îmbucătură”. Tatăl ceresc ne-a dat un „gâtlej” mare, ca să se poată

duce bine jos. De aceea este important „să mâncăm” Cuvântul și să-L înghițim, adică să mulțumim și să socotim că, în mod sigur, așa suntem. Aceasta se poate numai prin credință. Când l-am „înghițit”, am devenit ireproșabil. Iisus a purtat pedeapsa pentru noi și acum ne înfățișează așa înaintea Tatălui. El n-a făcut lucrarea pe jumătate. Nu ne înfățișează puțin îmbunătățiți, ci de neînvinuit. Putem să ne bucurăm. Jalea încetează. „Nu mai plătesc chirie, nici dobândă. Bastonul celui care mă gonea a fost sfărâmat”. Am mărturie dumnezeiască și nu mă mai rog mereu: „Iartă, iartă!”, ci mulțumesc că m-a iertat. A plătit datoria. E așa de bine!

Cine a ajuns la harul acesta știe că această lucrare e a Lui Hristos; El a îndeplinit-o. E o taină.

Celor care n-o cunosc, dar îi dau dreptate Cuvântului acelora, El le va deschide ochii.

Apostolul Pavel lucra ca să înfățișeze pe orice om desăvârșit în Hristos Iisus (Col. 1, 28 – 29). Astăzi, mulți predicatori lucrează și se luptă ca să dovedească oamenilor că nimeni nu poate fi desăvârșit pe lumea aceasta. Se spune că se merge încetul cu încetul. Sunt oameni care vor să intre în lumină prin faptele Legii. Pavel nu mergea încetul cu încetul, într-o clipă și-a văzut starea de nenorocire. I-a apărut Domnul Iisus, și Pavel a întrebat ce trebuie să facă. După trei zile a primit Duhul Sfânt și imediat i-au căzut solzii de pe ochi și și-a căpătat iarăși vederea. Atunci a putut să mărturisească: „Cele vechi s-au dus, iată că toate sunt noi”. Așa învață apostolii. Dar mintea neluminată învață: „Ceva din ce era vechi s-a dus și ceva s-a făcut nou; Acum trebuie să ne silim ca și cealaltă parte să se facă nouă”. Asta este cârpeală. În viața de fiecare zi, noi trebuie să rămânem la învățătura apostolilor; atunci începe să se facă lumină și stăm pe temelia de stâncă a Cuvântului lui Dumnezeu, care nu se clatină. „Hrana tare este pentru cei desăvârșiți, care au mintea deprinsă, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5, 1*0 „De aceea, fiți desăvârșiți, cum și Tatăl vostru din ceruri este desăvârșit” (Matei 5, 48).

Celui desăvârșit nu i se poate aduce nicio învinuire. După mintea omenească, nu s-ar putea crede că ar putea fi cineva fără vină și oamenii Legii iarăși nu cred. Dar aici noi citim despre desăvârșire. Aici nu e nimic de învinuit. Ce este desăvârșit poate să nu fie terminat, tocmai ca un pomișor tânăr, care într-adevăr este desăvârșit și fără cusur, dar trebuie să crească, să se facă pom mare și să aducă roade.

Un copil mic și el este desăvârșit dacă e normal, dar mama lui n-ar fi mulțumită dacă el *ar* rămâne așa și tatăl de asemenea. El trebuie să crească. Așa este și în cele duhovnicești: Dacă un om e născut din nou, atunci el este lucrarea lui Dumnezeu și, ca atare, e fără cusur, e desăvârșit, dar trebuie să crească. „Nu vă înșelați, prea iubiții mei frați! Orice ni se dă bun și ori ce dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. El de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui” (Iacov 1, 16 – 18). Născut după voia Sa – aceasta e o lucrare desăvârșită. Darurile Lui sunt desăvârșite.

„Trebuie să fim născuți de sus”, spune într-o altă traducere veche. Aceasta e o lucrare cu totul desăvârșită. Așa este făcut omul lui Dumnezeu și a-șa este înfățișat prin jertfa și prin învierea lui Iisus Hristos”. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Însă, când se va arăta Hristos viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Col. 3, 3 – 4). Asupra tainei acesteia ne dă lumină apostolul Pavel în Corinteni 13 – El scrie: „Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”. Dumnezeu ne vede în lucrarea lui Hristos. El ne spune ce a făcut din noi. De aceea, să rămânem la aceasta și să contăm pe ea. Aceasta ne va ajuta să ieșim din încurcătură și ne dă sănătate.

Ca ființe desăvârșite, putem crește. Dacă nu ești desăvârșit, cum să crești? Cât de greșită e învățătura că am putea crește prin fapte și am putea progresa. Nu e adevărat. Creștem prin cunoașterea mântuirii Sale, a dragostei și a bunătății Sale, a îndurării Sale. Prin rămânerea în har, ținând tare nădejdea ce ni s-a oferit, putem să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este capul, Hristos, „până vom ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la statura de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor, în mijloacele de amăgire” (Efes. 4, 13 – 14).

Într-adevăr se spune în Filipeni 3, 12: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit”. Într-o traducere mai nouă (Elberfelder) se spune: „Nu că sunt terminat deja” (adică, am ajuns la desăvârșirea absolută în Hristos). În versetul 15 al aceluiași capitol, Pavel scrie: „Gândul acesta, dar, să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți”. Prin urmare, există totuși oameni desăvârșiți. „Pe aceia pe

care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, i-a și proslăvit. Deci, ce vom zice noi, în fața tuturor acestor lucruri?" (Rom. 8, 30 – 31) Oamenii evlavioși nenăscuți din nou, spun: „Eu nu sunt așa”. Dar Pavel continuă: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Așa lucrează apostolul față de noi, ca să ne aducă la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Aceasta trebuie să fie ținta noastră. „Dar cine crede predica noastră și cui se descopere brațul Domnului?”

Într-o săptămână de evanghelizare, după încheierea primei adunări de seară, am întrebat pe o tânără: „Cum te simți?” „Am fost prinsă”, mi-a răspuns ea, „dar sunt bucuroasă: acum mi-e bine”. Apoi a povestit că fusese avertizată să nu vină în adunarea noastră, căci e periculos, să ia seama, „altfel te vor prinde îndată”. Deci, ea a fost atentă și a ascultat cu grijă și chiar din prima seară a fost convinsă și s-a întors. Ce nu întreprinde Satana ca să-i rețină pe oameni ca să nu meargă în adunări, unde se vestește Evanghelia cu adevărat, și astfel să treacă, ascultătorii, de la moarte la viață! Când s-a auzit că tânăra a găsit pacea, au venit unul după altul, doi predicatori, din două adunări ca s-o convingă, că în toată lumea nu e niciun om drept și nimeni nu e desăvârșit. Unul i-a citit în Romani 3: „Nu e nimeni drept, niciunul măcar”. Tânăra a aprobat bucuroasă, astfel predicatorul a gândit: „Încă nu e prinsă”. Apoi ea i-a zis: „Citește puțin mai departe!” Atunci el a ajuns la locul: „Și sunt socotiți drepti, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care s-a făcut prin Iisus Hristos”. Apoi tânăra a zis: „Acum citește din Romani 5 câteva versete!” El a citit: „Deci, fiindcă suntem socotiți drepti prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos”. Atunci predicatorul n-a mai putut să răspundă nimic. A venit predicatorul celălalt și a citit locul din Filipeni 3: „Nu că am și câștigat premiul sau că am ajuns desăvârșit”. Ea a aprobat și el s-a gândit: E de partea mea. Iarăși l-a lăsat tânăra și pe acesta, să mai citească încă niște versete mai departe și așa predicatorul a ajuns la locul.

„Gândul acesta să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți!” Atunci a amuțit și predicatorul acesta. M-am mirat de înțelepciunea acestei tinere când mi-a povestit despre vizitele acestea.

E important pentru acela căruia i s-a descoperit taina desăvârșirii, să rămână statornic și să conteze pe adevărul acesta, așa cum l-a învățat ungerea. De aceea, Pavel a avut mare necaz, ca să-i păstreze pe ai săi pe tărâmul credinței. Cel care se lasă furat prin

filosofie, prin vorbiri ale înțelepciunii și prin învățături omenești, acela nu mai este fără cusur.

Noi putem să fim oameni – nu să devenim – care fac toate fără cârtiri și șovăieli; pentru aceasta vom clădi numai și numai pe cuvântul despre mântuire, că Hristos a murit pentru noi și a înviat. Dacă iau numai o parte din împăcare și nu o iau pe cealaltă: „Faceți toate fără cârtiri și fără șovăieli”, sau: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul”, atunci nu sunt fără cusur. E bine că avem un astfel de cuvânt, care să lumineze toate părțile și să ne judece.

Trebuie să știm că nicăieri nu suntem în siguranță decât în aceea „că ținem cu tărie Cuvântul vieții” și, totodată, celălalt, ca Dumnezeu să nu ne poată găsi în neascultare. Nu putem fi mântuiți prin neascultare, ci numai prin jertfă, dar prin neascultare suntem pierduți.

În niciun caz nu ne putem sprijini pe fapte și nici nu putem să aruncăm vina pe ceva din trecut. Contăm pe ceea ce a făcut Iisus și clădim pe har.

În felul acesta putem să fim și să rămânem fără cusur, fără zbârcitură și fără pată. Atunci se predică în inimile noastre neprihănirea și se știe: Jertfa are valoare veșnică. Este bucurie și dacă cineva se întreabă: „Dacă vine Iisus în noaptea aceasta sau mâine, mai am eu ceva de îndreptat?”, își poate răspunde: „Nu știu, dar nu prin aceasta sunt eu neprihănit”. Este o odihnă în Dumnezeu, o odihnă în Mântuitorul, o odihnă în faptele Sale, în lucrările sale.

Efesenii 2, 20 – 22: „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos. În El, toată clădirea bine încheată, crește să fie un templu sfânt în Domnul. Și voi, prin El, sunteți zidiți ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”. Am auzit mai înainte spunându-se mult, când citeam că noi suntem pietre de construcție: Este cu noi ca și cum un sculptor ar privi un bloc de stâncă; el vede situația pe care vrea s-o facă; apoi, el îl taie cu instrumentele grosolane și fine, îl cioplește și-l șlefuește, până ce are în față situația dorită. Este făcută așa de bine, că la construirea soclului nu mai e nevoie nici măcar de o lovitură de ciocan, ca la templul lui Solomon. Aceasta e ceva simbolic. Mulți cred că cioplirea aceasta durează toată viața. Se poate spune „da” și „nu”. Mulți propovăduiesc că dacă-i slujești lui Dumnezeu cu credincioșie, atunci ești pregătit să fi pus în clădire. În Scriptură, însă, se spune că fiecare copil al lui

Dumnezeu este deja inclus, așa cum am citit în locurile de mai sus.

„În care toată clădirea bine încheată crește”. Bine încheată, vrea să spună: ajustată, potrivită, măsurată „bine făcută. Loviturile au fost date deja pe Golgota. Prin credință, în lucrarea aceasta, suntem introduși în clădire ca o piatră, da, suntem făcuți una, ca un mădular al trupului lui Hristos. Pe Golgota am fost ciopliți, fasonați. Nu mai trebuie nimic. Astfel suntem intercalați, în mod ireproșabil, în templul cel sfânt. Apoi, creștem în clădire. Înainte nu puteam crește, dar cine este asimilat, ca născut din nou, este o locuință a lui Dumnezeu; Domnul Dumnezeu locuiește în el. Este într-adevăr un copil al lui Dumnezeu.

Pe aceștia Dumnezeu nu-i mai numește păcătoși. Prin căsătorie soția își pierde deodată numele și capătă un nume nou. Acum se spune că: „Făcătorul tău, este bărbatul tău; Domnul Savaot este Numele Său” (Is. 5, 5). În momentul în care cineva crede în Iisus, își pierde numele de păcătos. Devine părtaș firii dumnezeiești. Atunci Dumnezeu are răspunderea pentru noi după cum bărbatul are răspundere pentru soție și trebuie să aibă grijă de ea. Dacă are datorii, trebuie să le plătească el. E minunat: „Făcătorul tău este bărbatul tău; Domnul Savaot este Numele Său”. Da, El a plătit totul; El a înfățișat biserica Sa sfântă, fără vină și fără cusur. De aceea poate să spună: „Ești frumoasă de tot iubit, și n-ai niciun cusur” (Cânt. Cânt. k, 7). Necredința vede pete, dar credința se încrede în Cuvânt: „Acum nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Iisus”. Credința crede fără să simtă. După aceea simte și ea. Eu cred tot ce spune Iubitul Tată ceresc.

DEPLINA CUNOAȘTERE, IUBIRE, BUCURIE, CREDINȚA ȘI NĂDEJDE

Un copil al lui Dumnezeu crede că în fiecare zi are nevoie de îndurare și că nu poate trăi altfel, decât din har. Eu nu pot trăi din fapte, ci din har trăiesc în fiecare zi și din îndurarea Lui.

Auzim pe unii frați spunând – și eu am spus înainte mult lucrul acesta, că ei au cunoscut pe deplin cutare sau cutare lucru. Dar noi n-am cunoscut încă nimic pe deplin. Putem să vedem și să experimentăm multe lucruri; dar a cunoaște deplin, înseamnă a cunoaște perfect. Dacă primesc lumină asupra unui verset frumos, nu pot să spun că am claritate deplină asupra lui. Atunci aș fi perfecționist. O, dacă n-o să fie și mai clar și mai lumină, nu ne putem aștepta la o slavă prea mare.

„În Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. El locuiește în ai Săi și ne este dăruit, dar este încă ascuns. Este o insondabilă bogăție în toate direcțiile. N-aș putea să mai spun: „Am deplină claritate”. Trebuie să spun: puțin. E încă mult ascuns aici.

Iubire desăvârșită: Ce face Dumnezeu a desăvârșit – 1 Ioan 3, 18: „În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită izgonește frica”. Mai înainte se spune: „Noi am cunoscut și am crezut, iubirea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este iubirea și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el” (v. 16). Mai înainte, când am citit aceste cuvinte, voiam să rămân în iubirea mea și în iubirea mea să cred. Dar a rămâne în iubire înseamnă a crede oricând în lucrarea iubirii, a conta pe ce a făcut Dumnezeu, că Domnul Iisus a venit la noi din dragoste și tot din dragoste a luat asupra Sa vina noastră, a purtat pedeapsa și ne-a înfățișat pe noi, înaintea Tatălui, fără vină.

Atunci suntem așa cum spune în Efeseni 1, *k*: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în iubire”. Aici s-ar putea spune: „Deci, eu trebuie să iubesc în chip desăvârșit”. Dar așa nu se spune. Dacă ar depinde de iubirea noastră, n-am putea sta, nicăieri, înaintea lui Dumnezeu. În iubire înseamnă: „În iubirea Sa”. Ce a făcut El și ce face este iubire. Dacă rămânem în iubirea noastră, nu suntem fără vină, nici dacă ne îndeletnicim cu faptele Legii. Dacă rămânem, însă, în iubirea Sa, atunci suntem fără vină.

Adesea m-a străduit că iubesc și n-am reușit, în vremea aceea, dacă mă rugam pentru iubire, de-obicei deveneam iarăși mânios și nemulțumit. Aproape că nu puteam să mă mai rog pentru iubire, pentru că întotdeauna rezultatul era contrariul celui așteptat, și așa era bine. În sfârșit, am văzut că Dumnezeu mă ascultă. Când eram mânios, trebuia să merg la cruce și să cred că Iisus a purtat și păcatul acesta. Am văzut că am păcătuit și am greșit și am calculat atunci, potrivit Cuvântului din Isaia 5*, 9: „El a jurat că nu. Se va mânia și nu va mustra”. Cu aceasta am primit „iubire”. Trebuie să luăm iubire înainte de a putea da iubire și să îmbrăcăm iubire înainte de a avea. Noi înșine n-o putem fabrica.

În timp ce ne încredem în iubirea lui Dumnezeu, așa cum este descrisă în 1 Corinteni 13, primim această iubire. Și dacă apoi ne încredem în ea, chiar dacă ni s-ar părea că n-avem niciun drept la aceasta, ne este de cel mai mare folos. Aceasta este iubirea deplină.

Aceasta izgonește frica. Nu poți avea teamă de Dumnezeu că El ar fi nemulțumit de tine, că S-ar supăra. Cel ce a primit iertarea păcatelor, crede că Dumnezeu e iubire, că este îngăduitor și prietenos. Dacă este luat prin surprindere de vreo greșală, se pleacă și se pocăiește, este împins spre scaunul harului. Atunci capătă mărturia: Dumnezeu nu pune la socoteală răul. De aceea trebuie toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Așa este recunoscută iubirea lui Dumnezeu și în timp ce este recunoscută, acela care o recunoaște este umplut de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efes. 3.19) – 2 Cor. 3, 17 – 18: „Căci Domnul este Duhul, dar unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenie”. Aici este slava și în timp ce ținem socoteală de ea, suntem schimbați. Cum îl vedem pe Mântuitorul, așa suntem și noi. Aceasta ne face bine. Se știe că Duhul lui Dumnezeu a fost turnat în inimile noastre; tot așa și iubirea lui Dumnezeu a fost turnată.

„Iubirea desăvârșită izgonește frica”. E vorba aici de frica de judecata viitoare. „Cine se teme, încă nu e desăvârșit în iubire. Frica are cu ea pedeapsa”. Dacă nu mai e nimic de osândit în om, atunci nu mai e nicio frică acolo, nicio osândă. Lucrul acesta e cu puțință numai dacă cineva se încrede în iubirea lui Dumnezeu pe deplin, fără piedici și fără obiecții, atunci poți spune împreună cu Pavel: Rom. 8, 35 – 39 = „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtoarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat”. Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat, că nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea și nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus, Domnul nostru.

Așa ne-a iubit Tatăl și așa ne iubește până la sfârșit.

Bucurie deplină: 1 Ioan 1, 3-k: „Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, pentru ca și bucuria voastră să fie deplină”.

Mai înainte mă gândeam așa: Câtă vreme eu totuși cad aici sau acolo, nu există bucurie deplină; numai atunci pot avea bucurie deplină, când nu voi mai face nicio greșală pe toată linia. Nu vedeam

și nu credeam că am părtășie cu Tatăl și cu Fiul.

Dacă am părtășie cu un brutar, nu mai am nevoie să mă îngrijesc de pâine. Pot avea pâine destulă. Dar eu socoteam că părtășia cu Dumnezeu cere ca să avem fără încetare numai gânduri dumnezeiești. În sfârșit am văzut: Când ești copil, părtășia este ca la Engadinii, unde fiecare membru al familiei zice: „Aceasta e casa mea, ogorul meu etc”. La Tatăl ceresc e tot așa, când suntem copiii Săi. El zice: „Toate sunt ale voastre”. „Fiul meu, ce e al Meu e și al tău”. Această minunăție făgăduință aduce bucurie deplină. Să ai părtășie cu slăvitul Dumnezeu înseamnă: Părtășia răbdării, părtășia dragostei, părtășia îndurării, părtășia puterii, părtășia vieții. Ce bogăție și ce odihnă ni se descoperă în Evanghelia după Ioan capitolul 17! Ce viața este în familia aceasta! În Ioan 17, 22 citim: „Le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, ca să fie una, cum și noi suntem una”. Omul vrea să se străduiască, dar ce cu totul altfel este când se poate odihni în dragostea, în puterea și în tăria lui Dumnezeu! În aceasta stă biruința. Omul care e în părtășie cu Tatăl și cu Fiul are siguranța mântuirii și are lumina vieții. Atunci și umblarea e o umblare în lumină. Cine nu are siguranța mântuirii, umblă în întuneric.

Bucuria este deplină, dacă credem: Tot ce este al lui Dumnezeu, e al meu. Și credința este deplină, dacă în toate împrejurările și situațiile, în toate necazurile și ispitele contăm pe jertfa veșnic valabilă și desăvârșită a lui Iisus Hristos, prin care El ne-a așezat înaintea Tatălui ca sfinți și fără vină și fără cusur. E credința pe care o lucrează Dumnezeu.

Și nădejdea deplină contează, în toate prin câte trece, că El ne poate păzi, fără greșală, și ne așază în fața slavei Sale, fără vină, cu bucurie (Iud. 24).

EDUCAȚIA PENTRU ODIHNA ÎN HAR

„Astfel, dar, iubiții mei, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu e Acela care lucrează în voi și vă dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea” (Fi lip. 2, 12 – 13).

La început, când am citit aceste cuvinte, am luat felurite hotărâri cu privire la ceea ce trebuie să fac. Așa au trecut mulți ani, până când prin harul lui Dumnezeu am fost luminat. În timpul intrării depline în har, m-am adâncit în versetele de mai sus. Am recunoscut că toate

lucrările mele sunt plante pe care Dumnezeu le smulge. „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl ceresc, va fi smuls din rădăcină”. Am observat ceva din înțelesul cuvântului: „Obosești mergând și nu zici: „Încetez!” Tot mai găsești putere în mâna ta: De aceea nu te doboară întristarea” (Isaia 57, 10). Câtă vreme socotim că faptele proprii sunt viața dumnezeiască, nu ne lăsăm. Dar când copilul lui Dumnezeu sărăcește, își dă seama că nu folosește la nimic să faci planuri, să-ți iei avânt și să mergi așa înainte. „Dacă vă întoarceți și rămâneți liniștiți, vă voi ajuta, în seninătate și încredere va fi tăria voastră. Luptați-vă să fiți liniștiți!” Lupta constă în a sta liniștit, nu în a face planuri și a alerga mereu înainte. Marta socotea ca o datorie a ei să facă mult, să-i slujească Mântuitorului. Maria însă stătea la picioarele Mântuitorului și asculta cuvintele Lui; ea și-a ales partea cea bună. Ea a fost sigură de fericire până la sfârșit. Dacă stăm acolo unde a stat Maria, nu unde a stat Marta, vom avea parte de aceeași făgăduință: „Ți-ai ales partea cea bună, care nu ți se va lua”. La începutul vieții cu Dumnezeu, lucrările proprii sunt amestecate cu lucrările lui Dumnezeu și se crede că sunt tot una. Dar „iarba se usucă și floarea ei cade jos; dar Cuvântul Domnului rămâne în veac”. Lucrările proprii sunt o floare frumoasă. Când Dumnezeu le nimicește, ni se pare că murim. Dar Dumnezeu vrea să ne ținem de Cuvântul Său. El ne curățește de faptele moarte și ne învață să ne încredem în El, atunci când nu mai putem face nimic și totuși avem obligații. Când credinciosul, știe că intențiile sale sunt nimic și rămâne în fața Cuvântului lui Dumnezeu și se încrede în el, în felul acesta își duce până la capăt mântuirea cu frică și cutremur. Când am trecut prin școala aceasta, și mi s-a arătat că toate sunt altfel, am îndrăznit, în sfârșit, să mă sprijinesc pe cuvântul: „Dumnezeu e Acela care lucrează în voi și voința și înfăptuirea”. În privința aceasta mi se părea că „voința și înfăptuirea” merg așa cum îmi închipuiam eu, dar n-a fost așa. Mi se părea că Tatăl ceresc mă lasă să stau culcat în pat. M-a apucat frica; a trebuit să mă lupt ca să fiu liniștit. Aveam gândurile mele, ca și cum aș fi fost unul care poate face lucruri mari, să dea sănătate celor bolnavi și să scoată afară dracii! în cele din urmă, am văzut ce înseamnă: „El lucrează după buna plăcere a Sa, nu după buna plăcere a mea. Astfel, câtăva vreme am fost liniștit și aveam impresia că Dumnezeu vrea să mă scape de faptele proprii și să lucreze El. Dar iarăși m-a apucat frica, părându-mi-se că nu mai înaintez destul de repede, că trebuie să fac lucrul acesta sau acela, deși știam că nu pot

realiza nimic. Când am intrat iarăși în necaz, m-a mângâiat versetul: „Trestia frântă n-o va zdrobi și fitilul care fumegă nu-l va strânge. Va vesti judecata după adevăr” (Isaia 41, 3). Mi s-a părut că sunt un fitil care fumegă. Ce mult m-a bucurat cuvântul: El nu va stinge. Așa zice Domnul. Eu cred ce spune Cuvântul Său. El lucrează și voința și înfăptuirea. Mi se părea, uneori, că eu nu vreau într-adevăr, așa cum ar trebui. Dar Dumnezeu lucrează. Am crezut că El mă va învăța ceea ce este drept cu adevărat, să fac. Și astfel am devenit iarăși destul de liniștit. Când, în sfârșit, într-o oră biblică, am căpătat lumină asupra versetului „El mă călăuzește pe drumul cel drept, din pricina Numelui Său”, când am văzut că m-a călăuzit, că m-a luptat lupta cea bună și am păzit credința, ce fericire am avut atunci! Atunci am intrat cu adevărat în odihnă și mi-am dat seama că Dumnezeu a lucrat ceva în mine – dar nu cum îmi închipuiam eu – ci mai slăvit. La o astfel de fericire nu m-am gândit niciodată. Ce odihnă! A te odihni înseamnă să te odihnești; a te odihni înseamnă a nu avea frică; a te odihni înseamnă a nu te îndoii; a te odihni înseamnă a fi mereu plin de curaj și a te odihni înseamnă a nu cârti.

Mi s-a imputat mai înainte că sunt prea repezit. Apele line sunt adânci. Eu m-am apărat și am ripostat că n-ar exista ape liniștite dacă n-ar fi izvoare vijelioase. Și, în fond, așa este. La început, i se pare omului, care s-a întors, că toate sunt cu puțință. Cine ar putea să spună că nu e bine... Cine ar putea să spună că nu e bine că apa de izvor se coboară așa de vijelios? Treptat, apoi, ea curge tot mai blând și iarăși există încă o cădere de apă și iarăși merge, în liniște, mai departe. Așa se petrec lucrurile și în cele duhovnicești. Omul vede ce are de făcut, îl primește pe Iisus și vrea să schimbe totul. Lucrează cu propriul său foc, care de fapt e un foc străin și, în cele din urmă, recunoaște că nu poate face nimic bun. Dar Dumnezeu își termină lucrarea pe care a început-o. Aceasta merge din ce în ce mai bine, că Dumnezeu face totul, și voința și înfăptuirea și astfel omul poate fi liniștit pe deplin.

Bătrânul Ulrich a avut odată un vis: Călătorea din Guggisberg în Schwarzenburg, în automobil. Deodată a văzut doi oameni negri, care au întins o sârmă de-a curmezișul străzii. El ședea în spate și un altul era la volan. Ca țăran, a voit să strângă frâna ca la căruță, dar n-a găsit-o. Automobilul a trecut peste impedimentul acesta. El s-a uitat înapoi și a auzit pe cei doi oameni zicând: „Aceștia o fac toți așa!” Da, cine se încrede în Dumnezeu rămâne liniștit, sprijinindu-se pe

făgăduințele Lui. Aceasta, chiar și atunci când se pare că greutățile sunt prea mari și n-ar reuși să treacă prin ele. Tatăl ceresc îl va trece. Domnul Iisus, Păstorul cel bun, Căruia i S-a dat toată puterea în cer și pe pământ, îl va trece. O ducem, într-adevăr, bine cu El.

Niciunul dintre apostoli nu învață așa de amănunțit ca Pavel, cum putem scăpa de lucrările proprii. Mulți dintre cei mântuiți prin har nu vor să trăiască prin har, ci din meritele lor și se o-presc la ceea ce fac ei. Aceasta duce la moarte. Pavel aruncă aceasta la gunoi. Ar putea spune cineva: „Totuși, trebuie să lucrăm”. Pavel a lucrat mai mult decât toți ceilalți, totuși el zice: „Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine”.

În a doua jumătate a timpului, atunci când Dumnezeu m-a scos din propria mea ființă, am avut de trei ori același vis, la intervale lungi de timp, unul după altul. Voiam să urc un munte înalt. După regiunea păduroasă n-am putut merge mai departe, ci am alunecat mereu în jos până la un drum vechi. Mai departe, jos, era un pârau frumos, blând, pe care-l lumina soarele. În alunecarea aceasta, eu m-am temut să nu cad în pârau și să mă înec. M-am târât pe mâini și pe picioare, până la drumul vechi; deodată n-am mai putut să înaintez și de frică m-am trezit din somn. Când am avut visul a treia oară, m-am dus cu totul în adânc. Înainte mi se părea că mă așteaptă moartea, dacă alunec în jos. Atunci însă era acolo o lumină puternică de soare și tunurile de biruință erau gata; n-aveam decât să trag salvele de glorie. Erau încărcate cu cuvinte biblice, ca cele din Isaia 5, 9 – Știam că visul e de la Dumnezeu și trebuie să-mi spună ceva, dar nu știam ce anume. Mai târziu l-am înțeles. Eu voiam să mă ridic tot mai sus prin lucrările proprii. Dumnezeu însă voia să mă coboare. El m-a scos din starea aceasta; am pierdut puterea proprie. Nu știam ce să mai fac. Mi se părea că am să mor. Dar era o cădere în har.

În vremea aceasta de mare necaz m-am gândit adesea la o vorbă a fratelui Griinig: Când omul e născut din nou, este ca și cum s-ar găsi pe acoperișul unei case, de unde el vrea să se ridice mai sus, dar alunecă tot mai jos și, în cele din urmă, atârână de jghebul de la acoperiș și dacă nu l-ar „pișcă” cineva de degete, nu și-ar da drumul. M-am bucurat de această ilustrație, dar abia mai târziu am înțeles-o și imaginea mi-a făcut bine.

N-aș putea să spun nimănui: „Nu te mai strădui!” Din contră: „Fă ce poți!” Trebuie să ai mai întâi un „Ismael bun” ca apoi să-l pierzi,

trebuie să ai o „Floritică”, dacă e, o să se vestejească. Dar dacă iarba se usucă și de la tulpina uscată nu se mai poate aștepta să mai crească o floare, adevărat este că, „Cuvântul Domnului rămâne”. Cel care, în aceste vremuri, nu se depărtează de făgăduințe, cel care se laudă totuși în Hristos, acela va crește, va merge din lumină în lumină, din claritate în claritate. Un astfel de om *are* untdelemn în vas; căci celui ce are, i se va mai da, ca să aibă de prisos. (Mat. 13, 12).

DESPRE VEDENII

Nu prețuiesc vedeniile care nu concordă cu Biblia. Am avut adesea vedenii și nu le-am înțeles până ce nu mi-a dat Cuvântul lui Dumnezeu lumină asupra lor și, prin aceasta, am putut să înțeleg mai bine Cuvântul. Dumnezeu, nu mi-a arătat nimic altceva, decât ceea ce este în concordanță cu Bibi ia.

Cu prilejul unei evanghelizări în landul Bernei de sus, am vizitat doi oameni care sufereau de melancolie. Ne-am rugat împreună. În timp ce ne rugam, am avut o vedenie. M-am gândit: „Dacă încetez să mă rog, oamenii aceștia vor gândi că din pricina lor nu pot să mă rog”. M-am rugat mai departe și totodată am văzut și vedenia. M-am văzut așezat pe un colț de stâncă ce se înălța deasupra mării și priveam în apa de jos, care era tulbure. Deodată m-am găsit pe o pajiște strălucitoare și acolo era apă clocotită pe toată suprafața, cam de 30 cm. adâncime și am fost ținut deasupra ei. În apă am văzut un con, în forma unei tulpini de la trestia de zahăr – circa 20 cm. Înălțime. De pe acest con se desprindeau picături negre și dispăreau. După aceea, am văzut o grămadă de gândaci de pârâu, ca un bolovan, semănând cu noi roi de albine atârând una de alta, toate în mișcare.

Deodată am primit o lumină cu privire la împărăția de o mie de ani. Ceva mai departe de mine era un munte, acoperit cu ceață. În timp ce ceața se îndepărta și dispărea, am văzut pomi roditori, frumoase pășuni alpine cu vaci și străzi. O astfel de creștere abundentă nu văzusem niciodată. Se ridica tot mai sus pe munte. O bucată din el era încă stâncă goală. Mi se părea că aș putea să socotesc, cât mai este până la începutul mileniului.

Din vedenie am înțeles următoarele: Adunarea lui Dumnezeu este marea; este tulbure. Este adusă la „coacere” prin necazuri; lucrarea aceasta e deja făcută în parte și va continua. În vremurile din urmă, copiii lui Dumnezeu se vor uni ca niște oameni nebăgați în seamă. Ceea ce nu se potrivește cu adunarea, se scurge și dispăre ca

niște picături negre. Va lua ființă împărăția lui Antihrist. Evreii se întorc în țara lor. După aceasta începe împărăția de o mie de ani. Așa spune și Scriptura.

Altă dată, am avut o vedenie despre fiul pierdut. La ceva așa de frumos nu mă gândisem niciodată și nu pot să găsesc cuvinte pentru a expune just vedenia. Era pe timpul când am început să evanghez. Vorbisem într-o adunare de seară despre fiul pierdut. Când m-am culcat, n-am adormit, ci mă gândisem în continuare la pilda aceasta. Deci, a venit acasă și a fost așezat la masă. A rămas el mereu așezat la masă? Atunci am căpătat vedenia și am văzut cum tatăl a venit din camera de alături și i-a făcut semn fiului cu degetul. Acesta s-a sculat numaidecât și s-a dus în cameră. Acolo se afla un scrin arcuit cum erau cele de demult. Tata a tras un sertar, care era plin cu „iubire”. Apoi am văzut case și moșii. Fiul venit acasă; era acolo un țăran și avea servitori și servitoare, desfrânați, leneși, dar avea și din cei sânguitori. Acolo se pot întâmpla tot felul de lucruri; ei n-au ascultat întotdeauna. La fel au fost distruse diferite lucruri. Un car a fost răsturnat cu reavoință și în grajd erau tot felul de nereguli. Țăranul era serios, dar plin de dragoste. Liniștea lui nu era deloc sforțată și avea autoritate. Trăia fără grijă în toate. I se dădea respect și răutățile luau sfârșit. Apoi l-am văzut pe fiul ca: rotar, meseriaș, comerciant, totul se vedea ca într-o panoramă. Pretutindeni erau tot felul de greutăți; dar el rămânea liniștit. Era deasupra tuturor lucrurilor. Așa ceva nu-mi trecuse prin minte. Deodată sertarul a fost închis. Tatăl a tras un alt „sertar” cu „răbdare”, apoi altul cu „milostivire”. Acolo iarăși se puteau vedea tot felul de lucruri: greutăți, necazuri și sărăcie. Dar fiul era plin de liniște și pace și rămânea neclintit. M-am uitat și m-am întors mereu, căci era, cum am spus, ca într-o panoramă. Atunci mi s-a arătat clar că eu „înghițisem” încă puțin din evanghelie. Și acum, minunea: Era cam pe la ora 10 seara când m-am culcat. Când s-a terminat vedenia, gândeam că a durat câteva minute, însă răsărise soarele – era dimineată. Eram încă în pat, îngenunchat. Am văzut atunci că există slobozenie, așa cum e descrisă în Biblie; există o altă biruință, decât aceea pe care mi-o închipuisem eu; există încă o viață de credință mai adâncă. Eu încă nu putusem s-o văd în legea desăvârșită a slobozeniei. Desigur, puteam să-i aduc pe oameni la nașterea din nou, dar nu mai departe. Adesea, în vestirea Cuvântului, i-am pus în jug, spunându-le cum trebuie să-și dovedească credința. În vedenia aceasta am observat ceva: Nimic nu

era în zadar. Atunci Dumnezeu m-a încurajat și mi-a dat îndrăzneală, să pun mâna pe făgăduințele Sale. Am avut mult de luptat. În cantonul Berna era o vreme de agitație. Vedenia a lucrat în mine răbdare. Ea mi-a arătat că o astfel de pace ne este oferită în Evanghelie. O putem avea. În vedenie, oamenii au fost biruiți de seriozitatea fiului, de blândețea lui, de mila și de iubirea lui. Iubirea e mai tare decât moartea.

Vedenia aceasta mi-a dat curaj să mă încred în har; m-am adâncit mai mult în mântuire. Am văzut odată, într-o excursie, cum se scăldau oamenii și cum săreau de pe trambulină în adâncul lacului. Așa trebuie să ne cufundăm și noi în har; dar să nu mai re ieșim din el. La vremea sa, cineva a zis, adesea: „Trebuie să îndrăznim a face săritura”, care constă în hotărârea: Acum vreau să fiu cu totul pentru Dumnezeu – și astfel am sărit în brațele lui „Moise”. Acum înțeleg prin aceasta: Să te încrezi în har din toată inima, să-ți cufunzi în har nu numai jumătate din ființa ta, ci toată; și capul trebuie cufundat. Dacă ne cufundăm așa în fluviul harului, atunci luam pentru noi întreaga mântuire și suntem siguri: că așa este.

În Ponte, cândva îmi venea mereu în minte o strofă dintr-o cântare, în care era vorba de vaci și de văcar. Văcarul își chema animalele ca să le dea tot ce le trebuie. Eu nu voiam să știu nimic de cântarea aceasta. Dar se ținea mereu de mine, cu toate că eu mă împotriveam. Atunci am început să mă gândesc: Așa ne cheamă pe noi, Bunul Dumnezeu: „Voi toți care sunteți însetați, veniți la apă, chiar și acela care n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată. De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii, pentru ceva ce nu satură? Ascultați-mă și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” (Isaia 55.1 – 2). Eu vă privesc cu bucurie. N-am baston – bățul celui ce vă gonește a fost sfărâmat. Am destule bunătăți. La văcar se termină, dar la Bunul Dumnezeu nu se termină. Este același lucru ca „făcut desăvârșit în Cel Iubit”. Prin ce se menține vaca sănătoasă? Prin ce dă lapte? Prin bătaie, ori prin „hrană”? Ori prin amândouă? Fără îndoială, animalele trebuie uneori, mânite cu bățul. Dar ele cresc numai prin mâncare. Așa este și în cele duhovnicești: Creștem numai prin ceea ce mâncăm. Mântuitorul spune: „Cine mâncând trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică” (Ioan 6, 5). Când am înțeles lucrul acesta, cântarea amintită mi-a făcut

bine și bucurie. Versetul, tradus biblic, e foarte înviorător. Este evanghelie, ne arată harul și ne învață să ne încredem în el. Harul nu este constrângere, ci mântuire; el nu cere cum *cere* Legea, ci da.

Sunt mulți ani când am fost în Mühiheim-Ruhr (Germania), la o conferință a Cincizecimii. Mișcarea îmi era cunoscută. Citisem că bolnavii sunt însănătoșiți și duhurile necurate sunt scoase afară. Când-am citit Marcu 16, m-am gândit: „Aceasta ne lipsește. Dacă am fi crezut cu adevărat, s-ar fi făcut și la noi astfel de minuni. „Am avut și noi parte de multe minuni, mulți bolnavi au fost vindecați, dar și mai mulți au rămas bolnavi. Când am citit anunțul, am avut gândul: „Iată ce trebuie să avem și noi”. Eram bolnav și speram să mă fac sănătos dacă merg acolo. Am mers. Acolo am putut să studiez unele lucruri. Dar ceva am trăit intens: S-a întrebat cine dorește botezul Duhului. Eu știam că-l am și n-am ridicat mâna. Erau predicatori care au ridicat mâna. În mine era dorința după mai multă putere și să mă fac sănătos. Am îngenunchat. Eu m-am rugat pentru mine și am cerut mai multă putere și tărie, nu pentru botezul cu Duhul Sfânt. Mi-a venit în minte că pastorul Stockmayer a spus că, înaintea oricărei binecuvântări trebuie căință. Am făcut-o și eu, așa cum am înțeles și am spus că sunt un blestemat. Fusesem într-adevăr un blestemat, dar acum eram copilul lui Dumnezeu și nu mai eram un blestemat. Am zis că sunt un păcătos, deși știam că Dumnezeu nu-l mai numește păcătos pe copilul lui. Eu am făcut totuși lucrul acesta și așteptam să primesc o binecuvântare. În cele din urmă, în străduința mea de a mă căi, am zis că sunt păcătos. Atunci mi-a venit ură pentru toți copiii lui Dumnezeu care sunt fericiți; mi se părea că Satana mă privește prin ei. Parcă nici n-aș fi mai voit să trăiesc pentru Dumnezeu, voiam să părăsesc totul, dar atunci ce mult s-ar fi bucurat vrăjmașii! Voiam să rămân în Germania, dar eram bolnav și n-aveam bani; a trebuit totuși să vin acasă. În mine se făcea tot mai întuneric și tot mai mare groază venea peste mine. În cele din urmă m-am întrebat: Ce să fie oare? Atunci mi s-a lămurit. Eu am zis că sunt un păcătos, că sunt păcătos, deși știam că Dumnezeu nu mă privește așa. Mi s-a spus că: „tu ai tăgăduit pe Iisus!” M-am umilit și atunci am avut o vedenie: Am văzut, în duh, pe Hristos înviat și noi împreună cu El. Atunci nervii păcatului, ca niște tendoane, au fost scoși, o rețea întreagă. Și mi-a venit în gând: „Dacă Hristos n-ar fi înviat, voi ați fi fost încă în păcatele voastre. Dar acum Hristos a înviat”. Deci, noi nu mai suntem în păcate. Atunci întunericul din mine a

dispărut. Cred că niciun minut, dacă mai dura, și eram distrusă. Am observat că acolo Satana are o mare putere. Dar credința în jertfa lui Iisus biruie păcatul și puterea lui. Iisus i-a luat morții puterea. Aceasta e un adevăr cu totul biblic.

Când nervii sunt distruși, omul întreg este distrus. În ziua aceea nimeni nu se va putea justifica. Omul nu merge în pierzania veșnică pentru păcatele sale, ci pentru că nu crede în jertfa veșnic valabilă a lui Iisus Hristos. Toate păcatele noastre au fost aruncate de către Dumnezeu asupra Lui. Aceasta o cred, așa cum este scris. De multe ori am spus, celor care căutau: „Crede așa de parcă Dumnezeu ar arunca chiar acum păcatele tale asupra Mântuitorului”. Mulți prin aceasta au primit pacea!

La gândul morții și când am auzit cât de mulți sunt cei ce merg în lumină, în veșnicie, mi se părea că am să mor așa cum sunt și n-are să fie bine. Dar gândindu-mă bine, în liniște, a trebuit să spun: Eu cred Cuvântul lui Dumnezeu și nu am ce să schimb. Într-o zi, când slăbiciunea mă copleșea și mi se părea că am să mor, am privit „dincolo” și am văzut cu adevărat cum Mântuitorul. Se bucură. Atunci au dispărut toate îndoielile. Soția și copilul cel mic, David, s-au rugat cu mine și mi-a fost mai bine; n-am murit. De la experiența aceasta, am putut să mă încred și mai mult în Cuvântul lui Dumnezeu. N-am mai avut nevoie de simțiri pioase. „Chiar dacă florile au căzut și iarba s-a uscat, Cuvântul Domnului rămâne în veac”. Chiar dacă avem numai Cuvântul și nimic altceva, nu vom fi dați de rușine. Chiar când am fost greu atacat și mi se părea că „n-am să pot birui” și atunci Cuvântul m-a întărit: „Iată pun în Sion o piatră prețioasă; cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine”. Deci, dacă cred, nu voi fi dat de rușine. Copiii lui Dumnezeu care stau în adevăr, vor fi mult atacați. Cu cei care sunt indiferenți, Satana nu se ostenește; pe aceștia îi are deja sub stăpânire. Dar fața de temătorii de Dumnezeu, întrebuițează toate mijloacele, dacă nu necurmat, măcar din când în când.

HARUL ÎN GRIJA DUHOVNICEASCĂ

„Niciun locuitor al Sionului nu va zice: Sunt bolnav; căci poporul care locuiește acolo, va avea iertarea păcatelor” (Isaia 33, 24).

Dacă vine la mine un om care trăiește copleșit de frică și a pierdut nădejdea de a scăpa de cătușele în care se află, sau de slăbiciunea în care se luptă și iar se luptă, și nu găsește scăpare, eu caut să-l mângâi și să-l îndemn să creadă totuși, cu toată stăruința, în

mântuirea prin sângele lui Hristos. Cine primește mântuirea, vede biruința. Dacă un om se întoarce și, apoi, se roagă: „Doamne, ajută-mă să biruiesc”, am rezerve să cred că un astfel de om a primit lumina. De fapt, nu s-a rugat rău; dar cel care într-adevăr a cunoscut mântuirea, acela vede și biruința. Este așa de încurajator să știi că, „credința noastră e biruința care a biruit lumea”. Biruința este în Cuvântul lui Dumnezeu. Biruința se recunoaște prin Cuvânt. Nu credința biruiește, ci Cuvântul ne poartă și dă biruință, și credința se leagă de Cuvântul.

Dacă citim Psalmul 118, 1: „Lăudați pe Domnul căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui”, vedem că nu toți oamenii pot spune așa. Trebuie să fi cunoscut mântuirea în Hristos. Trebuie să știi că ai fost făcut plăcut în Cel Iubit. Numai după aceea poți mărturisi că „Domnul este bun și că în veac ține îndurarea Lui”. Aceasta are valoare numai câtă vreme ai biruință și nu faci greșeli? Nu, are valoare veșnică. În Silhtal s-a întors, odată, un om care a primit o bucurie „nesfârșită”. Dar, după un an, această bucurie „nesfârșită”, a încetat. Așa li se întâmplă unora cu bunătatea lui Dumnezeu. Pentru unii, ea a încetat deja în dimineața următoare. În versetul 4 se spune: „Cei ce se tem de Domnul să zică: în veac ține îndurarea Lui”. Atunci trebuie să stăm liniștiți și să ne întrebăm: „Ne temem noi de Domnul?” Bunătatea lui rămâne în veac numai asupra celor ce se tem de El.

ÎNCEAMNA-TE PE TINE ÎNSUȚI

Când citeam mai demult Psalmul 103: „Laudă suflete al meu pe Domnul!” mă gândeam mereu, că David a fost într-o foarte bună dispoziție. Mai târziu am văzut că el s-a luptat lupta cea bună a credinței; el a poruncit sufletului său: „Laudă pe Domnul!” Cui trebuie să-i poruncim? Dacă cineva e la lucru, nu trebuie să i se poruncească să lucreze. Dar dacă nu lucrează, trebuie să i se poruncească. Sufletul lui David era înclinat să se plângă, să se jeluiască. De aceea îi zice el: „Laudă-L pe Domnul!” Citim despre oameni din Biblie că atunci când erau în necaz, ziceau: „Doamne, Tu ești sfânt. De aceea, suflete al meu, laudă pe Domnul! Nu uita binele pe care ți l-a făcut!” în anumite momente, e o puternică întărire să te gândești la binele pe care ți l-a făcut Domnul. Poporul uita foarte repede ce-i făcuse Dumnezeu; primejdia aceasta ne pândeste și pe noi. Cei care uită repede, se pot exersa să nu uite. Eu știam ani de zile cât mă costase o pereche de ghete, dar când ieșeam din biserică, nu mai știam textul despre care se predicase. Astăzi uit cât m-au costat ghetele; sau cât se plătește la

croitor. Un lucru însă nu uit: Cuvântul lui Dumnezeu, bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu.

CREDINȚA FĂRĂ SIMȚIRI

orice vină asupra Lui, că și-a dat viața pentru voi. Dacă Dumnezeu mărturisește așa, crede mărturia lui Dumnezeu! Ea este mai de preț decât tot ce simți tu în tine. „Dacă un om crede în felul acesta, acela capătă și mărturia, nu prin simțiri, ci prin credința în Cuvântul despre împăcare, pe care-l primește așa cum este scris”. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia aceasta în el. Cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl face mincinos, pentru ca nu crede mărturia pe care o mărturisește Dumnezeu despre Fiul Său. Mărturia lui Dumnezeu este simplul Cuvânt al lui Dumnezeu.

FRÂNGEREA PÂINII ÎN CHIP DUHOVNICESC

Dacă frângem pâinea în chip duhovnicesc, atunci i se spune omului care caută mântuirea: Iisus a fost pus garant înainte de întemeierea lumii. Noi eram în păcate; dar Iisus a venit și a luat asupra Sa toată vinovăția noastră. Tatăl cerea plată, și acum o cere de la chezaș; Iisus S-a dat din dragoste în scopul acesta. Iisus a fost făcut păcat pentru tine. Dumnezeu a aruncat vina ta asupra chezașului, asupra Mântuitorului, și acum toate păcatele tale sunt asupra chezașului. Chezașul a plătit totul deplin și pe tine te-a așezat înaintea Tatălui, fără vină. Pentru că a suportat pedeapsa ta, te înfățișează acum înaintea Tatălui în stare de ireproșabilitate.

Sunt oameni care nu au pace, dar caută să facă ceva ca s-o dobândească. Ei caută să-și imagineze, de ce fel de sentimente vor fi cuprinși și așteaptă o „ploaie”, care nu vrea să vină. Se plâng că „nu pot să creadă”. Acestora le spun: „Nu trebuie să căutați mereu mărturia în voi înșivă; credeți în mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său, că El a luat

UN DOMN DIN PARLAMENT GĂSEȘTE PACE

Am fost chemat odată la un membru al parlamentului și m-am dus. Voia să se facă sănătos. L-am întrebat dacă e păcătos. „Da, toți suntem păcătoși”. „Dar eu nu mai sunt; am fost”. El a rămas uimit. Pentru că voia să se facă sănătos, nu m-a contrazis. Am vorbit cu el; și-a recunoscut păcatele și s-a a-rătat gata să aplaneze o neînțelegere, pe care o avea cu vecinul său. Eu voiam să-i explic cum Tatăl ceresc a aruncat păcatele sale asupra lui Iisus și am aruncat încolo un scaun. „Cât din scaun mai este acum aici?” „Nimic”. „Dacă păcatele tale au fost

aruncate asupra lui Hristos, câte păcate mai ai încă?” Niciun răspuns. În cele din urmă, i-am citit din epistola lui Iacov 5, 16 – 17: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere *are* rugăciunea fierbinte a celui drept. Mie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat să nu plouă și n-a plouat deloc în țară, trei ani și șase luni”. La auzul acestui verset, el a găsit pace. A văzut că există oameni drepecți sau neprihăniți și a putut să creadă. L-au vizitat oameni de seamă și el le-a vorbit despre Mântuitorul; toți au plecat plângând, dar nu s-a întors niciunul. Singur el a găsit pace. A mai trăit încă trei săptămâni și a fost un martor despre harul lui Dumnezeu. S-a întâmplat că am stat în genunchi până și de șase ori cu anumiți oameni, până au găsit pace și au gustat mântuirea; căci cine n-a primit siguranța mântui-ri i, e pierdut.

PIEDICI ÎN PRIMIREA MÂNTUIRII

A venit odată o tânără descurajată și tristă. M-am rugat cu ea. Își recunoștea păcatele; era încătușată de un anumit păcat și se plângea că deși crede, cade mereu în păcatul acela. Eu i-am zis: „Crede totuși pentru acum, nu pentru mâine, că Iisus ți-a purtat păcatele pe cruce. Crede acum!” Deodată a văzut că păcatele îi sunt iertate; a văzut biruința și a fost o unealtă binecuvântată, ca prin ea să vină suflele la mântuire, la pace. Ea era într-un cămin de copii. Directorul căminului, un preot, nu permitea să se întoarcă copiii la Dumnezeu. Ea a fost nevoită să plece și tot așa o profesoară, care era, de asemenea, în serviciu la cămin și care a găsit mântuirea prin această tânără. Dacă se aprinde focul într-un loc, vin pompieri i și vor să-i înlătore pe „incendiatori”.

CÂT DE ADESEA ESTE VORBA ÎN NOUL LEGĂMÂNT DESPRE „UMBLAREA ÎN ÎNTUNERIC”?

M-am întâlnit odată cu un director german; dar nu eram de acord în anumite probleme. El vorbea de tulburări și suferințe și de întuneric. El nu punea preț pe cântarea: „Bucurie, mereu bucurie, în fiecare zi, senin”. Știa multe lucruri din Vechiul Testament, unde era vorba de întuneric. Eu m-am împotrivit și am arătat versetul 10 de la Isaia 58, unde se spune: „Atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiază mare”. Se știe că amiază este luminată. Mai departe, eu am spus cuvântul: „Cărarea celui drept strălucește ca lumina care luminează din ce în ce mai mult, până se face ziuă deplină”. – „M-am luptat” așa cu el, dar „lupta” a rămas

nedecisă; el avea tot atâta „oaste”, câtă aveam și eu. Am pus să se cânte cântarea: „Lăsați ca inimile să fie mereu bucuroase și pline de mulțumire” și m-am dus acasă, ca să mă gândesc ce dovezi aş putea să mai aduc. M-am întrebat: „Se vorbește oare în Noul Testament, despre întuneric?” Nu mi-a venit în minte decât cuvântul: „Cine crede în Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. Și: „Voi sunteți lumina lumii; voi sunteți sarea pământului”. Am avut iarăși cuvinte cu care să caut a-l convinge pe director și a trebuit să tacă, dar nu era de acord. După câteva zile a venit din nou, s-a supus și a zis că a recunoscut și el adevărul. Acum era și el în lumină și ne-am bucurat împreună. Chiar în Vechiul Testament se spune: „Căci întunericul nu e întuneric pentru tine”. Dar în Noul Testament se spune despre Iisus: „El este lumina și, El este viața”.

SORA ÎN MELANCOLIE

Cândva am vizitat o soră bolnavă din Germania, care se afla în Samaden. Părinții ei erau din neam nobil. Ea era spre sfârșitul vieții și din când în când suferea de melancolie. Un misionar a îndemnat-o să stea de vorbă cu mine. Venind la ea, i-am citit Romani 8. I-am îndreptat privirile spre ceea ce a făcut Iisus, și sora mi s-a plâns de necazul ei și de neputința ei. Era încă o persoană la ea, care i-a zis: „Nu, mamă, nu este așa cu tine!” Cu punerea mâinii lor, eu m-am rugat cu sora bolnavă de melancolie și în urma celor citite din Romani 8, i-a venit iarăși lumina.

OMUL MINUNE

Satana vrea întotdeauna să facă din noi un om minune. Dar adevărații oameni minune sunt cei care merg pe drumul Mielului și sunt o priveriște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Când am citit în Biblie despre preziceri, m-am gândit: „Dacă aş putea să vorbesc și eu despre lucrurile viitoare!” Adevărata prorocie este aceea că se descoperă în adunare păcatul, ca ascultătorii neîntorși să recunoască că sunt păcătoși și pot să găsească mântuirea în Hristos. Dumnezeu poate să dea cuiva o misiune, o descoperire. Odată când treceam prin Thun, un aviator făcea tot felul de zboruri acrobatice. Dumnezeu mi-a spus, că în scurt timp va cădea; eu nu-l cunoșteam. Pentru că n-aveam timp, am însărcinat un frate care lucra la avioane, să facă el lucrul acesta. Aviatorul a zis că el are mai mare câștig când zboară. Fratele l-a rugat să se lase de zbor, pentru că era un mecanic bun. Soția lui s-a supărat. După patrusprezece zile s-a prăbușit și a murit. Soția aproape

a înnebunit. Dumnezeu mi-a dat de multe ori câte ceva de prorocit. Le-am spus, personal, respectivilor. Când spune Dumnezeu ceva, așa se întâmplă.

GÂNDIREA PĂMÂNTEASCĂ SAU CEREASCĂ

Am vizitat odată o mamă și i-am citit din Biblie, în timpul acesta, ea striga într-una: „Maria”, așa se numea fiica ei, „ai dat de mâncare la porci? Maria, ai făcut aceasta? Maria, ai făcut aceea?” Și Maria le făcea pe toate. Eu am închis Biblia și m-am rugat: „Dumnezeule scump, Tu vezi că mama e plină de vaci, porci și viței, nu poate să asculte când vrei să-i vorbești” și am plecat. În curând am fost chemat acolo printr-o telegramă. Ce se întâmplase? Mama voise să pună undeva o oală mare cu apă fierbinte și alunecase și căzuse și oala căzuse peste ea. A trebuit să fie pusă în camera de alături. După aceea s-a pocăit, a găsit pace și a mai trăit trei săptămâni. Mulți au vizitat-o; oamenii care veneau s-o vadă ziceau: „Ce va face acum Maria?” Terminați cu astfel de întrebări! Bunul Dumnezeu îi va purta de grijă. Maria s-a întors la Dumnezeu. Ea n-a voit să mai audă de lucrurile pământești.

CUM S-A PRODUS MÂNTUIREA EVLAVIOSULUI FRITZ

Se spune în Psalmul 100: „Slujiți Domnului cu bucurie; veniți cu bucurie înaintea feței Lui. El ne-a făcut – nu noi înșine – suntem poporul Lui, turma pășun II Luă”.

Îmi aduc aminte de un frate, era cam de 60 de ani și a predicat mult. Când era cineva aproape să moară, îl aduceau pe Fritz; el se ruga așa de frumos cu bolnavii și se părea că au murit „mântuiți”. La o evanghelizare pe care am ținut-o eu, a găsit el mântuirea. El vorbea cu bucurie despre Psalmul 100: „Dumnezeu ne-a făcut – nu noi înșine – suntem poporul Lui, turma pășunii Lui. El zicea: „Dumnezeu n-a făcut o oaie, căreia să-i fi pus un cap de câine”. Fratele acesta era înainte un înger pe stradă și un drac acasă, cum se zice. Înainte de a găsi el mântuirea s-a întâmplat ceva: Voiam să țin o adunare și am trecut pe la el, pentru că voia să meargă cu mine. Ninsese. Soția trebuia să-i dea jambierele cele noi. Ea le-a căutat și iar le-a căutat, dar nu le-a găsit, l-a dat pe cele vechi, dar el voia pe cele noi. În cele din urmă le-a scos pe cele noi de sub sobă. Ea tăiasse din ele câte o bucată, din partea dinapoi și cârpise pe cele vechi. Dar, altfel, nu era o femeie proastă. Atunci i-a căzut și lui Fritz petecul; tare s-a înfuriat când a văzut ce a făcut soția sa. Eu m-am gândit și am zis: „Acum, femeie, L-ai făcut mincinos pe Mântuitorul, căci El a zis: „Nimeni nu rupe dintr-o haină nouă un petic,

ca să-l pună la o haină veche; altfel, rupe și haina cea nouă și nici peticul luat de la ea nu se potrivește la cea veche" (Luca 5, 36). I-am zis: „Fritz, nu vezi tu, că la tine, tu numai ai cârpit? Că evlavia ta nu este decât o evlavie cârpită?” Fritz a luat jambierele cele vechi și a mers cu mine. N-am vorbit mult pe drum. Am ținut evanghelizarea. Fritz a fost mișcat de adevărul Evangheliei și a găsit mântuirea. A devenit un nou Fritz și a primit o haină cu totul nouă. A citit Psalmul 100; a văzut și a zis că Dumnezeu nu i-a pus nici unei oi, cap de câine. Mărturisea bucuros despre biruință. De atunci bolnavii nu-l mai căutau, căci acum îi întreba: „Ești născut din nou? Ai dat înapoi ce ai furat? Ești împăcat cu Dumnezeu?” Atunci oamenii îi replicau: „Nu se poate proceda așa cu bolnavii; îi lipsește iubirea”. Dar el putea să arate calea mântuirii și alții au găsit pacea prin el. Desigur, trebuie să-i menajăm pe bolnavi, dar să nu le dăm mângâieri false, că-i iubește Mântuitorul și că ar putea să meargă la El în cer, când nu va fi așa. Nu se poate intra în împărăția lui Dumnezeu decât după Scriptură, prin căință și pocăință.

BUCURIE ADEVĂRATĂ

Mulți sunt adesea tulburați și descurajați că, după părerea lor, nu se pot bucura cu adevărat. Ei ar dori să se bucure de bucuria lor. A venit odată la mine o soră și mi s-a plâns că nu se poate bucura ca alții. Am întrebat-o: „Nu te bucuri că Mântuitorul a murit pentru tine?” – „Ba da!” – „Că ți-a purtat păcatele pe lemnul blestemat?” – „Ba da!” – „Nu te bucuri că El te poate păzi?” – „Ba da!” – „Că El va duce la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o?” – „Ba da!” I-am zis: „Vezi ce femeie cu adevărat bucuroasă ești?”

Și mie mi se părea adesea că nu mă pot bucura cu adevărat, dar de aici înainte am fost și eu scos din această stare. Trebuie să ne bucurăm de faptele Mântuitorului, să le lăudăm și să ne încredem în El pretutindeni și întotdeauna, chiar și atunci când unuia i se pare că n-ar mai fi al Său și că totul ar fi pierdut. Dacă facem așa, va fi iarăși lumină.

AVEȚI GRIJĂ DE DAR!

Înainte de a fi primit mântuirea și de a fi găsit pacea, gândeam că sunt mântuiți toți cei care merg la adunare. După nașterea din nou am văzut că o mare parte din aceștia nu sunt mântuați. Aveam darul de a ști când vorbeam cu oamenii, dacă sunt născuți din nou sau nu. Era o luptă lăuntrică atunci când le spuneam; dar mulți au fost născuți din nou. Odată i-am spus unuia că nu e născut din nou. El mi-a povestit că a luat parte la o evanghelizare și apoi a mers într-o pădure, că acolo s-a

rugat și imediat a venit peste el o bucurie, l-am răspuns: „Eu nu cred că ești născut din nou, dar dacă ești, ține-te bine pe temelia aceasta!” În dimineața următoare, soția meșterului – el era slugă la casă – mi-a zis că: M-am înșelat; dacă el nu e născut din nou, nici eu nu sunt. I-am răspuns: „Se poate să fie așa”. Apoi m-am gândit: „Dacă tu nu ai dreptate!”, și am intrat în mare necaz și n-am putut să mai fiu așa față de oameni. Atunci darul a adormit. După un an eram și eu tot *așa* de departe ca mulți evlavioși. Nu mai cunoșteam nicio graniță. Dacă un om avea viață evlavioasă și era agreabil, eu nu mai vedeam granița; nu puteam și n-aveam voie să-i spun: „Tu nu ești născut din Dumnezeu”, căci mi se părea că judec dacă spun așa. Timp de un an și jumătate n-am putut să mai ajut pe niciun om să găsească pacea. M-a apucat frica. M-am rugat și mi-a venit gândul: „Gândește-te cum ai primit și cum ai auzit! Trezește darul care este în tine”.

După un an și jumătate, servitorul acela de care am vorbit a găsit într-o adunare pacea, așa cum n-o avusese înainte, deși susținea că a venit peste el o bucurie în pădure.

Am avut și eu unele bucurii de la întoarcere până la nașterea din nou; dacă acestea toate ar fi fost naștere din nou, aș fi avut multe nașteri din nou. Dacă o poruncă a Domnului îi bucură inima unui om, acela are bucurie adevărată. Când am dat înapoi ceea ce luasem pe nedrept și peste mine a venit o bucurie. Știu că mulți numesc aceste bucurii pace, când li se mai ușurează inima. Fratele primise o bucurie în pădure. L-am întrebat: „De ce te-ai bucurat?” – „A venit peste mine o bucurie” – altceva nu știa să spună. Când cineva e născut din nou, știe de ce se bucură!

UN STOMAC NOU

Mulți își îmbolnăvesc stomacul din cauza grijilor și a mâniei. Am vizitat odată soția unui e-vanghelist care avea stomacul bolnav, dar nu din mânie. Eu nu prea îi eram agreabil, l-am spus să-și scoată afară stomacul și să-l răstoarne și să-i spună bunului Dumnezeu, că a mâncat și a băut fără măsură; El îi va da un alt stomac. S-a făcut sănătoasă îndată, s-a sculat din pat și, în aceeași seară a ținut o adunare pentru femeii tinere. Dumnezeu a lovit „Cuiul în măciulie”. El mi-a dat medicamentul ca să i-l dau. El nu este un așa „Iartă Doamne”. El e bun și spune fiecăruia, fără înconjur, cum este. E bine să înțelegem cum gândește El.

ÎMPODOBIREA CANDELELOR

reveni, nu cei care spun: acolo nu sunt izbăvit”.

Aici nu sunt mântuit și

Cum se împodobesc candelarele? Cele zece fecioare toate aveau lumină; candela fiecăreia ardea și dădea lumină. Ele erau sare față de lume. Când s-a spus: „Iată, mirele vine, ieșiți-i în întâmpinare”, ele s-au întrebat: Putem să biruim? Acum e momentul important. Cele nechibzuite și-au împodobit și ele candelarele. Aceasta îmi aduce aminte, cum îmi împodobeam eu candela mai înainte. Mă mângâiam cu: „Eu m-am întors; eu am dat înapoi tot ce luasem pe nedrept – impozite neplătite nu aveam; ca mulți care nu-și declară real averea și se sustrag de la impozite și astfel înșală, eu trăiesc pentru Dumnezeu, cât pot de bine: eu, eu, eu”. Atunci a venit cuvântul că noi trebuie să ne înfățișăm înaintea Lui, fără pată și fără vină. Știam că nu sunt fără vină, deci nu pot să stau înaintea lui Dumnezeu. Atunci candela mea era aproape stinsă. Mulți susțin că greșim în toate zilele, și că trebuie să păcătuim mereu. Cercetează-te și vezi, dacă poți să stai așa înaintea lui Dumnezeu. Mereu candela mea era gata să se stingă, când veneam la cuvântul „fără vină, în pace”. Atunci am observat că nu sunt curat. Cele cinci fecioare înțelepte aveau candelarele împodobite. Ele au stat liniștite, au slăvit mântuirea și au mulțumit lui Iisus, că El le-a înfățișat înaintea Tatălui fără vină. Duhul lui Dumnezeu le-a dat mărturie despre ce au ele în Iisus. „Cine nu are Duhul lui Dumnezeu, nu este al Lui”. Cine știe ce este în om, în afară de duhul omului care este în el? Tot așa nu știe nimeni ce este în Dumnezeu, în afară de Duhul lui Dumnezeu. Nu știm ce avem de la Dumnezeu, dacă nu avem Duhul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt trebuie să ne poată transfigura pe Iisus și lucrarea Lui de mântuire. Atunci se știe: Sunt primit; El m-a înfățișat, înaintea Tatălui, în stare de nevinovăție. Astfel, lumina nu se stinge, ea arde și mai strălucitor. Cei mântuiți vor

ÎNTOARCEREA UNEI CATOLICE

În Münster s-a pocăit o catolică. După ce a fost sigură de iertarea păcatelor, după un an, a venit la mine: „Ce să fac? Vine ziua cea mare a spovedaniei”. Nu mai mersese în biserica ei, dar spovedania era tare încarnată în ea și se gândea că trebuie să meargă. M-a întrebat: ce să fac? I-am spus: „Trebuie să mergi să te spovedești”. – „Da, dar n-am nimic de spovedit; n-am nimic de mărturisit”. – „Atunci, înseamnă că tu nu mai ești catolică!” Când a găsit pacea într-o adunare, s-a sculat, s-a rugat și a mulțumit lui Dumnezeu; aceasta a fost mai mult o mărturie

cum înainte voise să se îndreptățească prin fapte și nu putuse, și acum e slobodă prin har. Acum nu mai are nimic de mărturisit la spovedanie, deoarece nu mai are nimic pe conștiință, a scăpat de păcate. Aceasta m-a bucurat.

Femeia aceasta a trecut prin multe lupte. Bărbatul ei era un bețiv nenorocit, un om de nimic. Era ocolit de poliție. Altfel i-ar fi jucat festa. Era braconier și avea câini. Se întâmpla că femeia pune pe masă ultima bucățiță de carne care o avea pentru copii; bărbatul o lua și o da câinilor, iar copiii rămăneau nemâncați. Când s-a întors, ea n-a mai voit să facă datorii. Odată n-avea nici bani și nimic de mâncare. A trimis un copil la brutar să aducă pâine, dar pentru că trebuia să meargă fără bani, îi era greu; s-a plecat înaintea Domnului și l-a rugat, ca totuși copilul să se întoarcă fără pâine acasă. Copilul a venit fără pâine. Ea s-a bucurat. Atunci a venit un alt copil, care primise un franc de la o doamnă. Acum era pâine.

Odată a fost iarăși evanghelizare. Femeia a povestit cum bărbatul ei a sărit după ea și ea a crezut că o să primească bătaie. El însă a zis că vrea să vină și el la adunare; ea nu-l chemase; altfel n-ar fi venit din încăpățănare. Acum era în adunare. Eu am povestit cum am scăpat de beție și de toate. Atunci au început să-i strălucească ochii. La sfârșit a venit la mine și mi-a zis că el vrea să semneze și să nu mai bea alcool. Sâmbătă a găsit pacea. Oricine l-a cunoscut pe omul acesta înainte și îl vedea acum în fericire, trebuia să rămână uimit de măreția lucrării pe care o făcuse Domnul în el. Acasă a zis: „Mâine e duminică și eu nu pot să merg la adunare îmbrăcat în haine de lucru”. S-a gândit, dacă i-ar spune doamnei Sch., cu siguranță i-ar dăruia o haină dintr-ale bărbatului ei”. Dar nu se mai potrivește pentru mine, care sunt copilul Celui Prea Înalt, să merg să cerșesc”. N-a mers. Seara a primit o haină nouă! Cât era de bucuros că ascultase de îndemnul Domnului, prin Duhul Sfânt, și nu cerșise! Cu câtă credincioșie se poartă Dumnezeu față de un om care vrea să asculte de El! Aceasta se poate observa în toate lucrurile, până la cel mai mic! Mulți pot să ia parte la toate, alții sunt credincioși și ascultă de Duhul lui Dumnezeu în toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare. Cel care nu ascultă, în curând ajunge iarăși orb. Mulți oameni evlavioși sunt orbi. Ei merg bâjbâind și nu sunt fericiți, pentru că nu au teamă de Dumnezeu.

adunare. Când s-a terminat, a venit la mine înaintea tuturor și a zis: „Eu vreau o inimă nouă, dar toată lumea trebuie să plece”. A mers

cu mine în cameră, a îngenuncheat și s-a rugat: „Mântuitorule iubit, eu vreau o inimă nouă. Am făcut lucruri rele; eu nu vreau să le mai fac. Dă-mi o inimă nouă!” l-am zis câteva cuvinte și m-am rugat și eu. Atunci a găsit pace, s-a dus acasă și i-a spus bunicii: „Acum sunt bucuroasă să mor și să merg la iubitul Mântuitor, care mi-a iertat păcatele”. Duminică voia să meargă la școala duminicală. Unchiul ei a certat-o: „Nu te duce acolo, fetiță proastă”. ea i-a răspuns: „Asta nu e prostie, că am păcatele iertate”. A voit să-i dea zece franci, dacă nu merge. Ea nu a voit. Unchiul era conductor. L-am întâlnit în tren și l-am întrebat dacă are pace. El mi-a zis: „Ah, dacă aș putea crede și eu ca micuța mea nepoată!” A venit la adunare, s-a întors și a fost un martor viu al lui Hristos, care nu se rușina să mărturisească numele Său. Cel care se rușinează nu e om fericit. Mântuitorul a făcut cerul și pământul; El este împăratul împărățiilor și e plin de iubire față de toți oamenii.

DACĂ OCHIUL TĂU ESTE SĂNĂTOS.

TOT TRUPUL VA FI PLIN DE LUMINĂ.

O INIMĂ NOUA

Am vizitat odată o mămică bătrână. Ținea în poală o fetiță de opt ani; am întrebat pe fetiță dacă are o inimă nouă. „Nu”. Dacă vrea o inimă nouă. „Nu”. „Atunci mergi în iad!” Am plecat mai departe să vizitez un alt bolnav. Când m-am întors, mititica a strigat: „Omul acela amabil vine iarăși”, cu toate că îi spusese că merge în iad! A venit la

Mă gândesc la un frate cu care am lucrat mult împreună. În ultimii săi ani, cred că i-am fost cel mai bun prieten. Multe lucruri asupra cărora eu l-am făcut atent, sau pentru care l-am muștrătat, el le-a primit până la un punct, unde s-a opus. El a accentuat adesea: „Dacă nu ne purtăm neconținut și în toate lucrurile ca niște ucenici ai lui Hristos, lumea ne va trage la răspundere în veșnicie”. Atunci eu l-am contrazis: „Dacă suntem mântuiți și aleșii lui Dumnezeu nu mai suntem osândiți de nimeni. Ori mergem la pierzanie, ori suntem mântuiți, și atunci nu mai putem fi învinuiți”. Am mers împreună, odată la Adelboden. El era obosit, trebuia să țin singur ora biblică, iar adunarea de seară vaiaam s-o ținem împreună, în timpul orei biblice, el a venit totuși și a spus că oamenii pot pune întrebări. Una a fost, dacă oamenii pocăiți pot mânca sânge, după Noul Legământ. El a explicat în lungime și în lățime, că dacă cineva mănâncă sânge, capătă suflet de scroafă sau de vițel, căci viața este în sânge și a osândit mâncarea sângelui. Când a terminat, l-am întrebat cum se înțelege aceasta: „Ce intră în gură nu-l spurcă pe

om”; și ce a vrut să spună Dumnezeu, când a făcut să se coboare la Petru într-o fața de masă animalele necurate și i-a poruncit: „Taie și mănâncă!” și „ferice de acela care nu se osândește în ceea ce ia”. La întâmpinările mele a avut mereu ce să răspundă. În cele din urmă s-a supărat. Atunci eu am tăcut. Întotdeauna i-am pus înainte numai Cuvântul lui Dumnezeu. A fost binișor atacat: Seara a vorbit puțin. Când în ziua următoare, călătoream cu încă un predicator, iarăși s-a repezit împotriva mea. Zicea că păcatele ne sunt iertate, numai în măsura în care le-am recunoscut. Eu n-am crezut. Nu este scris așa în Biblie; dacă ar fi așa, noi n-am fi mântuiți; pentru că e puțin probabil că vom recunoaște totul deplin până în cele din urmă; până în cele mai mari adâncuri. El s-a împotrivit; eu, de asemenea: Nu se spune că suntem morți față de păcatele recunoscute; iarăși nu se spune că El ne-a spălat de păcatele recunoscute, ci „de păcate”. Cu toate că, de altfel, el primea, dacă îi spuneam ceva, aici n-a primit nimic. Apoi a rugat pe celălalt predicator: „Vorbește tu cu el!” Acela însă a tăcut. Atunci a continuat el. I-am spus încă cuvântul: Dacă ochiul tău e sănătos, tot trupul tău e plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău e plin de întuneric, la seama că lumina care este în tine să nu fie întuneric. Așa că, dacă tot trupul tău e plin de lumină, fără ca să aibă o parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumină mare” (Luca 11, 3—36). „Ori noi suntem obscuranțiști, ori că este scris în altă traducere a Bibliei textul acesta cu alt înțeles. Dacă nu este așa, de aici nu te mai poți strecura”, i-am zis eu. În timpul acesta am ajuns la Frutingen. La fratele unde am poposit, el a luat traducerile una după alta, le-a cercetat, le-a închis și le-a trântit, le-a așezat în raft, tot mai nervos, în cele din urmă a plecat.

M-am uitat și eu. Toate traducerile erau la fel. Pe patul de moarte s-a întâmplat ceva cu fratele acesta. Dacă nu s-ar fi întâmplat mi-ar fi fost teamă că nu va avea parte de întâia înviere. S-a făcut negură și întuneric în el. Și este explicabil, dacă un om crede așa în privința aceasta. Apoi a venit fratele Binde și a vorbit cu el despre har. După aceea i-a răsărit lumina, cum n-o avusese niciodată înainte. A mers în lumină, în slava de sus. Totul a fost aranjat. Aceasta m-a bucurat și mi-a dat curaj. Totul este dacă credem ce spune Scriptura. El era un credincios, dar într-o anumită parte trebuia să se mai facă o limpezire. A fost trecut prin foc.

O SORĂ CĂZUTĂ VINE IARĂȘI ÎN HAR

Am vizitat odată o femeie care era căzută de la Dumnezeu și încurcată din nou în mânie și nemulțumire, și mai înainte totuși fusese fericită. Ea a fugit de mine, dar am urmărit-o și i-am citit din cartea Plângerilor lui Ieremia, acolo unde lui Ieremia i se pare că a fost izgonit din pace și i-am spus că bunătățile lui Dumnezeu se înnoiesc în fiecare dimineață. Dumnezeu nu. Se gândește la cele de ieri. Pe femeia aceasta aș fi putut s-o mustru rău: „Ce faptură tristă ești tu; ai găsit pacea și acum ai ajuns în halul acesta!” Dar am văzut adesea că chiar cei mai dificili oameni, despre care eu gândeam că nu vor să mai știe nimic despre Dumnezeu, primesc și ei cuvântul, dacă li se oferă bucățele bune și că, păsărică a început iarăși să cânte. Sora aceasta s-a încrezut și ea din nou în harul lui Dumnezeu, și plin de laudă și de mulțumire, a putut să preamărească bunătatea lui Dumnezeu.

Bunătatea lui Dumnezeu se înnoiește în fiecare dimineață! El nu se mai gândește la cele de ieri. Și dacă tot mai este o bucată de întuneric în tine, crede totuși: Iisus m-a iubit și m-a spălat de păcate cu sângele Său. Aceasta golește totul! Am experimentat uneori lucrul acesta. Nu e Dumnezeu de vină, dacă e întuneric. Dumnezeu trebuie să ne ducă pe felurite drumuri ca să învățăm a ne încrede în El în orice vreme. Este chiar o luptă, și Satana vine cu sentimente, încât se pare că totul e nimic. Dar Cuvântul și făgăduințele lui Dumnezeu rămân neschimbate. De aceea spune în orice vreme: Domnul e neprihanirea mea; Domnul este viața mea.

ADEVĂRATA CĂINȚĂ ESTE: A-L DA DREPTATE CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Am vorbit odată despre ospățul de nuntă, cum în sala de ospăț a intrat unul care n-avea haină de nuntă. Regele a poruncit: „Luați-l și aruncați-l în întunericul cel mai de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Când s-a terminat adunarea, a venit o tânără și a zis că vrea să se întoarcă. Am întrebat-o dacă are păcate. Ea n-a putut să spună. Eu accentuasem în adunare: „Cine dintre voi poate să povestească cum a ajuns la nașterea din nou? Căci regele a întrebat: Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă? El însă a amuțit. Deci, cine nu poate să povestească cum a ajuns la nașterea din nou, trebuie să amuțească”. Tânăra ascultase bine și văzuse: „Eu nu pot să povestesc; eu sunt pierdută”. I-am citit Romani 3, 10 – 18, unde este zugrăvit cât este de rău omul din fire: „Nu este niciunul care să-L caute pe Dumnezeu, sub buze au venin de aspidă, gura le este plină de

blestem și de amărăciune, au picioarele grabnice să verse sânge, nu cunosc calea păcii”. Am întrebat-o: „Ești tu așa?” Ea a răspuns: „Eu nu văd lucrul acesta, dar dacă Dumnezeu spune așa, așa sunt”. Ea venea dintr-o familie în care copiii nu se certaseră niciodată, totul se făcea din dragoste, l-am citit mai departe cum omul poate ajunge neprihănit prin har, fără merit și am întrebat: „Crezi tu lucrul acesta?” „Da, nu văd, dar cred”. După două săptămână am primit o scrisoare în care mă întreba dacă mai este har și pentru ea; își închipuia că e cea mai rea ființă omenească. În adunarea de care am amintit, am accentuat că Dumnezeu primește pe cei răi și pe cei buni. I-am spus tinerei: „Tu ești bună, poți veni și tu”. Din ceasul acela, ea a crezut Cuvântul lui Dumnezeu și și-a recunoscut păcatul, l-am scris o scrisoare și am pus șapte întrebări: „Crezi tu aceasta? Da sau nu?”

1. Dumnezeu era în Hristos și împăca lumea cu Sine însuși și nu le ținea în seamă păcatele. Este aceasta și pentru tine? Da sau nu?

2. El ne-a iubit și ne-a spălat păcatele cu sângele Său. Faci tu parte dintre aceștia? Da sau nu?

3. Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! Ți-a ridicat și păcatele tale? Da sau nu?

4. El a făcut curățirea păcatelor noastre prin El însuși. E valabil acest lucru și pentru păcatele tale? Da sau nu?

5. Orice nelegiuire și orice neascultare și-a primit dreapta sa răsplată. E valabil acest lucru și pentru tine? Da sau nu? Și așa mai departe...

Ea trebuia să-mi trimită înapoi întrebările cu răspunsuri. Mi-a venit o scrisoare plină de bucurie: Ea citise până la a cincea întrebare, atunci îi răsărise lumina și recunoscuse că păcatele i-au fost șterse; că Iisus purtase pedeapsa; a găsit pace. O prietenă citise și ea scrisoarea și, de asemenea a primit pace. Cine vine la Iisus, iese din întuneric: Atunci El arată cine suntem noi, dar și cine este El.

CUM POȚI FI FURAT DE MÂNTUIRE?

Un frate voia să căsătorească o fată, dar nu era convins că ea este născută din nou; ea era foarte evlavioasă. El a îndemnat-o să vină la noi în vacanță, înainte de logodnă. A venit și a găsit pace, apoi s-a dus acasă și a mărturisit că a fost spălată de păcate. Atunci s-a ridicat predicatorul împotriva, pretinzând că aceasta e o mare rătăcire și susținând că nimeni nu poate fi eliberat de păcat, că Berger disprețuiește sângele lui Iisus. Fata a fost jefuită și mi-a scris, l-am

combătut toate frazele cu Cuvântul lui Dumnezeu și scrisoarea a fost publicată în revista „Vestea păcii”; atunci au mai găsit pace alții. Pentru a rămâne în păcat nu e nevoie de sângele lui Iisus Hristos, dar pentru a scăpa de păcat și a fi păzit, pentru aceasta trebuie sângele. Cine stăruiește în păcat, disprețuiește pe Duhul harului: „Cum să mai trăim în păcat, noi care am murit?” Așa a strigat apostolul Pavel!

CINSTEȘTE PE TATA ȘI PE MAMA

Câți tați și câte mame au murit prea devreme, din cauza amărăciunilor pe care li le-au provocat copiii. De aceea vorbește Biblia despre ucigătorii de mamă și ucigătorii de tată. Aceștia sunt copiii care scurtează viața părinților. Dar dacă cineva se pocăiește cu adevărat, de acela Dumnezeu se îndură. O tânără din B. plângea pentru că mama ei murise și recunoștea că n-o ascultase pe mamă-sa. „Acum nu mai este niciun har, nu mai pot s-o rog pe mama să mă ierte; ea s-a dus”. A trebuit multă osteneală până s-o încredințez pe fata aceasta despre har. Ea s-a umilit pentru neascultarea ei. Dacă un om se umilește, există har, oricum ar fi trecutul lui.

MÂNTUIRE PENTRU TOȚI

Ce mult m-am bucurat odată de o tânără care s-a întors la Dumnezeu, o ateistă. Cum s-a întâmplat? Fata a venit la noi. Era socotită cu totul rea și necredincioasă. A stat câteva zile la noi și s-a prezentat bine, chiar din primele zile. În curând a găsit pacea; n-aveam nimic de criticat la ea; era harnică, plină de laudă și de mulțumire, o fată fericită. A plecat. Cât de ruinită venise la noi și ce schimbare se petrecuse în ea! Putea să-și meargă drumul ei bucuroasă. A venit la un profesor credincios. Acum avea nuntă un frate al ei; ea n-a mers la nuntă și Le-a scris de ce nu merge. Lucrul acesta, atât de mult a revoltat-o pe mama ei, care zicea că e credincioasă și era atât de necăjită pentru fată, încât a zis: „Fata trebuie să se întoarcă din nou la biserică”. Mama îi scrisese mai înainte o scrisoare așa de frumoasă. Aproape că nu-mi venea să cred acum, tot ea a scris așa? Fata m-a întrebat: „Trebuie să merg acasă?” „Dacă mama n-are nevoie de tine, n-ai decât să rămâi unde ești!” Eu nu spun copiilor să nu asculte de părinți. Dar dacă un duh rău este promovatorul, nu sunt obligați să asculte.

CINE ESTE PASTORUL TĂU?

Ce mult necaz este pe lume! Am ținut în Berna o adunare despre Psalmul 23 și am spus că se poate mărturisi în orice situație: Nu-mi

lipsește nimic, dacă stau cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. O femeie mi-a scris că ei îi lipsește mult și s-o ajut și pe ea în situația aceasta, ca să nu-i lipsească nimic. Bărbatul e bolnav de multă vreme, ea a trebuit să renunțe la gospodărie și să predea copilul. Simțea lipsa că ei nu puteau fi împreună, l-am scris că-i înțeleg bine situația, există însă o ieșire și i-am lămurit unele locuri din Biblie. Data următoare a venit cu mare bucurie și a zis: „Nu-mi mai lipsește nimic”. Apoi s-a întâmplat o minune; în curând toți trei au fost iarăși laolaltă. Cu mulți Dumnezeu nu-și poate atinge ținta, decât lăsându-i să intre în necaz. Dar noi știm că Dumnezeu izbăvește din orice necaz, și că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.

Când am venit la Wydibuh 1 nu eram pe roze. Nu m-am lăudat că nu-mi lipsește nimic. Îmi lipsea sănătatea. A fost timpul ca să citesc Psalmul 23 și să vorbesc despre el. Plugarul trebuie să guste el întâi din roade. Boala rămase, dar în mine era liniște și mulțumire. Ce bine ne face Psalmul acesta: „Domnul e păstorul meu”. Am citit cu toții că suferința înseamnă slavă, pentru cei care se află pe tărâm dumnezeiesc (2 Cor. *, 17 – 18).

DA CEZARULUI, CE ESTE AL CEZARULUI ȘI LUI DUMNEZEU, CE ESTE AL LUI DUMNEZEU

O femeie din Germania, care mai înainte locuise în Elveția, nu-și plătise impozitele pe avere și voia să-mi dea mie banii, ca să-i dau statului, l-am zis: „Tu trebuie să faci lucrul acesta”. Femeia nu voia să se dea pe față. „Dacă nu vrei să ascuți, atunci pleacă”, i-am răspuns eu. Dar n-a plecat. Într-o altă zi, s-a arătat dispusă să mărturisească. După cinci zile am primit o scrisoare. Scria că a mers până la ușa serviciului financiar, dar n-a îndrăznit să intre; abia a patra zi a îndrăznit. Trebuie să renunțăm la împotrivire dacă vrem să ne întâlnească Domnul cu mântuirea Sa. Nu trebuie să ne rușinăm de ceea ce facem în Dumnezeu.

LUMINA ALUNGA ÎNTUNERICUL

Când Mântuitorul poposește într-o inimă poate să-și și arate puterea; se întâmplă ca și cu femeia aceea bolnavă de inimă, care prin credința în Domnul Iisus, nu numai a găsit pacea, dar s-a făcut și sănătoasă în același moment. După aceea, zicea: „Acum, parcă nici nu mai am inimă”. Așa se întâmplă cu cel care găsește pacea. Pietrele cad, greutatea dispare. Unde este întuneric, este povară și apăsare. Cuvântul lui Dumnezeu e lumina care alungă întunericul. Noi trebuie să fim oameni plini de lucrurile care ne trag în sus, nu de cele care ne

trag în jos. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată ce să facem și ce să lăsăm.

ADEVĂRATA CREDINȚĂ ȘI LUCRAREA EI

Avem încă mult teren de cucerit. Să dăm slavă lui Dumnezeu că totuși multe suflete se hotărăsc să citească Cuvântul lui Dumnezeu și să-L primească. O tânără era în serviciu la o femeie catolică. Femeia era evlavioasă și, omenește vorbind, a fost amabilă. Ea avea influență asupra tinerei și i-a spus că dacă nu se roagă sfinților, nu va fi mântuită; căci ea nu are adevărata credință. Tânăra mi-a scris și m-a întrebat dacă e adevărat. Eu i-am trimis un Nou-Testament și i-am spus să înceapă a citit Evangheliile și să țină tot ce citește. „Să faci întocmai cum este scris”. După opt zile am primit o scrisoare de la tânăra aceasta: „Noi avem adevărata credință; am găsit pacea; am dat înapoi ce luasem pe nedrept”. În aceste opt zile citise Noul Testament și găsisese pace.

POT EU SA MA STRECOR MINȚIND AȘA?

Am ținut o adunare în Ried. Acolo a fost de față și o femeie de șaptezeci de ani. Suferea de melancolie. Am vorbit despre Romani 6, 11: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru!” în timp ce vorbeam asupra acestui verset, femeia a strigat: „Pot eu să mă strecor, mințind în felul acesta?” „Da!”, i-am răspuns eu. Din momentul acesta a fost vindecată de melancolie și totodată a găsit pacea. Mai târziu, am ținut în Frutigen o săptămână de Evanghelizare. Femeia aceasta a venit cale de 2, 1/2 ore ca să fie și ea prezentă. În fiecare seară făcea drumul acesta prin zăpadă, această femeie bătrână. Dar ce fericire e să scapi de melancolie! Femeia gândea că trebuie să se „strecoare mințind”. Faptul acesta nu e mințit; este crezut, așa cum îl spune Scriptura: „Fiindcă prin moartea prin care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa, și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru”. „Dacă unul a murit, toți deci au murit!”

POZIȚIA FAȚĂ DE MEDIC

Curând după întoarcere, mi s-a îmbolnăvit un băiat și a trebuit să mă gândesc că s-ar putea să moară. Atunci s-a ridicat în mine gândul: „Ce o să zică oamenii, dacă nu o să mergi la medic?” Mi se părea că trebuie să mă învinuiesc. Am stat liniștit și am întrebat: „Doamne, ce să fac?” Mi-a venit să deschid Biblia. Am deschis-o, dând peste Cuvântul: „Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede: în

Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși”. Atunci am bătut cu pumnul în Biblie și am zis: „Eu cred!” Deja îmbrăcasem hainele de duminică, pentru ca să merg la medic, dar, deoarece am crezut, s-a făcut liniște în mine. Băiatul era greu bolnav. Dar am văzut că Iisus este medicul, cel mai mare medic, de aceea nu trebuie să-mi fac scrupule și gânduri cu privire la ce vor zice oamenii, astfel am devenit liniștit. Seara, a venit peste mine o și mai mare liniște și băiatul s-a făcut sănătos și în ziua următoare a mers la școală. Dar liniște am avut înainte de a se face băiatul bine.

În Evrei 10, 35 – 36 citim: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplată. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”. Unii nu pot aștepta și trebuie să se ajute singuri, ca Saul. Astfel, ei părăsesc încrederea. Ce mulți sunt cei care s-au îndepărtat de viață prin aceasta! Dumnezeu îi lasă pe copiii Săi uneori să aștepte. Adesea se merge cu aceasta până la extrem, în multe lucruri. Am fost odată chemat la o naștere. Era și medicul acolo; se spunea că trebuie făcută operație cezariană, căci numai așa poate că, s-ar salva mama sau copilul. Ne-am rugat. Mama a fost dusă la spital. Eu am sfătuit-o pe mama-soacră și pe bărbatul ei și le-am zis:

„Luați seama! Lăsați să meargă lucrurile pe cale naturală!” Medicul a constatat că e imposibil. Voia să aducă la cunoștința unui specialist cazul acesta. Noaptea, când medicul dormea, copilul s-a născut. S-a mers până la extrem. Avem un Dumnezeu care poate să intervină El însuși. El nu este legat. Unii au o credință asemănătoare cu a copilașului unui medic. El zicea că dacă un caz nu e așa greu, poate să ajute Mântuitorul; dar dacă e greu, trebuie să ajute tatăl său. Așa cred mulți. Eu nu-i resping pe medici și nu arunc cu piatra în nimeni. Dar la toate trebuie credință și răbdare în perseverență. Adesea când gândim: „Acum totul e gata!”, atunci a intervenit Dumnezeu. Mă gândeam uneori că dacă Mântuitorul nu vrea să intervină nu e nevoie să mă ajute nimeni. Dar e ușor de zis așa când ești sănătos, dar când durerile sunt mari?! Eu am un medic atotputernic, un specialist pentru toate. O, iubitul Medic ceresc, ce adesea a intervenit și m-a vindecat! Nu trebuie să impunem și să forțăm nimic. Dacă El nu vrea, trebuie să fiu și eu de acord.

În Ponte, în căminul de vacanță, am avut boala zona zoster. Un

medic, care era acolo, a zis că nu e nimic de făcut decât să mă rog. Zicea că și el a avut-o. D-șoara Dr. H. care-și petrecea concediul în căminul nostru, a venit și ea și m-a întrebat dacă nu mi-ar putea da ceva ca să-mi potolească durerile. „Poate că îmi poți da ceva ca să mă fac sănătos”. – „Nu, eu pot numai să potolesc durerile”. – „Atunci vreau să suport și durerile”. Apoi Dumnezeu m-a atins. D-șoara a bătut din palme și a strigat: „Dumnezeu a ajutat, Dumnezeu a ajutat!” Dacă ești copilul lui Dumnezeu, trebuie să te încrezi în El. Dacă aș avea un copil bolnav și aș fi atotputernic, l-aș vindeca. Iubitul Tată, ascultă rugăciunea, a zis unul.

Trebuie să așteptăm totul de la Dumnezeu. Unii oameni se gândesc într-adevăr: „Nu vreau nimic de la oameni, nu vreau nici ca oamenii să-și pună mâinile pe mine”. Dar dacă Dumnezeu poruncește, atunci a face ce spune El înseamnă a crede.

Mulți sunt prea mândri pentru a lăsa să se pună mâinile pe ei; alții cer mereu să se pună mâinile pe ei și așteaptă vindecarea de la punerea mâinilor, nu de la Dumnezeu. Satana călăuzește mereu alături, la dreapta sau la stânga. Credința copilărească e lucrul cel mai simplu. În ea nu e nimic artificial. Ea se bucură de Dumnezeu, lucrează potrivit Cuvântului Său și are parte de harul și puterea Sa. Și, dacă, în aparență, Dumnezeu nu a intervenit la cel în cauză, dacă, de exemplu, nu este vindecat, atunci trece printr-o experiență și mai frumoasă, mai scumpă. Sunt peste 30 de ani, când a trebuit să am un certificat medical pentru a scăpa de serviciul de pompieri. Medicul nu voia să mi – 1 dea. El a zis: Mori înainte de a ajunge acasă. Mi-a venit să râd. De atunci am fost mult bolnav și totuși mai sunt în viață. Dumnezeu poate să-și ajungă ținta și dacă sunt bolnav. Principalul este să ne încredem în El mai departe, să-i slujim și să știm că bună plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră, nu pentru faptele noastre, ci pentru ceea ce a făcut Iisus. Suntem plăcuți în Cel prea iubit!”

Chiar și suportarea cu răbdare a bolii trupești e răsplătită. Cine e predat lui Dumnezeu și primește boala din mâna lui Dumnezeu, îi este de folos. O soră avea dureri îngrozitoare, așa încât uneori trebuia să strige, lată cum se ruga ea: „Iubite Mântuitor, păzește-mă de cârtire!” A avut o minunată plecare la Domnul și cu puțin înainte de moarte a putut să vadă că și boala aduce slavă, dacă primim călăuzirea lui Dumnezeu și nu-L întristăm prin văicăreli. Cu două ore înainte de a pleca, a văzut Noul Ierusalim cu ziduri de aur, cu o scară de aur care

ducea într-acolo, cu gărzi de îngeri și a auzit, foarte lămurit, un glas: „Dacă Satana vine până la prag, sângele lui Iisus nu-l lasă să intre”.

Mulți se văicăresc mereu, nu vor să și sufere. Trebuie să ne gândim întotdeauna că am meritat suferința și atunci nu mai cârtim. Dacă cârtim, Dumnezeu nu ne poate fi de folos și dacă ne ascultă ne este spre pagubă, prin faptul că biruie încăpățânarea. Putem să stăruim cu cererile după ajutor, dar numai în supunere și umilință față de Dumnezeu, zicând: „Facă-se voia Ta”. Atunci intervenția Lui nu va lipsi. „Dacă El nu intervine în orice timp, totuși intervine când este necesar”.

VINDECĂRI

După întoarcerea mea la Dumnezeu, când soția mea infirmă s-a făcut sănătoasă, am căpătat curaj să mă rog și pentru alții. Prin harul lui Dumnezeu, mulți s-au făcut sănătoși, dar nu toți cei cu care m-am rugat. În apropierea de Wangen, Niederbipp, Rogwil, Wiedlisbach, Aarwangen aproape toți au fost făcuți sănătoși: bolnavi de cancer, bolnavi de plămâni, unii chiar „incurabili”. Și, totuși, nu se găsea acolo o astfel de credință ca în Oberland și în Berner Jura, unde nu s-au însănătoșit așa de mulți.

În W., femeia unui director de școală avea la cap o boală incurabilă. Cu profesorul am stat de vorbă până la miezul nopții. Într-o noapte i-am spus Tatălui ceresc: „Iată, găzduitorii mei mi-au dat un pat așa de bun; Te rog, fă-o sănătoasă pe femeie!” În aceeași noapte, femeia a fost vindecată. Eu am plecat pe la ora patru și n-am mai văzut-o, dar mi-a scris.

De la spitalul din M. am primit o comunicare că este acolo un om în agonie, în mare necaz. Știam că surorile medicale de acolo nu mă privesc cu ochi buni și mă miram că mă cheamă. Când am ajuns, mi-au spus să-i puroiază plămânii și trebuie să moară. Am stat de vorbă cu el. Și-a mărturisit păcatele – era un bandit, îi atacase pe oameni. Și-a mărturisit nu numai viața lui de bandit, ci și altele. Când am terminat, am putut să-i spun: Cât este de adevărat că ți-ai mărturisit păcatele, atât este de adevărat că Dumnezeu ți le-a iertat. Omul s-a făcut sănătos; a putut să se ridice și să meargă iarăși la lucrul său. Când bunul Dumnezeu lucrează el o face pe deplin. Lui nu-i stă nimic în cale.

Preotul din D. mi-a scris cândva că ar dori să-l vizitez. Când am sosit la el, era cu totul istovit – postise câteva zile – și acum nu mai putea nici să urce treptele, trebuia să se târască, atât de slab ajunsese.

Observasem că n-are pace și o căuta. L-am întrebat de ce m-a chemat. Mi-a spus că eu sunt omul cel mai defăimat; de aceea s-a gândit că aş putea să-l ajut.

În raza lui de lucru trăia un om care era greu bolnav de plămâni. Preotul spusese autorităților locale să-l trimită la graben și se va face sănătos, altfel va cădea în sarcina comunei. L-au adus și în scurt timp a fost vindecat. Când cu trei ani mai târziu ne-am întâlnit iarăși, mi-a spus că de atunci n-a mai fost atacat de nicio boală.

Mai târziu a venit președintele comunei L. și m-a căutat. Era bolnav de rinichi. Nu-mi cunoștea adresa și îi era rușine să întrebe. Știa numai că trimise bolnavul de plămâni – de care am povestit mai sus – până la stația Griinenmatt. A întrebat în această stație, unde locuiește omul prin care se vindecă bolnavii. A fost trimis la mine și după două, trei zile a putut să se întoarcă acasă sănătos. Era catolic. Dar ce folos este pentru veșnicie, că trupul s-a făcut sănătos, dacă nu s-a întors la Dumnezeu? Nu s-a făcut cu nimic mai bun. E adevărat și astăzi ce a spus Mântuitorul: „Dacă ar fi fost făcute în Tir și în Sidon, minunile care au fost făcute la voi, de mult s-ar fi pocăit în sac și cenușă” (Matei 11, 21 – 2*0).

VINDECAREA DE PATIMA BEȚIEI

Harul lui Dumnezeu e mare. În M. era o femeie, o nenorocită alcoolică. Directorul școlii agricole, un credincios, mi-a zis să mergem împreună s-o vizităm. El era tutorele ei. Am mers, dar ea era cu totul amețită de băutură, părul îi atârna în dezordine și era transpirată. N-am putut să facem nimic. Însoțitorul meu a căutat, peste tot, să vadă dacă mai găsește undeva rachiu, dar n-a găsit nimic. A făcut propunerea să mergem la ea mai târziu, când va fi trează. Când am venit iarăși, ea era tot a-mețită de alcool ca și de prima dată. Am ținut în W. O seară de temperanță. După adunare am făcut invitația să ne mai rugăm încă pentru femeia susmenționată. Am fost dați afară din localul școlii. Voiau să închidă. Am spus, dacă nu este undeva o cameră liberă, atunci vom merge în aer liber. Cine vrea, să vină cu noi. Cineva ne-a deschis casa. Ne-am rugat. În ziua următoare, am mers încă odată în vizită la femeie. S-a făcut o minune mare. Ea avea fiice întoarse la Dumnezeu, care se rugaseră și ele pentru mama lor. Deodată această biată păcătoasă a găsit pacea. A trăit numai puține ore. A avut parte de harul tâlharului. Știa că e legată de Satana și i se părea că n-are putere. De aceea, Dumnezeu a putut să i se descopere.

Îmi amintesc de o altă minune care s-a făcut tot cu un biet bețiv. Acesta se îmbăta mereu. S-a întors la Dumnezeu fiul său, care se ruga și pentru tatăl său. Atunci omul acesta s-a înscris și a devenit abstinent. Din ceasul acela n-a mai avut nicio plăcere pentru rachiul. Prin harul lui Dumnezeu, a fost eliberat de sub puterea îngrozitorului duh al beției. În loc de plăcere avea acum o adevărată scârbă față de alcool. I se părea că trebuie să vomite când se vorbea de alcool.

Odată am fost chemat să vin la un bețiv. Ai lui se temeau de el și fugeau; soția și fiul nu puteau să mai stea în casă, voia să-i omoare. Atunci au fugit și m-au lăsat pe mine să-l strig. Mi se spunea că poliția nu îndrăznește să intre în casă. Când eram pe la jumătatea drumului, mi-a venit gândul: „Ce vrei tu să faci acolo, când poliția nu îndrăznește să intre în casă?” Mi-a venit încă gândul că aș putea să intru împreună cu poliția. Dar am azvârlit aceste gânduri și am mers sigur. Când m-am apropiat de casă, toți vecinii se uitau să vadă ce se va întâmpla acolo. Omul nu era în casă; am mers în grajd. Era acolo și avea în mână furca de gunoi. M-am apropiat, l-am îmbrățișat și i-am zis: „Nu-i așa că nu-ți merge bine?” „Nu!” l-am spus despre Iisus și l-am sfătuit să semneze abstenența. A fost gata și bucuros. Am mers în camera de zi și a semnat. Acum a venit și femeia din vecini; am întrebat-o dacă nu vrea să semneze și ea. Ea mi-a zis: „zăpăcit”, și mi-a replicat, ce cred eu, că ea ar fi un câine așa de rău? M-am mirat că soțul ei nu s-a repezit la ea s-o lovească. L-aș fi lăsat puțin; ei i-ar fi făcut bine. El însă era cu totul liniștit. A stat nouă luni ca abstinent. Soția sa îl certa în fiecare zi și îi era rușine că el semnase. L-a chinuit până când el a rupt legământul. Oamenii când se îmbată nu le e rușine. Dar multora le e rușine să se întoarcă la Dumnezeu și să-i slujească.

POZIȚIA FAȚA DE BISERICA DE STAT

Cine se teme de Dumnezeu, citește Biblia cu sârguință și găsește adevărurile unul după altul. La început, după ce m-am întors, mă bucuram când un preot venea la adunare și vorbea. Mergeau oamenii și la biserică, fără a se întreba dacă acolo se vestește adevărul sau nu. În privința aceasta gândeam atunci potrivit Cuvântului: „Cercetați toate și păstrați ce este bun”.

Când am găsit însă în Biblie: Cine nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, acela nu este de la Dumnezeu, ci este Antihrist și cu el a-vem de-a face, atunci s-au schimbat lucrurile. Când țineam o evanghelizare și a venit un preot, nu l-am cercetat mult dacă e

credincios, ci l-am lăsat să vorbească. Când am observat că e un modernist, l-am oprit în mijlocul cuvântării; și pentru că n-a vrut să tacă, am pus să se cânte o cântare. Consideram că-mi pierd mântuirea dacă accept astfel de lucruri. Nu putem să ascultăm tăcând, cum se vorbește împotriva cuvântului lui Dumnezeu și totodată să ni se pară că-i slujim lui Dumnezeu. Nu putem să ne închinăm și la idoli și la Dumnezeu. Dumnezeu vrea să ne aibă în întregime, nu numai pe jumătate.

Trebuie să luăm seama la ce spune Dumnezeu, nu la ce spun oamenii. Ei declară repede pe cineva mântuit. Când m-am întors la Dumnezeu s-a spus că m-am lăpădat de biserică! Adică, îndată ce am început să-mi potrivesc viața după Cuvântul lui Dumnezeu, s-a spus că sunt renegat! Ciudat! Mă așteptasem ca toți să se bucure și preotul și oamenii bisericii, când vor afla că m-am întors la Dumnezeu. Am mers la preot și l-am întrebat dacă nu vrea să ne rugăm înainte de predică, pentru ca ascultătorii să se pocăiască. El nici nu a vrut să audă de lucrul acesta, deși era un așa-zis credincios ortodox. Cel care știe unde merg oamenii, care mor nepocăiți și fără Dumnezeu, și anume, acolo unde viermele nu moare și focul nu se stinge, acela pune la inimă ce scrie Pavel Corintenilor: „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm” (2 Cor. 5, 11). A trecut mult până ce am știut că avem un preot reformist. Mama mea, care era nepocăită, îmi spusese însă. Știam că în predicile sale e ceva care nu concordă cu Biblia, dar ce anume, nu știam. Cu toate că eram a-gent al Crucii Albastre, lucrul încă nu-mi era destul de clar. Citisem prea puțin Biblia și nu așa cum trebuia. Preotul Bovet nu voia să aibă în Crucea Albastră niciun preot reformist. Când a murit, s-a pus întrebarea dacă în viitor îi vor recunoaște și pe preoții reformiști. Singur eu am fost împotrivă; evangheliștii și frații au fost toți pentru. Nu aveam deloc claritatea în chestiunea aceasta; dacă le-aș fi putut răspunde cu Biblia, nu s-ar fi luat hotărârea aceasta. Eu știam numai că nu e bună, dar nu puteam face dovadă pe temeiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ce mulți sunt acei care merg în adunări, țin adunări și nu văd lucrul acesta! În Biblie e clar că astfel de oameni nu vor fi răpiți la venirea Domnului. Conducătorul adunării din Pergam în Apocalips 2, avea o bună mărturie din partea Domnului Iisus în ceea ce-l privea pe el personal, însă, pentru că îngăduia în adunarea sa pe unii care țineau învățătura lui Bileam (Balaam), nu era fără vină înaintea lui Dumnezeu. I s-a

socotit ca păcat.

Dacă vrem să fim mântuiți, trebuie să ne orientăm după Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar niște preoți mi-au spus, că ei nu pot să vestească adevărul, căci altfel n-ar mai putea să rămână preoți, ar fi înlăturați.

Am fost sfătuit multă vreme să fim în biserică lumină și sare. Când însă am găsit în Biblie pe cine să ascultăm și pe cine nu, mi-am dat seama că eu sunt o lumină dacă fac așa cum spune Dumnezeu. Luminile celelalte toate se sting. Să ne ferim de aceea care au numai aparența unei ființe mântuite, dar tăgăduiesc puterea (2 Tim. 3, 5). Și Apostolul Ioan învață: „Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta (învățătura apostolilor, să nu-l primiți în casă” (2 Ioan 10). Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna separat și așa este și astăzi. Nu e nevoie să părăsim locul, ci numai să acționăm după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci despărțirea se face de la sine. Nu trebuie s-o căutăm, ci să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci se merge din lumină în lumină.

Eram odată în tren. Au venit călători în compartiment. Unul blestema. Eu l-am îndemnat să nu mai blesteme. Un altul a întrebat cine sunt eu, de îndrăznesc să-l mustru pe domnul preot din O. Am răspuns: „Așa, dânsul este domnul preot? Atunci nu voi mai zice nimic”. Întreg compartimentul *era* plin de oameni. Preotul ar fi fost mai bucuros dacă acela ar fi tăcut. În ora de religie spusese copiilor să nu fie atât de proști să creadă că Dumnezeu ar auzi dacă blestemă. Și, după unii ca aceștia, care numai înșală oamenii, fuge lumea și îi ascultă ce spun.

Într-un loc în Engadin, a venit preotul și s-a oferit să lucreze cu mine, dacă vreau. Am zis: Cu bucurie, dacă el crede ce spune Biblia. În adunare eu am vorbit despre Isaia 55 și am zis între altele: „Mulți au dorință după ceva și caută lucrul acela în teatru și în astfel de lucruri”. Preotul a notat totul, a venit apoi la mine și mi-a spus că n-am vorbit bine: „Ce n-am vorbit bine?” El a răspuns că și în teatru se poate găsi pace! Eu l-am îngenuncheat și l-am adus înaintea lui Dumnezeu; el a rămas pe scaun. Pentru că eu promisesem să merg în biserică, am spus oamenilor noștri: „Vrem să mergem încă odată”. El a luat un text și a vorbit împotriva a ceea ce conținea textul. A zis, între altele, că sunt oameni care susțin că sunt drepecți; aceasta ar fi dreptate, dacă toți oamenii ar fi mulțumiți cu noi; nimeni nu poate să știe dacă el e

mântuit și dacă are pace cu Dumnezeu. De asemenea, nu poate să știe nimeni dacă are adevărata credință. Mi-am notat și eu ce era greșit. Preotul a văzut și n-a mai putut să vorbească niciun sfert de oră. Eu aveam mereu ce să scriu. Era și un profesor acolo, dar el n-a observat nimic. Un preot poate să vorbească ce vrea, împotriva Cuvântului lui Dumnezeu; oamenii rămân totuși în biserică. Dacă e prietenos cu ei și îi vizitează, atunci este un foarte, foarte bun preot. Ceea ce ne trebuie nouă oamenilor, e Cuvântul lui Dumnezeu. Cine e de acord cu el, e fericit și prin cuvântul adevărului suntem legați unii de alții.

Învățătura noastră după Sfânta Scriptură a reușit să atragă atenția cercurilor mai îndepărtate asupra sa și astfel Sfatul sinodal al cantonului Berna a socotit, că trebuie să se împotrivească acestei învățături prin înfierare publică, socotind că este o învățătură rătăcită. Într-un manifest, adunările fraților au fost înfățișate pe primul loc între enumerarea sectelor periculoase.

La acest manifest, cu titlul: „Să veghem și să fim treji! Un avertisment față de învățăturile nebiblice”, noi am dat în revista noastră „Vestea păcii” următorul răspuns:

„Ce fel de învățătura vestim noi? Ne străduim să vestim Evanghelia lui Hristos, așa cum este scrisă și cum am primit-o din învățătura apostolilor, cu atât mai mult cu cât apostolul Pavel mărturisește categoric: „Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, acela să fie anatema. Caut eu oare în clipa aceasta să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Dacă aș căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Gal. 1, 8 – 10).

Mai departe este scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3, 16 – 17). Cu ajutorul acestor cuvinte verificăm noi învățăturile. Pentru noi Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit, Vechiul și Noul Testament. Amândouă sunt legate inseparabil. Domnul I-sus spune: „Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Nu zice: Cine crede cum spune rațiunea, filosofia, învățătura omenească. De aceste confuzii ne ferim cât mai mult posibil. De cei care nu mărturisesc că Hristos a venit în trup după 1 Ioan **h**, ne ferim, ca și de

cei care tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu și socotesc necurat sângele Legământului și batjocoresc pe Duhul harului. Însă, cine primește Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris și rațiunea o face roabă ascultării de Hristos, acela va cunoaște puterea lui Dumnezeu, acelaia i se va descoperi brațul Domnului.

Lucrarea noastră și scopul nostru este să-i aducem pe oameni la nașterea din nou, căci Domnul Iisus spune foarte clar: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3> 3) – Noi nu ne putem odihni decât după ce ascultătorii au primit Duhul lui Dumnezeu, potrivit cu Efeseni 1, 13: „Prin care și voi ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”. Știm, de asemenea, după Romani 8: „Cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui”. De aceea predicăm pocăința și întoarcerea și cel care, după Cuvântul lui Iisus, nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Său, că mântuirea este numai în Hristos și numai prin har se poate dobândi, nu din meritul faptelor. Predicăm că fiecare trebuie să aibă iertarea păcatelor și să fie în posesia mărturiei Duhului Sfânt, că este copilul lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot să mărturisească: „Acum, noi suntem îndreptățiți prin credință, și, astfel, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, cum este scris în Romani 5, 1 și în Fapt. Apost. 13, 39. Apoi, lucrăm mai departe ca cei care s-au întors la Dumnezeu și au primit iertarea păcatelor, să crească în toate privințele, ca să ajungă la Cel ce este Capul, Hristos și să ajungă în stare de a face fapte bune. Învățăm că nu din puterea proprie creștem și sporim, ci numai prin cunoașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne silim să-i încurajăm pe ascultători în exercitarea evlaviei și ca bucuria Domnului e tăria noastră. Ne bucurăm foarte mult că lui Dumnezeu îi place ca, prin predici slabe, să-i mântuiască pe cei care cred.

Este, în timpul de față, multă avertizare față de învățăturile neevangelice și nu în zadar. Chiar Iisus și apostolii au făcut lucrul acesta. Dar și cărturarii și fariseii au avertizat foarte mult cu privire la învățăturile rătăcitoare și prin aceasta se gândeau la Iisus și la apostoli, l-au socotit ca înșelători și de aceea au și omorât pe unii din ei. Dar piatra pe care au aruncat-o zidarii, a ajuns în capul unghiului și pentru ei este și astăzi o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; căci ei se poticnesc de Cuvânt și nu cred, de aceea, adevărurile biblice sunt numite de ei visări și exaltări. Ei explică în exegeza lor că acestea nu se

pot lua așa cum este scris, aceea nu se înțelege așa cum spune Dumnezeu.

Și despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre care ei spun că-l cred, se susține că nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ci mărturia oamenilor, cum într-o foaie bisericească unul scrie, îndrăzneț și limpede: „Când vom îndrăzni, în sfârșit, să rămânem (și în practică) la cunoscutele adevăruri, că Cuvântul Bibliei nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ci mărturia oamenilor?” Și acest preot mărturisea că el cu convingerea sa nu e singur, dovedind aceasta cu scrisori de adeziune cu afirmări „bucuroase” și „sincere”. Este afirmația aceasta lucidă și evanghelică? Mulți din cei care atenționează cu privire la învățăturile rătăcitoare, se aseamănă cu omul care pusese pe peretele dinspre stradă al casei sale inscripția: „Păziți-vă de hoții de buzunare”, dar în timp ce stătea pe stradă ca să facă pe oameni atenți, el i fura.

Au trecut mulți ani de când un tânăr care studia teologia m-a vizitat pe când era în vacanță. Era suferind și aproape bolnav de melancolie. Mi-a povestit că lor, la facultate, li se dovedește cu argumente scoase din diferite cărți, că Biblia nu e Cuvântul lui Dumnezeu și că el acolo și-a pierdut credința. L-am întrebat de ce nu fuge de acolo. Mi-a răspuns că atunci când va fi la amvon și va putea iarăși să creadă, va putea să le spună multora adevărul. Dar astăzi, pentru el, Biblia încă nu este adevărul și el vrea să fie mai înțelept decât Dumnezeu. Astăzi el este un slujitor al bisericii de stat.

După Sfânta Scriptură, biserica creștină e trupul lui Hristos, deci e comunitatea sfinților sau casa lui Dumnezeu. Oamenii în care locuiește Hristos, care prin pocăință și întoarcere și prin credință în lucrarea de mântuire a lui Hristos sunt asimilați în trupul lui Hristos ca mădulare, sau ceea ce înseamnă același lucru, ca niște pietre vii contopite, cresc ca să fie un templu sfânt în Domnul, oamenii aceștia sunt o locuință a lui Dumnezeu în Duhul. Vezi epistola către Efeseni cap. 2. Numai aceștia sunt născuți din Dumnezeu după 1 Petru 1, 23, deci nu vor fi.

Deci, biserica nu este, în niciun caz, o biserică națională, nici cea din Berna, nici cea din Zürich, nici cea elvețiană. Ar fi păgânism, dacă siguranța mântuirii s-ar baza pe apartenența de o biserică de stat. În biserica de stat se intră prin botez și prin confirmare. Dar o foarte mică parte stau duminica în biserică. Cea mai mare parte dintre ei trebuie căutați în cârciumă, la masa de joc de cărți, în cinematograf și la teatru

sau pe stadioane. Cei care nu au făcut declarație de ieșire din biserică, nu sunt socotiți căzuți. Lucrul acesta nu e așa de periculos pentru biserica de stat ca atunci când merge cineva în adunarea fraților, se întoarce acolo, dă înapoi ce a furat, își plătește punctual impozitele și este un martor al harului lui Dumnezeu, în Hristos. „Toate aceste învățături greșite iau ca mărturie Biblia”, se spune în dubiosul manifest, „vor să prezinte în mod unic adevăratul creștinam”; astfel, ei siluiesc Sfânta Scriptură cu teoria lor. Nu Cuvântul lui Dumnezeu, ci „glasurile Străine” sunt hotărâtoare acolo. Este semnul distinctiv, comun, al tuturor exaltărilor religioase, că ele nu văd omul așa cum este el în realitate; ele și-l închipuie după dorința lor. Își fac o închipuire despre Dumnezeu, care satisface setea omenească după renume și după afirmare a propriei personalități. Pentru că această falsă religie nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, nu recunoaște ce este păcatul, nici ce este pocăința, nici harul, cade pe mâinile închipuitului perfect ionism, al legalismului și al pretențiilor rațiunii, astfel ne înșală și trebuie să ne ducă în rătăcire și în pierzare”.

Dacă reprezentanții bisericii de stat care scriu așa, ar renunța la teoriile lor și s-ar ține cu adevărat de Biblie, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, cum este cazul în Adunarea fraților, atunci oamenii noștri s-ar duce repede și ar ajuta să se umple bisericile și să-i trezească pe mulți alții care dorm (cum spune în manifestul).

Căci preoții reformiști nu se țin de Cuvântul lui Dumnezeu. Liberalii de asemenea și tot așa de puțin intermediarii. Și unde vorbesc aceștia? în biserici de stat sau în adunări? Acestora, în tot cazul, nu li se poate imputa că sunt visători religioși; adesea nu e multă religie în predicile lor. De curând mi-a scris un seminarist că-i greu să mai asculte pe preoții lor. Unul vorbește de spiritism, altul de cultura omenească, al treilea de filosofie și de învățătura omenească. Tocmai lucrul acesta este înfierat în manifest și este pus în sarcina noastră.

Mântuitorul zice: de ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu vezi bârna din ochiul tău? Cuvântul acesta ne este dat, ca să ne facem cea mai serioasă verificare. Numai cine și-a scos bârna din ochiul său, e capabil, prin harul lui Dumnezeu, să scoată paiul din ochiul fratelui său. Și, acesta, se poate realiza numai prin mântuirea care este în Hristos Iisus.

Nu că antropozofii, sau neapostolicii, sau știința creștină, sau adventiștii, sau mormonii, sau gnosticii, sau cercetătorii Bibliei ar fi

recunoscuți de noi și aprobați. Nicidecum. Dar socotim că prin aceștia nu pot fi duși în rătăcire așa de mulți, ca prin ceilalți, arătați mai înainte.

Oricine frecventează adunările noastre va observa îndată că noi nu predicăm perfecționismul. Ce a făcut Hristos din ai Săi e perfect, dar noi nu suntem oameni perfecți, desăvârșiți. Numai acest lucru se poate auzi în adunările noastre. Aceasta se vede și în revista noastră „Vestea păcii”, pe care o răspândim de peste douăzeci de ani.

Cei care scriu și vorbesc împotriva învățaturii despre desăvârșire și împotriva curăției i-nimii, ce vor să facă cu niște cuvinte din Scriptură, ca cele ce urmează: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3, 16 – 17). „Pe El îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos. Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Col. 1, 28 – 29).

„Căci în El (Hristos) locuiește toată plinătatea Dumnezeirii trupește și voi sunteți desăvârșiți în El” (Col. 2, 9 – 10). Astfel scrie apostolul, după ce pronunțase seriosul avertisment: „Luați seamă ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos!”

„Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți” (Fi lip. 3, 15). „Încolo, fraților, bucurați-vă, fiți desăvârșiți” (2 Cor. 13, 11).

„De aceea, fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru din cer este desăvârșit” (Mat. 5, 48).

Și în ce privește inima curată, de asemenea zice Iisus în Matei 5, 8: „Fericiți sunt cei eu i-nima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”; și în Faptele Apostolilor 15, 9 se afirmă că Dumnezeu le-a curățat inimile păgânilor, prin credință. În a doua epistolă către Timotei cap. 2, 22, apostolul îndeamnă: „Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. La fel îi îndeamnă Petru pe credincioși să-și curățească sufletele prin ascultare de adevăr, prin Duhul, ca să aibă o dragoste de frați neprefăcută și să se iubească unii pe alții din inimă curată.

Desăvârșirea este lucrarea lui Dumnezeu cum este scris despre copiii lui Dumnezeu: „Noi suntem lucrarea Lui”. Aceasta nu înseamnă a fi desăvârșit în mod absolut.

Când se citește în Biblie despre a fi treaz, se vede că ni se spune că suntem treji dacă Cuvântul lui Dumnezeu poate locui în noi și dacă rațiunea o facem roabă ascultării de Hristos. Citim în 1 Corinteni 15, 34: „Fiți treji (sau veniți-vă în fire), cum se cuvine și nu păcătuiți”. Aici se vede bine, ce înțelege Dumnezeu prin a fi cu adevărat treaz.

Dacă cineva a fost dus în eroare prin manifest, poate cerceta unde să găsească mai mulți din aceia care slujesc păcatului și nu lui Dumnezeu: între cei care merg la biserică, sau între cei care merg la adunare. Dacă și în adunări este încă mult de dorit, deosebirea este totuși izbitoare și nu e de mirare că un număr dintre cei care au judecat asupra dubiosului manifest, când au cunoscut apoi situația reală, s-au hotărât să declare ieșirea lor din biserica de stat.

Nu contestăm că cu toată frecventarea adunării se pot ivi rătăcirii. Cine nu se pleacă sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ci merge pe căile proprii, acela poate cădea în grele devieri. În cuvântarea sa de rămas bun, Pavel îi face atenți pe bătrânii adunării din Efes, că din mijlocul lor se vor scula oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor; și Mântuitorul însuși a avut în cercul său cel mai strâmt de ucenici, pe unul care era hoț și trădător. Dar pentru acest motiv, niciun om cuminte nu va îndrăzni să combată învățătura Sa.

Ce adevărat este scris în manifest:

„Biserica (Red.: adică trupul lui Hristos, adunarea lui Dumnezeu) trăiește numai din aceea că știe că în fiecare zi este din nou chemată și purtată, mângâiată și călăuzită”.

Cu aceste cuvinte suntem în totul de acord ca și că „sfânta biserică creștină, al cărei singur cap este Hristos, e născută din Cuvântul lui Dumnezeu, rămâne în El și nu ascultă de glasul unui străin”.

De aceea, trupul lui Hristos constă numai din oameni născuți din nou, care prin credință și pocăință și-au luat refugiul la Hristos și prin credința adevărată în jertfa Sa și în învierea Sa, au primit mântuirea personală. Ei au primit mărturia Duhului Sfânt că sunt copii ai lui Dumnezeu, cum este scris în Romani 8, 16. Ei știu că au murit față de păcat, potrivit mărturiei apostolului Petru: „Care (Hristos) a purtat El

Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcat, să trăim pentru neprihănire, prin rănilile Lui ați fost tămăduiți”. Aceasta ne descopere puterea învierii lui Hristos; căci se spune: „Dacă Hristos n-a înviat, atunci credința voastră e zadarnică și voi sunteți încă în păcatele voastre. Dar acum, Hristos a înviat” (1 Cor.15” 17). De aceea, după Sfânta Scriptură, cei care au primit Duhul lui Hristos sunt socotiți neprihăniți și sfințiți cum scrie și apostolul Pavel în 1 Co-rintenii cap. 6, după care i-a făcut atenți pe Co-rintenii cu cuvintele: Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați! Nici curvarii, nici închinătorii de idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moștenii împărăția lui Dumnezeu. Și, apoi apostolul poate să mărturisească: „Și așa erați unii dintre voi, dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Iisus și prin Duhul Dumnezeului nostru”.

Dacă poate Dumnezeu să ne stăpânească, numai trăim în păcat. Nepăsarea și somnul sunt învinse, și când vin atacuri, ele ne învață să privim la Cuvânt, cum spune prorocul Isaia. Oamenii aceștia stau gata, îmbrăcați cu toată armătura lui Dumnezeu: Mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, cu picioarele încălțate, gata pentru a duce mai departe Evanghelia păcii. Ei sunt înarmați cu scutul credinței și cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, și cu coiful mântuirii pentru a lupta, lupta cea bună. Ei au pe lângă restul epistolelor apostolului, deosebită bucurie, și în epistola întâia a lui Ioan și nu numai în capitolul 1, ci și în 2, 3 și în celelalte.

Să luăm seamă să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu, ci să punem la inimă ce spune Pavel în 2 Corinteni 6, „... în toate privințele să arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmțorări”. Și în 1 Corinteni **k**, 12: „... când suntem ocărâți, binecuvântăm; când suntem prigoșiți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm...”

Cel mai bun mijloc împotriva învățăturii false este să trăim în adevăr pentru Dumnezeu, să a-vem bucuria în Domnul și să nu gândim lumește. Căci, despre unii ca aceștia se spune: Ei sunt în lume, de aceea vorbesc ca din lume și lumea îi ascultă. Unde este comoara, acolo este și inima, și cu ce este plină inima, aceea iese din gură. În felul acesta ne putem controla, ca să vedem „unde suntem acasă”. În Filipeni **3>** oamenii care se gândesc la lucrurile de pe pământ sunt vrăjmași ai

crucii lui Hristos, al căror sfârșit e pierzarea, chiar dacă la înmormântare se spune: a plecat acasă mântuit. Cuvântul lui Dumnezeu este determinant, bunătatea și seriozitatea lui Dumnezeu vrea să-i aducă pe oameni la pocăință. De aceea, vrem să ne pocăim unde e nevoie și să ne îndemnăm unii pe alții, să ne rugăm unii pentru alții și să ne bucurăm totdeauna. „Căci cei care locuiesc în casa Ta, Te laudă totdeauna”. Domnul face să nu le lipsească niciun bine celor care se tem de El și, toate acestea, prin har.

E un mare har, că noi toți putem să dovedim cu Sfânta Scriptură ceea ce vestim și nu socotim că știm ceva în afară de Hristos cel răstignit. Căci prin El ni s-a luat povara păcatelor și putem fi fără grijă și nespus de fericiți. Am dori această fericire la toți care scriu despre trezire, apoi mulți se vor întoarce din întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu. Aceștia vor scăpa de o conștiință rea și vor fi spălați de păcate, cum este scris la Apocalipsa 1, 5 și se vor bucura de ziua cea mare a judecății. Ce fericire! Pentru toate avem să-i mulțumim lui Dumnezeu Tatăl și Mântuitorului nostru. A Lui să fie lauda și slava și mulțumirea pentru toate.

Acesta este răspunsul nostru la manifest.

Cine sunt cei care, după Sfânta Scriptură, trebuie numărați cu adevărat între secte? Sunt cei care lasă să rămână Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris și iau din el ce le convine; cei care resping mântuirea Domnului și Mântuitorului nostru ca irațională; care vestesc că trebuie să rămânem tot păcătoși și nu-L recunosc ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos, nici ca Fiul lui Dumnezeu. Deci, ei nu cred că Domnul Iisus a purtat păcatele pe cruce, că a suferit pedeapsa pentru noi și, astfel, vina noastră înaintea lui Dumnezeu a fost ștearsă și, prin aceasta, suntem mântuiți și așezați înaintea lui Dumnezeu, fără vină. Nu trebuie numărată, aici, în primul rând biserica de stat? Și oare nu tocmai de o mulțime de preoți ai bisericilor elvețiene, la consfătuirea pentru intrarea în sfatul ecumenic al bisericilor, a fost contestat primul articol al constituției acestei uniuni: „Sfatul e-cumenic al bisericilor este o comunitate a bisericilor, care îl recunosc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor”. Atunci s-a spus că intrarea în acest sfat numai atunci va fi posibilă, dacă biserica elvețiană nu ar fi legată de această mărturisire! Și ce zice Scriptura despre o astfel de atitudine?” Cine nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, nu este de la Dumnezeu și este Antihrist.

Lucrul acesta a fost adeverit și de un preot, care în „Cotidianul Bernei” din 16 ianuarie 190, a publicat următorul articol:

„Este acum pe cale de a apărea o asociație bisericească mondială. Numele oficial al acesteia este: „Sfatul ecumenic al tuturor bisericilor independente de Roma”. Sunt invitate să intre și bisericile elvețiene. Acum sunt chibzuiți și reflectări în toate sinoadele elvețiene, cu privire la atitudinea care trebuie să se ia. Natural, în principiu, toți vor să intre și nimeni să nu renunțe. Dar este o greutate: Și anume, este o mărturisire legată de aceasta. Sfatul ecumenic al bisericilor vrea să fie o comunitate de biserici, care să-L recunoască pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor. Ca „Domn”, toți sunt de acord să-L recunoască și, eventual, și ca „Mântuitor”, dar nu tot așa este privită dumnezeirea lui Hristos. Aici, teologii liberali, ridică obiecția că aceasta ar fi, pentru ei, de nesuportat. Vorbitorul Sfatului sinodal a declarat la ultima ședință a sinodului bisericii din Berna, în Decembrie 1939: „Să fii din Berna, ar trebui să fie tot așa de înțeles ca și cum să fii un liberal. Totuși, vrem să luăm și noi parte, unde e vorba de unire, de apropiere, dar în convingerile conștiinței noastre, nu lăsam să se amestece Londra sau Constantinopolul”. Și așa s-au unit pe baza formulei comode că se recunoaște Iisus Hristos ca Domn al Bisericii din Berna, dar nimic mai mu 11.

Acum, se pune întrebarea de ce este Iisus Hristos ales Domnul bisericii? Din singurul motiv că este Fiul lui Dumnezeu! Dacă nu este Fiul lui Dumnezeu, pierde și domnia. Ea se sprijină numai pe dumnezeirea Lui. Așa dovedește Sfânta Scriptură în nenumărate locuri. Dacă biserica pune în dubiu această dublă mărturisire „Domn și Dumnezeu”, încetează, propriu-zis, a mai fi o biserică creștină și nu mai are niciun drept să poarte numele acesta. Conducătorii ei nu numai că se opun să li se vorbească din Londra sau din Constantinopol, ci resping și mărturia Sfintei Scripturi, și prin aceasta se situează în afara creștinismului.

Dacă din parte pozitivă e de temut, în cazul când nu s-ar cade de acord să se cedeze, s-ar naște o schismă și lucrul acesta ar fi funest pentru timpul de față, se poate spune că nimic nu e mai periculos și mai funest pentru toate timpurile, ca o pace falsă. Contradicțiile există și nu folosește la nimic să le acoperim; aceasta slăbește numai întreaga biserică și îi răpește toată puterea.

Este adevărat și înspăimântător gândul că mulți oameni se lasă

călăuziți de călăuze oarbe, orbi fiind și ei și, după Cuvântul Mântuitorului cad împreună în groapă, deci merg spre osândă și spre pierzare. Căci cine nu mărturisește că Iisus Hristos, prealăudatul Fiu al lui Dumnezeu, este Dumnezeu și Mântuitorul nostru, acela nu crede nici că numai și numai în Numele Lui este mântui-rea, cum au vestit apostolii. Atunci Domnul Iisus este înjosit, socotit fiind un simplu învățător de morală de către aceia care susțin că L recunosc ca Domn și Cap al Bisericii, totodată fiind mincinos, deoarece mărturia Sa că este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, prin necredința lor, este declarată inacceptabilă. Cineva care are atitudine serioasă față de Cuvântul lui Dumnezeu și de mântui-rea sufletului său, ar putea oare, în asemenea situație, să rămână membru al unei biserici care respinge propria învățătură a Mântuitorului.

Cândva a fost pusă în Frutigal o scriere în circulație în care eu eram socotit învățător rătăcit. A trebuit însă ca în aceeași scriere să se recunoască faptul că mișcarea a luat o mare dezvoltare și că este de la Dumnezeu! Dar este Dumnezeu un învățător rătăcit?

Scrierea aceasta a fost, de asemenea, temeiul unei cărți a decanului Scheurlen, în care el ne număra chiar printre sectele de pierzare. Cartea a fost citită de un director de tribunal provincial german. Acesta mi-a scris să-i trimit și revista noastră „Vestea păcii”. I-am trimis-o, și prin citirea revistei a găsit pace.

POZIȚIA FAȚĂ DE ALIANȚĂ

Se vorbește astăzi foarte mult de alianță. Ce este alianța? Este părtășia duhovnicească și părtășia în viață. Cu cine pot să aibă părtășie copiii lui Dumnezeu? Eu spun: Cu nimeni altcineva decât cu copii ai lui Dumnezeu, cu creștini vii, care au același duh. Dacă astăzi mărturisesc că au părtășie cu toate curente religioase, chiar și cu reformiștii și cu alții asemenea lor din biserica de stat, care nu cred în mântuirea în Hristos, eu nu pot să fac lucrul acesta.

Se poate avea părtășie duhovnicească cu oameni care înainte de amiază se găsesc în biserică, iar după masă în cârciumă sau în cinematograf? Se poate avea părtășie duhovnicească cu cei care susțin că păcătosul trebuie să rămână mereu legat? Prin aceasta nu se respinge, oare, mântuirea care s-a făcut prin Hristos Iisus: „Acum, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi!” Iisus a venit ca să dezlege pe cei legați și să elibereze pe cei închiși!

Se poate avea părtășie cu cei care spun că, Cuvântul lui

Dumnezeu nu se poate lua așa cum este scris și care-i falsifică înțelesul?

Mai departe, se poate avea părtășie duhovnicească cu cei care vorbesc împotriva acelor care cred cum spune Scriptura și-i defăima că sunt învățători falși? Se poate avea părtășie duhovnicească cu cei care tăgăduiesc desăvârșirea și nimicesc lucrarea lui Hristos?

Numai sub cruce e posibilă părtășia duhovnicească și aceasta cu toți copiii lui Dumnezeu care cred în Scriptură, fie că fac parte din adunarea aceasta, sau aceea. Nu este nicio contradicție față de Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă stăm liniștiți în fața crucii, trebuie să renunțăm la gândurile proprii, învățătura proprie trebuie să cadă, și rămână numai: Este scris! și: Iarăși este scris!

Ce mult m-am bucurat, adesea, când m-am întâlnit cu frați din alte țări și am văzut că avem același Tată, același Mântuitor și același Duh. Când vorbeam cu ei, observam că pe tot pământul e la fel: Cei născuți din carne prigonesc pe cei născuți din Duhul. Nu fariseii și cărturarii au fost prigonii ci, întotdeauna, adevărații discipoli ai lui Hristos. Mântuitorul a fost prigonit și omorât, tot așa apostolii, și mereu au fost oameni temători de Dumnezeu care au suferit prigoniri. Și Mântuitorul i-a avertizat pe ucenici și le-a spus: „Păziți-vă de aluatul fariseilor”.

Mulți ascultă anumite lucruri, se țin de minciuni și nu se gândesc că împotriva unui bătrân nu se poate aduce nicio învinuire fără doi sau trei martori: „Mulți vor căuta să intre în împărăția Cerurilor și nu vor putea”. Mă bucur foarte mult când întâlnesc oameni din alte adunări, care sunt născuți din Dumnezeu, aproape mai mult decât atunci când îi întâlnesc pe „ai noștri”.

Odată m-am oprit în Ringgenberg. Mi s-a spus că e acolo unul din America, care învață cu totul la fel cu noi. În ora biblică a tratat despre un capitol din Isaia și a spus că totul este pentru ludei, nu pentru noi. Oamenii m-au invitat la adunarea de seară. Am stat împreună la masă. M-a întrebat dacă sunt un copil al lui Dumnezeu. I-am povestit întoarcerea mea. I-a curs lacrimile și s-a bucurat. Apoi m-a întrebat cine sunt. I-am răspuns: „Berger din Emmenthal”. N-a mai luat nicio înghițitură, a plecat și n-a mai venit la masa de seară; mi s-a părut că nu vrea să se spurce.

Altfel a fost cu frații Vetter, Binde și pastorul Stockmayer. L-am invitat pe Binde la noi să vorbească. Am stat de vorbă împreună; El

m-a supus la o mică examinare. Apoi m-a sărutat și s-a umilit că a vorbit împotriva mea. Așa era și cu Stockmayer. A mers odată acolo (la Hauptwil); a apărut întâi un domn și apoi a apărut Stockmayer și a spus că a aflat că este aici un oaspete prețios. Mi-a pus întrebări, am stat de vorbă împreună și a plâns de bucurie când a văzut că nu e adevărat ceea ce vorbeau oamenii cu privire la mine. Scrierile lui Stockmayer, Steinberger și Binde mi-au fost dragi. Nu puteam să înțeleg de ce nu ar putea fi pe calea cea adevărată, când ei cred la fel ca și noi.

CĂMINUL NOSTRU DE ODIHNĂ

Unii oameni, și dintre cei care vin la noi în căminul de odihnă, sunt îngrozitori de indiferenți în ce privește mântuirea sufletului lor. Ei nu știu dacă le este scris numele în cartea vieții. Nu sunt în poziția bună față de Dumnezeu. De ce nu-i întreabă pe frați? Și eu sunt acolo; mă pot întreba și pe mine. Pentru aceasta am venit aici, să-i ajut pe oameni. Căminul de odihnă în scopul acesta a fost clădit, ca să le aducem oaspeților vestea cea bună. Îmi stă pe inimă ca sufletele să fie mântuite. Mulți țin cămine de odihnă și se îngrijesc numai să le dea oaspeților mâncare bună. Dar împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Aș vrea să facem în așa fel în căminul nostru, încât toți cei care vin la noi să dobândească bunul acesta de preț, să capete mântuirea și să fie călăuziți mai departe în viața launtrică.

Și în Kalchoven am primit oameni. În căminul de odihnă, ce-l aveam mai înainte în Pont, au venit oaspeți din diferite comunități. Eram ca o familie mare. Lucrul acesta nu-l poate face lumea. Dragostea lui Dumnezeu îi leagă pe toți cei care se tem de Dumnezeu, pe toți cei care sunt din adevăr.

Ce experiențe fericite am făcut noi acolo. Odată a venit o femeie care era greu bolnavă de inimă. Voia mereu să se urce pe munte. Dar nu mergea mult și cădea la pământ. După un timp oarecare a venit până la o pădure, care era în apropiere. Mai mult n-a putut. O altă femeie care era cu ea a vrut s-o aducă la cămin. Ea a trimis-o pe aceea înapoi și a rămas singură. După ce s-a odihnit puțin, a încercat să meargă din nou, dar iarăși a căzut; apoi a pornit din nou. La amiază, bolnava aceasta de inimă nu se întorsese, nici la ora patru d.m. Ne-am speriat. Ea vorbise cu un țăran să meargă până la trecătoarea Albulea. Am căutat-o. După o oră, un frate cu soția sa au venit cu ea. Avea un

buchet mare de flori de colț (floarea reginii) și nu mă, i putea de bucurie, l-am zis: „De ce ne-ai făcut necazul acesta?” Ea ne-a povestit atunci, cum a plecat după ce căzuse de trei ori la pământ, a îngenunchat și s-a rugat lui Dumnezeu s-o facă sănătoasă. S-a făcut sănătoasă, s-a sculat și a avut curajul să meargă pe Albula și să culeagă floarea reginii. Dumnezeu a făcut o minune cu această femeie.

Când din cauza lucrului și a suferinței mele de inimă n-am putut să mai stăm în Ponte, a trebuit să ne părăsim locuința de acolo. Dumnezeu ne-a călăuzit la Wydibihl. Și Dumnezeu îmi făgăduise cu mulți ani înainte o locuință, când mi-a pus înaintea picioarelor hârtiuța pe care era desenată o casă și alături versetul: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Aceasta s-a împlinit acum și, prin harul lui Dumnezeu am putut să trăiesc aici lucruri mari.

DEZVOLTAREA UNIUNII FRAȚILOR

În unele adunări se ivesc ușor dezbinări, mai ales unde predicatorii sunt laici. Acolo unde merge mereu numai același predicator și nimeni altcineva nu are de spus, primejdia e mai mică. Dar unde laicii vestesc Cuvântul și în ceva nu sunt de aceeași părere, și niciunul nu vrea să meargă pe drumul morții, ușor se fac două adunări, dintr-una. Prin harul lui Dumnezeu, noi, în Uniunea Fraților, n-a trebuit să pățim astfel, cu toate că suntem toți laici. Se spune în Faptele Apostolilor *k*, 13: „Ei știau că erau oameni necărturari și de rând”. Noi trebuie să fim învățați de Dumnezeu. La aceas-sta se ajunge și are valabilitate. Acest adevăr s-a împlinit la frații noștri. Tatăl ceresc îi are în școala Sa. Eu nu mă prezint ca predicator. Nu sunt decât un om simplu pe care Iisus l-a făcut fericit. Se datorează harului lui Dumnezeu că noi n-avem dezbinări.

Adesea m-am gândit care va fi situația Uniunii Fraților în anii care urmează și cum va fi dusă lupta credinței. Dar eu vreau să cred cum credea Moise când a strigat: „Nu este alt Dumnezeu, ca Dumnezeul lui leșurun. Cel ce șade în ceruri este ajutorul tău, Acela a Cărui slavă este în nori. Scăparea este la Dumnezeul cel demult și sub brațul Său veșnic. Și El va alunga din înaintea ta pe vrăjmașul tău și va zice: Fii nimicit! Israel va locui singur, fântâna lui Iacov va fi a sa; în țară va fi grâu și must și din cer va primi rouă”.

„Ferice de tine, Israele! Cine este asemenea ție? O, popor mântuit prin Domnul, care este ajuto-rul tău, scutul și sabia biruinței

tale! Vărjmașii tăi vor fi nimiciți; dar tu vei merge pe înălțimile lor”.

Și pentru că, credinciosul nostru Domn și Mântuitor făgăduiește: „Eu însumi voi avea grijă de turma mea”, arunc grija aceasta asupra Lui. A Lui să fie lauda și slava și adorarea din veșnicie în veșnicie! Amin.

HAR ÎN FAMILIE

Mult har am avut și în căsătorie. Prima soție era simplă și gospodină. Dumnezeu era cu ea. Ne-am înțeles bine și eram un duh și o credință și o bi-necuvântare unul pentru celălalt. Era o femeie gospodină și nu risipea niciun ban. Nu trebuie să-și cumpere decât puține haine, toruși era mereu bine îmbrăcată. Și ceea ce este deosebit de important pentru femeia unui evanghelist, nu era flecară.

În ultimii doi ani ai vieții a fost bolnavă. Cu toată boala, ea era mereu mulțumită. Înainte de a muri, a pus totul în rânduială, așa cum se cuvine. În ultimele luni, ajunsese ca un fruct copt. Se simțea cerul când veneai în apropierea ei.

După decesul soției, am văzut că e necesar să mă căsătoresc iarăși. Atunci, Iubitul Tată din cer, mi-a dăruit iarăși o soție iubită. N-am căutat-o. A fost călăuzirea lui Dumnezeu. Multora Îi s-a părut că prea repede m-am recăsătorit. Eu însă n-am văzut în Bibi le că la a doua căsătorie este fixat pentru bărbat un timp mai îndelungat de așteptare. Au fost chiar unii care au gândit că acum Uniunea Fraților se prăbușește. Dar, prin harul lui Dumnezeu, nu s-a observat nimic de felul acesta. Și este, pentru mine, deosebit de prețios că soția de acum, a fost înainte soră medicală, așa că poate să mă îngrijească în vreme de boală. Pentru ea nimic nu e prea mult.

Pe când eram logodiți, m-a întrebat odată, ce mi-ar putea dăru, l-am răspuns, nu în serios: „Un șofer cu un automobil”. Ea a învățat de la fratele ei să conducă automobilul și eu am cumpărat mai-târ-ziu un automobil. Dar Tatăl ceresc știa totul. Încă de pe atunci nu mai puteam merge cum trebuie. Și, de atunci, ani de zile n-aș mai fi putut ieși din casă pentru a ține adunări și a vizita pe bolnavi, dacă n-aș fi avut automobilul meu. Mai este și astăzi bucuria mea cea mai mare că pot să țin adunări în diferite locuri. În toate acestea Dumnezeu ne-a călăuzit cu îndurare și până astăzi ne-a ferit de nenorociri. Lui să fie lauda și mulțumirea noastră!

Că am apucat să văd și întoarcerea fiului meu este un har deosebit al credinciosului meu Tată Ceresc, care îl primește și pe cel

căzut și-l mântuiește, dacă se pocăiește (Osea *k*, 5) și-i dă un har cu atât mai mult (iacă *t*, 6).

Ce adevărat este Cuvântul: „Cel care a început în voi această lucrare bună, o va duce la desăvârșire până în ziua lui Iisus Hristos”. Aceasta este și cu privire la împărăția lui Dumnezeu în general și cu privire la Adunările fraților din Uniune, la familie și la mine însumi. Este încredințarea mea deosebită, că El va fi face, nu că l-am și apucat sau că am ajuns deja desăvârșit (la țintă); alerg, însă, dacă aș putea să-l apuc, după cum și eu am fost apucat de Hristos. Spun însă un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus” (Filip. 3, 12-U).

Prin slăbiciunea trupului mi se aduce aminte în fiecare zi de sfârșitul vieții – trăiesc din harul lui Dumnezeu, în fiecare zi, nu din faptele mele – și aici este mângâierea mea și sprijinul meu: „Domnul mă va izbăvi de orice rău și mă va mântui ca să intru în împărăția Lui cerească” (2 Tim. *h*, 18). Dacă mor sau dacă voi apuca răpirea nu știu, dar eu aștept după Fiii peni 3, 20: „Dacă cetățenia noastră e în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are, de a-și supune toate lucrurile”.

Până în ziua de astăzi, am putut cunoaște în mare măsură în viața mea, harul nespus de mare, despre a cărui necuprinsă bogăție mărturisesc și aceste pagini. Totuși, pot să spun: „Acum cunosc în parte; atunci însă voi cunoaște așa cum și eu am fost cunoscut”. Dar când se va arăta Hristos, viața noastră, și noi împreună cu El vom fi arătați în slavă, atunci abia își va găsi împlinirea desăvârși-ta Cuvântul: „Ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Iisus” (Efes. 2, 7).

Răbdarea Domnului, consider eu, că este mântuirea mea. Lui, Dumnezeului oricărui har, I se cuvine laudă, cinste și slavă acum și în veșnicie! Amin.